Academia Română
INSTITUTUL NAȚIONAL PENTRU STUDIUL TOTALITARISMULUI

Şerban Milcoveanu

VÂRF DE LANCE
Secolul XX

XX
20

INSTITUTUL NAȚIONAL PENTRU STUDIUL TOTALITARISMULUI

COLECȚIA MEMORII

Vârf de lance. Secolul XX

INSTITUTUL NAȚIONAL PENTRU
STUDIUL TOTALITARISMULUI

Str. Arh. Grigore Cerchez nr. 16, Sector 1,
București 011876
Tel: 230 6992; 230 6114; Fax: 230 7682
E-mail: inst.academia@gmail.com
www.totalitarism.ro

CONSILIUL ȘTIINȚIFIC

Ilie Bădescu, Petre Bunescu, Gheorghe Buzatu, Ioan Chiper, Radu Ciuceanu (Președinte), Mihai Cojocaru, Florin Constantiniu, Dinu C. Giurescu, Mihai Golu, Armin Heinen (Vicepreședinte), Vladimir Iliescu, Corneliu Mihai Lungu, Gheorghe Manole, Șerban Milcoveanu, Alexandru Moșanu, Mihai Nicolescu, Gheorghe Onișoru, Octavian Roske (Secretar științific), Ioan Scurtu, Mircea Suciu, Dumitru Șandru, Florian Tănăsescu, Răzvan Theodorescu, Emil Tocaci, Vitalie Văratic, Dorel Zugrăvescu

EDITAT CU SPRIJINUL

AUTORITĂȚII NAȚIONALE
PENTRU CERCETARE ȘTIINȚIFICĂ

ȘERBAN MILCOVEANU

VÂRF DE LANCE. SECOLUL XX.
Depoziții de martor al epocii și relatări de participant la evenimente

INSTITUTUL NAȚIONAL
PENTRU STUDIUL TOTALITARISMULUI
București
2006

COORDONATOR COLECȚIE: Octavian Roske

REDACTOR: Corneliu Beldiman

ABREVIERI ȘI INDICE: Corneliu Beldiman

COPERTA: Corneliu Beldiman
Vârf de lance de fier descoperit în castrul roman de la Slăveni, jud. Olt (după Dumitru Tudor, *Arheologia romană*, Editura Științifică, București, 1976, p. 156, fig. 64)

CULEGERE: Corneliu Beldiman

MACHETARE COMPUTERIZATĂ: Corneliu Beldiman

TIPAR EXECUTAT LA Nedea Print S.R.L. București

© INSTITUTUL NAȚIONAL PENTRU STUDIUL TOTALITARISMULUI, 2006

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate I.N.S.T. Reproducerea integrală sau parțială a textului fără acordul I.N.S.T. este interzisă și se pedepsește conform legii. Distribuirea în străinătate fără acordul I.N.S.T. este interzisă.

ISBN (10) 973-7861-20-5
ISBN (13) 978-973-7861-20-7

CUPRINS

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Volumul de față, semnat de dr. Șerban Milcoveanu și publicat în colecția „Memorii” a INST, reunește o antologie de amintiri, evocări și reflecții – publicate în ediții de mic tiraj și circulație restrânsă – legate de evenimente majore ale istoriei României în secolul trecut, la care autorul, nonagenar de o remarcabilă vivacitate, a luat parte, în calitate de actor sau martor.

Cantonat, deopotrivă, în planul evenimentelor istorice percepute din culise, al factologiei inedite, al politologiei, al socialului, al mentalului colectiv, demersul dr. Șerban Milcoveanu este marcat, în mod inconfundabil, pe fondul unei vaste culturi generale, de prodigioasa memorie și forță de sinteză a autorului, calități puse în slujba reactivării și etalării critice a datelor în lumina realității percepute nemijlocit.

Un loc central ocupă evocarea personalităților vremii, pe care dr. Șerban Milcoveanu a avut (între, deja, foarte puținii în viață…) posibilitatea de a le cunoaște direct; este vorba atât de membri marcanți ai Mișcării Legionare, mulți dintre ei victime ale represiunii carliste și antonesciene, cât și de actanți ai vieții politice și cultural-științifice interbelice. Avatarurile autorului sub regimurile totalitare – carlist, antonescian, comunist – au generat o experiență de viață condensată într-o sumă de valoroase reflecții.

Structura antologiei adoptă criteriul cronologic şi este marcată de ponderea textelor referitoare la istoria zbuciumată, abordată din perspectivă internă, a Mişcării Legionare, de la crearea acestei organizaţii (24 iunie 1927) şi până la execuţia mareşalului Ion Antonescu (1 iunie 1946); sunt prezente aspectele inserţiei complexe a activităţii Mişcării Legionare în contextul social-politic interbelic, precum şi disensiunile grave (prelungite până în zilele noastre, având în centru conflictul „codrenişti"-„simişti"), declanşate consecutiv asasinării lui Corneliu Zelea Codreanu la 30 noiembrie 1938.

Punctele de vedere etalate de autor în legătură cu episoade majore ale istoriei naţionale şi ale Mişcării Legionare sunt incitante prin datele de sursă unică, provenind de la un martor direct, aproape centenar. Fără îndoială, prin natura contextului din care provin, ele nu pot beneficia, adesea, de trimiteri la o documentaţie menită a asigura verificarea minimală.

Aceste reconsiderări pot, însă, deschide piste noi în abordarea faptelor discutate, ele trebuind urmărite, eventual şi în măsura posibilului, pe direcţia informaţiilor furnizate de materialele de arhivă sau de alte lucrări memorialistice. Opiniile exprimate angajează exclusiv pe autor, căruia îi aparţin şi notele infrapaginale.

Evocările şi reflecţiile lucide, redate pe un ton răspicat, ca vârful de lance, au forţa şi veridicitatea conferite de calitatea esenţială a autorului de participant direct şi atent (el aflându-se, de multe ori, în miezul evenimentelor relatate) sau de martor al epocii. De aici decurge valoarea documentară indiscutabilă a textelor din cuprinsul antologiei de faţă.

Lucrarea editată sub egida INST se adaugă astfel, benefic, seriei de volume publicate de autor până acum, însumând peste 20 de titluri.

Corneliu Beldiman

ABREVIERI

Art.	Articol
Bd.	Bulevardul
C.F.R.	Căile Ferate Române
Col.	Colonel
Com.	Comuna
Dl.	Domnul
Dr.	Doctor
F.a.	Fără an (de apariție a cărții)
F.ed.	Fără editură (de apariție a cărții)
F.l.	Fără loc (de apariție a cărții)
Ing.	Inginer
Jud.	Județul
L.A.N.C.	Liga Apărării Naționale Creștine
M.A.I.	Ministerul Afacerilor Interne
M.S.	Majestatea Sa
N.A.T.O.	North Atlantic Treat Organization
N.ed.	Nota editorului
Nr.	Număr
O.N.U.	Organizația Națiunilor Unite
O.R.L.	Otorinolaringologie
P.	Pagina (paginile)
P.C.	Post de comandă
P.N.L.	Partidul Național Liberal
P.N.Ț.	Partidul Național Țărănesc
Prof.	Profesor

S.S.I.	Serviciul Special (Secret) de Informații
Str.	Strada
U.N.S.C.R.	Uniunea Națională a Studenților Creștini Români
U.R.S.S.	Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice
U.S.A.	United States of America

CUM AM CUNOSCUT ȘI CE AM ÎNȚELES DE LA CORNELIU Z. CODREANU[1]

Orașul Slatina, jud. Olt. În iunie 1924 au venit de la Iași prof. A. C. Cuza și studenții moldoveni, basarabeni și bucovineni, cerând ajutorul Olteniei pentru a apăra cele trei provincii istorice de infiltrarea, colonizarea și suprapunerea de gintă străină. Cererea fiind apel național, întreg tineretul idealist și generos din jud. Olt s-a încadrat în organizația locală a Ligii Apărării Naționale Creștine.

Un an mai târziu în Iunie 1925 întreg Liceul „Radu Greceanu" ne · alăturăm organizației județene a „L.A.N.C." pentru a saluta în gara Slatina „Trenul Marilor Ieșeni" care după procesul Corneliu Z. Codreanu de la Turnu-Severin se întorceau în „dulcele târg al Ieșilor" la plural.

Clasa mea a treia de gimnaziu s-a găsit pe peronul gării exact în dreptul vagonului de la a cărui fereastră au răspuns la salutul nostru: prof. A. C. Cuza, prof. Ion Zelea Codreanu și Corneliu Z. Codreanu. Ultimii doi în costum național țărănesc.

Corneliu Z. Codreanu de la fereastra vagonului ne-a arătat două bucăți de lanț și ne-a spus: „Cu cătușe la

[1] Șerban Milcoveanu, *Cum am cunoscut și ce am înțeles de la Corneliu Z. Codreanu*, ISBN 973-0-02289-5, f.ed., f.l., f.a., p. 7-48.

mâini și cu acest lanț la picioare am fost transportat de la Iași la Focșani și de la Focșani la Turnu-Severin. La proces am rupt lanțul în două și la fel voi rupe toate lanțurile care țin Națiunea Română sub robie economică și politică în propriul ei stat România".

Anii 1925-1934. Studiile la Colegiul „Sfântul Sava" și la Facultatea de Medicină au însemnat pentru mine 16 ore pe zi de muncă și, astfel, nici o participare la viața publică. Nici o participare, dar neîntreruptă prezență cu mintea și, mai ales, cu sufletul. Am știut și am urmărit cele două alegeri parlamentare triumfătoare din jud. Tutova și jud. Neamț. Ziarul „Curentul" al lui Pamfil Șeicaru tuna și fulgera că tuberculoșii de la sanatoriul „Bisericani" erau purtați pe targă și implorau pe țărani să le asculte testamentul politic și să voteze Garda de Fier.

Am știut și am urmărit cele trei ilegalizări și arestări ale Gărzii de Fier din ianuarie 1931, martie 1932 și decembrie 1933: ordonate de Finanța Internațională, executate slugarnic de guvernele României și infirmate de respectivele instanțe ale Justiției Civile.

În martie 1932 am fost printre cei 10.000 studenți conduși de Traian Cotigă care, manifestând pe Bd. Regina Elisabeta, am fost atacați de poliție și jandarmerie și-am fost bătuți cu bice de cauciuc umplute cu nisip. În ianuarie 1933 am fost printre cei 5.000 studenți conduși de Mihail Stelescu care ne-am dus să instalăm o cruce la Mormântul Soldatului Necunoscut și în Parcul „Regele Carol I"; polițiștii și jandarmii ne-au bătut cu ciomege și puști.

Odată, pe neașteptate, l-am văzut pe stradă pe Corneliu Z. Codreanu, cu pălărie având boruri foarte mari și îmbrăcat în zeghe țărănească cu ciucuri albi. Era înconjurat de 6-7 lideri legionari și mergeau repede ca trupa la asalt de cazemate.

Pe Bd. Regina Elisabeta, printre cinematografe, era atelierul fotografic „Buzdugan". În vitrină, un mare tablou al lui Corneliu Z. Codreanu înconjurat de tricolor și flori. Niște comisari de la Prefectura Poliției Capitalei au spart cu ciocanele vitrina și au azvârlit în noroi fotografia. A doua zi, fotografia lui Corneliu Z. Codreanu a fost reașezată în vitrină și eu am văzut cum permanent, ziua și noaptea, făceau de gardă câte doi legionari în cămașă verde cu centură și diagonală.

„Societatea Studenților în Medicină" din Bd. Schitu Măgureanu 2

În fiecare sâmbătă ședință științifică urmată de ședință cu dezbateri social-politice. Toți studenții erau naționaliști, dar: partidul la conducere practica metoda dictatorială și partidul în opoziție cerea regim democratic. Metoda dictatorială era ca adunarea generală prin ridicare de mână să aprobe *post factum* hotărârile comitetului. Eu eram partizan al partidului din opoziție, care cerea regim democratic și anume ca deciziile luate de adunarea generală să fie puse în aplicare de comitetul conducător.

La două ședințe de sâmbătă seara am luat cuvântul și, în baza argumentelor prezentate de mine, adunarea generală a anulat hotărârile deja luate și deja puse în practică de comitetul dictatorial. Atunci Comitetul Marius Constantinescu s-a înfuriat și a decis să-mi administreze o lovitură de intimidare și alungare. Practic și concret m-a declarat francmason și a apelat la ajutorul legionarilor din toată Universitatea București.

Următoarea ședință de sâmbăta seara era suprapopulată și se simțea plutind electricitatea. Când am luat cuvântul s-au dezlănțuit urletele și răcnetele și

vacarmul a încheiat şedinţa. Această trecere de la raţiune la violenţă a provocat indignarea generală şi s-a luat hotărârea doborârii comitetului dictatorial şi alungarea legionarilor agresori. Împreună cu George Rădulescu-Vişina, Ioan-Dan Temeliescu, Matache Ionescu-Romanaţi, Ion Lupaşcu, Ion Cocioba, Gheorghe Grigorescu, Gheorghe Mănac, Valerian Popescu, George Bungeţeanu, Matei Negrea, Atanasie Novac, Basil Săvulescu, Nicolae Cristescu, Cornel Biţă şi mulţi alţii am transformat indignarea pasivă în înverşunare activă. Cu multe peripeţii, între care procesul de reintrare în legalitate la o instanţă a Tribunalului Bucureşti şi întrunirea foştilor preşedinţi ai Societăţii sub conducerea prof. dr. Nicolae Gh. Lupu, în fine s-a ajuns la ţinerea alegerilor generale şi comitetul prezidat de mine a ieşit victorios cu 116 diferenţă de voturi.

Acest eveniment al alegerilor de comitet a adus ostilitatea legionarilor învinşi şi nelămurirea mea pentru ce am fost atacat de legionari şi mai ales nelămurire pentru ce dânşii s-au hotărât fără să judece problema şi fără *audiatur et altera pars!*

Acesta este unul din defectele comportamentale ale tinerilor cu entuziasm mai mult decât raţiunea sau cu gândire mai puţină decât temperamentul.

Acum să evoc şi să arăt cum lucrurile s-au lămurit şi cum, atât legionarii, cât şi persoana mea, am venit pe linia firească.

Începutul lui martie 1935. Bd. Regina Elisabeta. Întâmplător, întâlnesc pe principele Alexandru Cantacuzino. Ne cunoşteam din familie şi în alte texte voi explica. Îmi spune: „Hai cu mine". Îl urmez, fără să ştiu unde şi pentru ce. Str. Gutenberg 3. Intrăm în curtea locuinţei generalului Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul şi a sediului central al Mişcării Legionare. Se găseau

30-40 legionari care discutau între ei în grupuri. M-a impresionat seriozitatea lor, aproape gravitate şi sobrietatea gesturilor, de fapt atitudinea. Principele Alexandru Cantacuzino a fost un om foarte interiorizat şi mai mult tăcea decât vorbea. Eu tăceam şi priveam.

Deodată aud: „Atenţiune, camarazi!" La intrare, pe scara de marmură, Corneliu Z. Codreanu şi lângă el patru ţărani: „Aceşti fraţi de ai noştri au venit din Maramureş să întrebe pe primul ministru Gheorghe Tătărescu pentru ce de atâţia ani nu se judecă procesul lor cu un ovrei care le exploatează pădurile strămoşeşti. Domnul prim-ministru le-a dat un răspuns cu promisiune, dar fără angajament şi i-a retrimis în Maramureş fără să le dea bilete de tren. Ei au venit la noi, dar noi suntem tot atât de săraci ca dânşii. Soluţia este să facem o chetă şi apelez la bunăvoinţa voastră să daţi ce vreţi şi ce puteţi din puţinul care vă prisoseşte".

Corneliu Z. Codreanu a coborât în curte şi cu mâinile întinse a mers din grup în grup. Ajuns în dreptul nostru, principele Alexandru Cantacuzino a depus o monedă de 20 lei şi, fidel modelului, am depus şi eu o monedă de 20 lei în mâinile întinse ale Căpitanului. De la grupul nostru, Corneliu Z. Codreanu, tot cu mâinile întinse, a trecut la alt grup. Principele Alexandru Cantacuzino trece în faţa dânsului şi îi spune: „Căpitane! Daţi-mi voie să vă prezint pe Şerban Milcoveanu, preşedintele «Societăţii Studenţilor în Medicină»".

Am asistat atunci la un gest imposibil de uitat. Instantaneu ca fulgerul, Corneliu Z. Codreanu s-a întors spre mine şi îmi întinde mâna dreaptă: „Îmi pare bine că te cunosc şi că te văd aici". Eu cu emoţie: „Căpitane! Eu nu sunt legionar". Corneliu Z. Codreanu: „N-am zis că eşti legionar. Am zis numai că îmi pare bine că te cunosc şi că te văd aici". După aceste cuvinte, şi-a continuat

solicitarea de donaţii pentru cei patru ţărani maramureşeni fără bani de tren.

Scena evocată mai sus mi-a arătat pe Corneliu Z. Codreanu drept un mare suflet, deschis frontal către interlocutor şi, în plus, cu o extraordinar de rapidă capacitate de decizie. Pentru mine nu era surpriză pentru că exact aşa îi aveam, din iunie 1925, imaginea în minte.

Să revenim la problema generală. La data aceea, în martie 1935, Universităţile din toată ţara aveau Societăţile pe Facultate şi Cercurile pe judeţe cu comitete legionare. Singura excepţie eram noi, „Societatea Studenţilor în Medicină" care eram tot naţionalişti ca scop, dar nu cu dictatura, ci cu democraţia ca mijloc. Situaţia nu era stabilă. Succesele legionare în organizaţiile studenţeşti proveneau mai puţin din programul Mişcării Legionare şi mai mult din înverşunarea împotriva Ministerului Ordinii Publice şi Poliţiei Secrete Politice. La Congresul Naţional Studenţesc de la Băile Herculane, la începutul lui aprilie 1934 s-a încercat votarea unei Moţiuni de condamnare a lui Corneliu Z. Codreanu şi a Mişcării Legionare. Uneltirile poliţiştilor au fost demascate ca atentat la dreptul de independenţă al studenţimii şi de autonomie al Universităţii şi reacţia de protest a fost votarea listelor legionare.

În această conjunctură de insulă democrată în oceanul legionar sunt contactat de un fost coleg din clasele primare, Amedeu Bădescu şi invitat la o consfătuire zisă secretă la un mic restaurant din Piaţa C. A. Rosetti. Amedeu Bădescu era o mare inteligenţă şi la Slatina a fost premiantul şcolii şi premiantul liceului. La consfătuirea din Piaţa C. A. Rosetti aflu că participanţii sunt democraţi şi pun la cale fondarea „Frontului Studenţesc Democrat". Îmi propun preşedinţia, dar eu

refuz întrucât am sesizat lipsa de sinceritate chiar duplicitatea profesională a poliţiştilor. Ulterior am aflat că acest „Front Studenţesc Democrat" era 50 % opera Siguranţei Generale a Statului şi că singurul lui scop era combaterea Mişcării Legionare.

Începutul lui aprilie 1935. La data aceea, noi, „Societatea Studenţilor în Medicină" eram angajaţi într-o mişcare studenţească profesională şi anume în legătură cu nostrificarea pentru România a unor diplome „bon pour l'Orient", eliberate cu superficialitate şi fără responsabilitate de nişte mici universităţi din Occident. Această mişcare studenţească, din primăvara 1935, n-a fost antirasială, dar a deranjat o mare şi prosperă „afacere jidovească". În 1945, evreii cosmopoliţi s-au transformat în evrei comunişti şi au cerut pedepsirea mea pentru rasism antisemit manifestat în urmă cu 10 ani. Eu n-am fost invitat nici să mă apăr şi nici să explic, dar în 1958, un colonel de Securitate mi-a dezvăluit că, după o foarte amplă anchetă, făcută la cererea Partidului s-a pus concluzia de inexistenţă a scopului rasial antisemit. Reclamanţii vroiau să obţină contra mea la Bucureşti succesul pe care l-au avut în U.S.A. cu alt preşedinte al Studenţimii Române, Viorel Trifa, devenit Episcopul Valerian.

Revenim la Bucureşti, începutul lui aprilie 1935. În timpul mişcării noastre, limitată în interiorul Facultăţii de Medicină au apărut din senin nişte indivizi neidentificabili, care triau trecătorii pe stradă şi pe cei găsiţi a fi evrei pur şi simplu îi azvârleau în Dâmboviţa sau în lacul Cişmigiu. Sunt vizitat la „Societate" de Ion Rodeanu, preşedintele „Societăţii Studenţilor în Teologie". Era singurul legionar pe care îl cunoşteam personal de la şedinţele „Centrului Studenţesc Bucureşti". Un om bun, un om blând, un intelectual

adevărat şi un suflet sincer. Transilvănean din jud. Sibiu. Ion Rodeanu mă invită în str. General Mathias Berthelot la o întrevedere cu George Furdui, preşedintele „Centrului Studenţesc Bucureşti". Trecând prin Cişmigiu, vedem cum nişte necunoscuţi luau la bătaie trecătorii cu intenţia de a-i azvârli în apă. Ion Rodeanu mă întreabă dacă îi cunosc pe indivizi şi îmi spune: „Sunt plutonieri de la Serviciul Secret şi comisari de la Prefectura de Poliţie şi se declară «studenţi în Medicină» sub ordinele d-voastră, ale «Societăţii»".

M-am îngrozit. Întrevederea cu George Furdui de faţă fiind colonelul Ştefan Zăvoianu. Mi se explică că dezordinile şi anarhia sunt făcute de Poliţie în numele Medicinii pentru a nu se da aprobare de convocare a „Congresului Naţional Studenţesc". Soluţia este un comunicat comun, prin care Centrul Studenţesc Bucureşti şi Societatea Studenţilor în Medicină demascam scopul Siguranţei Generale a Statului şi demascam identitatea de poliţişti a bătăuşilor de pe stradă. Evident că am semnat. În timpul convorbirii sună telefonul şi îl aud pe George Furdui relatând: „Lucrurile s-au desfăşurat exact aşa cum aţi prevăzut d-voastră şi acum ne pregătim de plecare". Revenind de la telefon, George Furdui îmi spune, cu vădită fericire: „La telefon a fost Căpitanul".

În urma demascării Poliţiei de către comunicatul semnat George Furdui şi Şerban Milcoveanu, Ministerul Afacerilor Interne n-a mai avut motiv de opunere şi, în zilele de 15-17 aprilie 1935, la Craiova a avut loc „Congresul Naţional Studenţesc" sub preşedinţia lui Traian Cotigă.

Congres magnific. Rapoarte cu toate problemele naţionale, sociale şi morale ale României. Perfecta disciplină, nici un incident şi concluzia generală ca

studenţimea să-şi păstreze independenţa, dar să sprijine cele două partide neagreate de Forţele Oculte şi anume Liga Apărării Naţionale Creştine a prof. A. C. Cuza şi Legiunea Arhanghelul Mihail a lui Corneliu Z. Codreanu. Argumentul sprijinirii preferenţiale era însăşi sprijinirea preferenţială a Partidului Naţional Liberal şi a Partidului Naţional Ţărănesc de către Forţele Oculte.

Dar să revenim la persoana mea şi la subiectul prezentei relatări. Trenul studenţesc a plecat din Bucureşti seara şi, fiind personal, a oprit câte 5-10 minute în toate gările mici şi mari de pe traseu. Toţi studenţii dormeau, afară de 50-60 legionari, care coborau în gări şi cântau „Ştefan Vodă al Moldovei", „Noi suntem echipa morţii, din Moldova azi venim" şi altele create până la acea dată. Eu n-am dormit şi am stat la fereastra vagonului, audiind în gări cântecele legionare şi meditând la România.

Mi-am făcut convingerea fermă şi definitivă: „Acesta e curentul de ascensiune socială. Aceasta e voinţa Naţiunii suverană în propriul Stat. Aici e certitudinea de continuare în istorie a României". La plecarea din Bucureşti nu eram legionar şi după 10 ore, ajuns la Craiova, devenisem legionar. A fi legionar îmi apărea drept datoria de român şi drept datoria de intelectual. Nici atunci şi nici ulterior nu m-am gândit la cariera politică şi la demnităţi în Stat. Pur şi simplu, răspund la chemarea Naţiunii, pur şi simplu misiune de îndeplinit şi pur şi simplu obligaţie intelectuală de înaintare de la gândire la acţiune. Exact aceeaşi concepţie, exact acelaşi imbold şi exact aceeaşi voinţă au avut cei 30.000 tineri intelectuali care, în anii 1930-1938, ne-am alăturat lui Corneliu Z. Codreanu şi ne-am încadrat în Mişcarea Legionară.

La Congres s-a produs un incident care a precipitat lucrurile. Participau şi membrii fostului comitet dictatorial pe care îl răsturnasem în alegerile de la începutul lui martie 1935. Pe neaşteptate, doi oratori sunt puşi în program şi dezlănţuie împotriva mea un rechizitoriu, cerând eliminarea mea pe motivul că în alegerile din martie 1935 m-am împotrivit Mişcării Legionare. La instigarea altor adversari de-ai mei plasaţi în sală, întreg Congresul a început să huiduiască în chip de aprobare a eliminării mele. În mijlocul huiduielilor vine la mine studentul la Drept Petre Dinescu (originar din Piteşti) şi îmi şopteşte să mă retrag de la locul meu de pe estradă şi să mă salvez fugind pe uşa din spate a sălii Teatrul Naţional. N-am căzut în capcană. M-am ridicat în picioare cu faţa spre congres. Am aşteptat până s-au epuizat huiduielile. Marea majoritate a congresului era surprinsă de acest eveniment insolit.

Am vorbit 8 minute. Am dezvoltat: mai întâi teza diferenţei dintre Studenţime corp profesional şi Legiune partid politic şi apoi teza că la Societatea Studenţilor în Medicină nu eu am atacat Legiunea, ci Legiunea m-a atacat pe mine. Am încheiat cu adevărul că viitorul e mai important decât trecutul şi că destinul Naţiunii e solidar, atât al celor din Legiune, cât şi al celor din afara Legiunii. În 8 minute, Congresul s-a schimbat cu 180°. În locul huiduielilor aplauze şi ovaţii. Bătălia e câştigată. De pe scaun se ridică juristul de la Iaşi Nicolae Totu, vine pe scenă, mă îmbrăţişează şi strigă: „Te simt. Ai acelaşi suflet cu noi. Eşti de-al nostru”.

În mai 1938, în Lagărul de la Miercurea-Ciuc s-a descoperit că Petre Dinescu era agent al Siguranţei Generale a Statului şi avea misiunea să fabrice cu comandanţi legionari un atentat evident nereuşit împotriva ex-regelui Carol II.

În octombrie 1938, la închisoarea Râmnicu-Sărat aflu că atunci, în aprilie 1935, la uşa din spate a Congresului mă aşteptau nişte bătăuşi tocmiţi pentru mutilare corporală „astfel ca să nu mai poţi apare în faţa publicului”.

Să ne întoarcem la Bucureşti, după terminarea Congresului de la Craiova. Literalmente nu-mi amintesc cum, luat de elanul general, am intrat în Cuibul Legionar condus de George Furdui (1910-1939), geniul generaţiei mele şi marea speranţă a ţării. George Furdui m-a dus la sediul din str. Gutenberg 3 pentru a vorbi cu Corneliu Z. Codreanu, într-o cameră unde nu erau alte persoane. Eu: „Căpitane! Nu vreau să mă lansez în activitate politică, dar vreau să ajut Legiunea, socotind că ea este adevărul şi ea e soluţia pentru ţara noastră. De aceea cer a fi încadrat şi cer să contaţi pe devotamentul, străduinţa şi aportul meu”. Corneliu Z Codreanu: „Noi avem legea de a nu încadra pe cei care în trecut ne-au atacat. Dar cu dumneata ai noştri au greşit şi ai noştri sunt vinovaţi. Aşa încât cu atât mai mare valoare are încadrarea dumitale şi cu atât mai mare e bucuria noastră”. În timp ce dânsul vorbea, se aude un zgomot la fereastră. Apare figura lui Ion Rodeanu, care se căţărase pe burlan: „Fericirea vieţii mele să văd pe Şerban Milcoveanu alături de Căpitan”.

În zilele următoare: economistul Constantin-Tache Savin: „Le-am spus legionarilor de la Medicină că, având-te adversar în alegeri, le-ai făcut onoarea de a-i ridica la înălţimea dumitale”. Scriitorul Virgil Rădulescu: „Încadrarea dumitale este pentru Legiune mai mare avantaj decât dacă ar fi fost să câştigăm alegerile de la Societatea Studenţilor în Medicină”. Economistul Sandu Valeriu: „Căpitanul a vrut să retragă Legiunea din alegerile de la Medicină, dar s-au opus unii

pe motiv că nu e bine să ne sustragem dintr-o bătălie deja angajată".

La încheierea şedinţei mai sus evocată, Corneliu Z. Codreanu mi-a spus: „În biroul meu dumneata poţi intra oricând fără a bate la uşă şi fără a aştepta încuviinţarea". Aşa s-a întâmplat din aprilie 1935 până la 17 aprilie 1938, data arestării tuturor legionarilor. Timp de trei ani în fiecare zi câte 3-4 ore, asistând la discuţii sau fiind în apropiere.

Corneliu Z. Codreanu a fost, din toate punctele de vedere, un om cu totul aparte şi chiar imposibil de imitat sau de copiat. Fiecare cuvânt pronunţat avea justificare, scop şi oportunitate şi absolut nimeni nu poate spune a-l fi auzit vorbind la întâmplare sau fără utilitate. Fiecare gest al său avea semnificaţie, simpla sa prezenţă constituia eveniment şi chiar prin tăcere reuşea un discurs cu efect sau acţiune cu consecinţe. În cei 20 ani (1919-1938) de viaţă publică şi de activitate politică a lăsat în amintirea contemporanilor o imensitate, poate un milion de informaţii, imagini, relatări şi sentimente. Nu toate aceste valori de politică devenind istorie au putut fi exterminate odată cu neîncetatele percheziţii, asasinate şi masacre din 10 februarie 1938 până la 22 decembrie 1989.

În cadrul misiunii asumate, mă voi limita la cinci lucruri care pot fi atât probleme de discutat, cât şi evenimente de judecat. Aceste cinci lucruri le-am selectat după criteriul obiectiv al nevoii viitorului de a învăţa din experienţele trăite şi de a se înarma cu valabilul din trecut.

Iată cele cinci lucruri selectate: 1) modalitatea lui Corneliu Z. Codreanu de exercitare a conducerii; 2) concepţia lui Corneliu Z. Codreanu la fondarea „Corpului Muncitoresc Legionar"; 3) concepţia de

politică externă a lui Corneliu Z. Codreanu; 4) pactul dintre Iuliu Maniu, George I. I. C. Brătianu şi Corneliu Z. Codreanu; 5) strategia lui Corneliu Z. Codreanu după instituirea dictaturii carliste.

Acest material informativ şi aceste analize istorice sunt numai o parte din ce se cunoaşte şi din ce se va publica. Vezi coperta 4 a volumului Testamente politice ale lui Corneliu Z. Codreanu, Mihail Morusoff, mareşal Ion Antonescu, general Aurel Aldea şi a legionarilor nonagenari.

Să analizăm succesiv.

Modalitatea lui Corneliu Z. Codreanu de exercitare a conducerii

La fel ca în război şi la fel ca în economie, factorul decisiv în activitatea social-politică sunt întâi existenţa unei conduceri şi apoi capacitatea acestei conduceri. Pe front, în linia I, combativitatea trupei este exact combativitatea ofiţerului care o comandă. Împăratul Napoleon I a câştigat 70 de victorii decisive mulţumită, între altele, prezenţei personale şi comenzii directe pe câmpul de luptă. În evenimentele din 20-23 ianuarie 1941 de la Bucureşti, generalul Ion Antonescu a învins, între altele, pentru că era comandă activă vizibilă la faţa locului şi Legiunea a fost învinsă, înainte de toate, prin laşitatea personală a lui Horia Sima, care după ce a provocat confruntarea s-a ascuns în clandestinitate.

Exact invers a fost Corneliu Z. Codreanu. Fără încetare şi fără ezitare în fruntea legionarilor. Fără încetare şi fără ezitare pe câmpul de luptă. Fără încetare şi fără ezitare, indiferent de victorie sau înfrângere. După inevitabilul conflict sângeros cu prefectul de poliţie Constantin Manciu, singur s-a prezentat la

procurorul de serviciu pentru arestare. La marele proces legionar din aprilie 1934, singur din proprie inițiativă s-a prezentat spre judecare la Tribunalul Militar București. În viziunea noastră, a celor mulți și mici, Corneliu Z. Codreanu ni se arată Căpitan asemenea lui Tudor Vladimirescu și Avram Iancu și asemenea bradului din Munții Carpați și stejarului din Câmpia Română.

Experiența multimilenară a selecționat imperativul operativ de colectivitate a actului de concepție și de unipersonalitate a actului de decizie. De aici nu dubla comandă, ci dualitatea comenzilor din toate armatele: un Stat Major care asigură actul de concepție și un șef unic care asigură actul de decizie. Exact după model militar a funcționat Legiunea Arhanghelul Mihail, devenită Mișcarea Legionară cu secție politică în 1930 „Garda de Fier" și în 1935 „Totul pentru Țară". Viață militaro-monahală în continuarea ambelor surse și ambelor modele: creștinismul activ militant și legendarele Legiuni Romane. În anii 1934-1938, de creativitate și ascensiune, Mișcarea Legionară a avut și a beneficiat de o perfectă conducere, în același timp colectivă și unitară.

Sediul de la Palatul Cantacuzino din str. Gutenberg 3. Corneliu Z. Codreanu, 16 ore din 24 ore prezent în biroul său, devenit post de comandă. Iar Statul Major Legionar erau cele 30-40 persoane cu dreptul de a intra fără a bate la ușă și fără a aștepta încuviințarea. În discuție liberă și critică cu cei veniți din proprie inițiativă și drept proprie fericire, Corneliu Z. Codreanu analiza informațiile, discuta problemele, evalua efectele și lua deciziile.

Iată principalii săi consilieri și colaboratori care participau la actele de concepție: avocat Ionel I. Moța, ing. Gheorghe Clime, jurist Vasile Marin, prof. Vasile

Christescu, principele Alexandru Cantacuzino, avocat Nicolae Totu, ing. Virgil Ionescu, preot Ion Dumitrescu-Borșa, avocat Mihail Polihroniade, avocat Ioan-Victor Vojen, filolog Ion Belgea, ing. Eugen Ionică, prof. Sima Simulescu, economist Dobre Bănică, avocat Alexandru Cristian Tell, prof. Radu Demetrescu-Gyr, economist Gheorghe Ciorogaru, avocat Alexandru Constant, avocat Radu Budișteanu, avocat Alexandru Borcea, avocat Nicolae Coterbic, avocat Traian Cotigă, teolog George Furdui, economist Ion Caratănase, economist Grigore Pihu, economist Sterie Ficata, economist Iordache Spânu, avocat Victor Puiu Gârcineanu, prof. Eugen Chirnoagă, filosof Dumitru Amzăr, filosof Ernest Bernea, scriitor Virgil Rădulescu, economist Constantin-Tache Savin, economist Sandu Valeriu, avocat Bartolomeu Livezeanu, avocat Laurian Țâlnaru, ing. Victor Dragomirescu, economist Toma Simion, filolog Nicoleta Nicolescu, prof. Anastasia-Sica Popescu, dr. Lucia Trandafir, Atena Ianuli, teolog Ștefan Georgescu, dr. Paul Craja, avocat Horia Cosmovici, teolog George Racoveanu, avocat Andrei Ionescu, fost magistrat Napoleon Popescu-Buzău, teolog Viorel Trifa, Gheorghe Dragomir-Jilava, dr. Nicolae Roșu, prof. arh. Constantin Iotzu, regizor Haig Acterian, prof. Stelian Teodorescu-Buzău, prof. Paul Gălășanu, Petre Vălimăreanu, Nicolae Crăcea, pictor Alexandru Basarab, pictor Geo Zlotescu, prof. Ion Copuzeanu, comerciant Gheorghe Apostolescu, preot Duminică Ionescu, ing. Aurel Serafim, Gogu Serafim, economist Mircea Goga, ing. Dumitru Funda, economist Petre Țocu, compozitor Nelu Manzati, prof. Dragoș Protopopescu, Marietta Iordache, Traian Puiu, Eugen Teodorescu-Constanța, ing. Gheorghe Vlad, Petre Bolintineanu, ambasador Mihail Sturdza, dr. Ionel Zeană, dr. Gheorghe

Dima-Galați, Grigore Manoilescu, Valeriu Cârdu, ing. Duiliu Sfințescu, avocat Șerban Nicolau, avocat Crișu Axente, prof. Ion Dobre, dr. Marcel Ghinea, ing. Aurel Ionescu, ing. Dumitru Ghica, Androne Bulhac, colonel Ștefan Zăvoianu, ing. Ștefan Predescu, matematician Nicolae Roșulescu etc.

Precizare. Camarazii mai sus evocați sunt numai o parte din cei putând fi considerați pentru anii 1935-1938 Statul Major Legionar. Am consemnat ce-a reținut memoria mea după 65 ani de la respectiva epocă, înainte de 29 decembrie 1933. În centrul Statului Major Legionar erau economistul Sterie Ciumetti și Victor Silaghi. Cu contribuție și însemnătate au fost secretarii lui Corneliu Z. Codreanu: ing. Nicolae Horodniceanu, filolog Ioan Dobrin, ing. Nae Smărăndescu, jurist Stelian Stănicel și Mugur. Aceste persoane veneau la sediul din str. Gutenberg 3 și eu am consemnat ce-am văzut cu ochii mei și ce-am auzit cu urechile mele.

Corneliu Z. Codreanu se consulta tot zilnic cu generalul Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul și cu prof. Ion Zelea Codreanu, dar dânsul se ducea la ei și eu nu i-am văzut venind.

Corneliu Z. Codreanu se consulta și punea mare preț pe sfaturile Comandanților Bunei Vestiri, membrii Senatului Legionar și șefii celor 10 Regionale teritoriale.

Pe Horia Sima nu l-am văzut niciodată la sediul central din București.

Să ne întoarcem la modalitatea de conducere a lui Corneliu Z. Codreanu. N-a fost conducere personală dictatorială, ci a fost conducere colectivă democrată. Dar nu prin vot, mai mult sau mai puțin formal, ci prin consens de intelect și prin unitate de conștiință: exact ca în Armată, unde deciziile sunt opera comună a Statului Major și a șefului comandant.

După nefasta zi de 27 mai 1938[2], Mișcarea Legionară a intrat mai exact a căzut sub conducerea lui Horia Sima. Conducere nu numai supra-egoistă și multi-eronantă, dar încă mai grav, duplicitară. Sinceritatea a fost marea armă de luptă și marea unealtă de construcție a legionarilor conduși de Corneliu Z. Codreanu și Ionel I. Moța și continuați de Statul Major ing. Gheorghe Clime – dr. I. Banea. Duplicitatea în nici un fel nu poate fi creatoare și dacă ne limităm la productivitate poate înșela pe unii, dar nu pe toți și poate înșela o dată, dar nu mereu.

Aici avem explicația celor întâmplate. Până în 27 mai 1938 sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu și a Statului Major Legionar, Mișcarea Legionară n-a avut decât decizii juste și fapte pozitive; iar după 27 mai 1938 sub conducerea lui Horia Sima, în opoziție cu Statul Major ing. Gheorghe Clime – dr. Ion Banea, aceeași Mișcare Legionară constant a făcut ce nu trebuia și n-a făcut ce trebuia. Toate partidele politice și toate mișcările sociale sunt, se comportă și rămân în istorie exact după chipul și asemănarea persoanei care le este conducerea. La 26 decembrie 1989 am ridicat steagul și am luat inițiativa cu determinarea de a ignora și dacă se poate de a uita pe Horia Sima, dar a intervenit ordinul Poliției Secrete Politice și scopul actualului cult pentru Horia Sima este de a menține Mișcarea Legionară blocată pe linia moartă și de a lipsi Națiunea Română de contribuția celor mai altruiști, celor mai idealiști și celor mai devotați.

---

[2] La 27 mai 1821 a fost asasinat Tudor Vladimirescu. La 27 mai 1938, în ultima zi a procesului, avocat Lizetta Gheorghiu, agenta Poliției, inversează răspunsul Căpitanului și transmite legionarilor din exterior pretinsa decizie de a-l nominaliza pe Horia Sima drept înlocuitor și continuator.

Concepția lui Corneliu Z. Codreanu și a ing. Gheorghe Clime la fondarea „Corpului Muncitoresc Legionar”

Unealta de muncă și producție a lui Corneliu Z. Codreanu a fost idealizarea României, astfel încât spontan și total să-i oferim toate resursele noastre de activitate și de sacrificiu. În deceniul premergător celui de al doilea război mondial, sintagma lui Ionel I. Moța „Să faci, Căpitane, o Țară ca Soarele Sfânt de pe cer” a fost o trăire pasionată a viitorului. La fel ca imaginea Transilvaniei la 15 august 1916, când Armata Vechiului Regat a escaladat Carpații s-o elibereze din milenara robie și la fel ca imaginea României din Revoluția de la 1848, când Nicolae Bălcescu o vedea și o adora ca pe Logodnica sa.

În scopul acesta unic de înălțare și perfecționare a României, Corneliu Z. Codreanu a pus în mișcare trei programe pe care le-a numit cele trei Revoluții: Revoluția Morală; Revoluția Națională; Revoluția Socială. Să explicăm succint.

Revoluția Morală. La toate națiunile și în toate epocile, omul este de la naștere cu embrioane ale tuturor calităților și ale tuturor defectelor și cu propensiuni pentru toate virtuțile și toate viciile. Depinde de împrejurări, de educație, de modele și mai ales de propria voință ca dezvoltarea să se facă în favoarea unor embrioane și unor propensiuni și inversul lor să se atrofieze sau chiar să dispară. Școala dezvoltă calitățile de intelect. Viața necesită virtuțile de caracter. Corneliu Z. Codreanu a conceput Mișcarea Legionară ca pe o școală de educație a calităților de intelect și a virtuților de caracter. Frățiile de cruce, corpurile studențești

legionare, cuiburile, taberele de muncă voluntară și misiunile de îndeplinit sunt treptele scării de ridicare cât mai aproape de perfecțiune.

Cu ajutorul Iubirii și cu ajutorul încrederii, Corneliu Z. Codreanu ne aducea la Școala Educației Eroice și, ca nimeni altul, reușea să ne facă să găsim în noi și să dăm din noi tot ce e mai bun, mai valabil și mai util. Educația eroică a fost o realitate poate unică în istoria de 2.000 ani a poporului român și dovadă sunt ofertele voluntare de jertfă a libertății și chiar a vieții. Dacă nu toți legionarii au avut destin de martiri, zeci de mii de legionari pe front sau în închisori au știut și au putut accepta cu demnitate moartea. Importanța social-politică a Revoluției Morale e confirmată de istorie, întrucât nu caracterele se adună în jurul Inteligenței, ci inteligențele se adună în jurul Caracterului.

Revoluția Națională. Statul cu numele de „Țara Românească” a fost fondat în anul 1330 de Dinastia Basarabilor. Statul cu numele de „Moldova” a fost fondat în anul 1343 de Dinastia Mușatinilor. Timp de șase secole, până în anul 1918, aici, „în calea răutăților” din Asia asupra Europei și aici la „răscrucea” a trei imperii cotropitoare, poporul român a trăit cu Idealul și pentru Idealul întregirii neamului într-un stat național unitar. Cele trei uniri: a Basarabiei la 27 martie 1918, a Bucovinei la 28 noiembrie 1918 și a Transilvaniei la 1 decembrie 1918 au fost prima noastră Revoluție Națională și anume a conținătorului statal. Succesiv Mișcarea Studențească de la 10 decembrie 1922, Liga Apărării Naționale Creștine de la 4 martie 1923 și Legiunea Arhanghelul Mihail de la 24 iunie 1927 au venit cu al doilea Ideal Național și au conceput o a doua Revoluție Națională și anume a conținutului uman românesc în conținătorul statal România.

Practic şi concret, această a doua Revoluţie Naţională trebuia să fie: promovarea, organizarea şi direcţionarea curentului de ascensiune socială a fiilor de ţărani români prin Şcoală şi Cultură în clasa conducătoare a propriei lor Patrii. Timp de 10 secole, poporul român a supravieţuit în istorie: a) mulţumită boierilor pământeni, care au păstrat vie conştiinţa etnicităţii daco-romane şi b) mulţumită clasei ţărăneşti, care în plus de muncitori şi soldaţi a asigurat o natalitate de 40 la 1.000 de locuitori. În cele două decenii interbelice s-a operat un adevărat război de exterminare a curentului de ascensiune socială. Cea mai mare mortalitate infantilă din Europa şi cele mai mari volume de boli sociale din Europa. O statistică făcută în 1933 de primul ministru Alexandru Vaida-Voevod a identificat anormalitatea a 800.000 de străini cu paşapoarte angajaţi de întreprinderile cu capital străin în dauna intelectualilor, tehnicienilor şi muncitorilor autohtoni, obligaţi la şomaj, fără speranţă. O statistică rămasă nepublicată a identificat că în anul 1918, evreii posedau în România 80 % din bănci, 70 % din comerţ şi 60 % din industrie şi e lege că infrastructura economică decide mezostructura socială şi aceasta decide suprastructura politică. Era Războiul Statului împotriva Naţiunii şi se mergea spre constituirea Israelului european, stat bi-naţional cu evreii clasă conducătoare-exploatatoare în calitate de naţiune învingătoare şi cu românii clasă subordonată-exploatată în calitate de naţiune învinsă.

Pentru a stopa această conspiraţie şi pentru a evita această perspectivă a Statului zis România cu altă gintă decât românii, Corneliu Z. Codreanu şi Mişcarea Legionară au deschis „Cea de a doua Revoluţie Naţională" şi anume a conţinutului uman românesc în conţinătorul statal românesc. Această a doua Revoluţie

Naţională nu putea fi încălcarea principiilor de drept şi a normelor internaţionale, întrucât noi românii suntem naţiunea alcătuitoare a Statului şi noi românii suntem naţiunea răspunzătoare în Istorie. De eventuala dispariţie a României vinovaţi nu vor fi nici evreii, nici ţiganii şi nici ungurii şi vor fi numai noi românii.

Practic şi concret, a doua Revoluţie Naţională consta din: a) anularea art. 7 din Protocolul Special Secret din 9 decembrie 1919, b) o nouă lege a Creditelor Bancare, înlocuind capitalul avansat de Finanţa Internaţională prin diploma de capacitate eliberată de Universitate, c) completarea socio-politicii vizând multiplicarea cantitativă, cu bio-politica vizând optimizarea calitativă, d) recomandarea ca legionarii să fondeze familii cu 7 copii şi asistenţă ca demografia să urce la 50 milioane locuitori şi *last but not least*, e) acumularea de capital românesc şi formarea unei burghezii româneşti. De fapt, totul era continuarea amplificată a politicii lui Constantin Garoflid în agricultură, a politicii lui Vintilă I. C. Brătianu în industrie şi a politicii lui Spiru Haret în învăţământ.

Revoluţia Socială. În iunie 1936 a avut loc la Bucureşti, cu defilare pe bulevard, congresul marelui „Partid Naţional Ţărănesc". Congresul era agreat de Carol II şi de Poliţie nu pentru felicitarea noului preşedinte Ion Mihalache, ci drept bucurie pentru retragerea fostului preşedinte Iuliu Maniu. În lipsă de ţărani, noua conducere P.N.Ţ. a angajat pe comunişti şi pe socialişti să defileze drept ţărănişti autentici. Ajunşi pe Bd. Ion C. Brătianu, astăzi Bd. Nicolae Bălcescu, comuniştii au ridicat pumnul drept în chip de steag proletar şi au început să strige lozincile lor între care „Jos Garda de Fier" şi „La închisoare cu legionarii". Atunci s-a pornit o bătălie cu pumnii şi picioarele şi

legionarii de pe trotuare au spart coloana manifestanților și au gonit pe comuniști și pe socialiști. Mă găseam în biroul lui Corneliu Z. Codreanu când i s-a raportat evenimentul și dânsul a spus o adevărată sentință de istorie: „Comuniștii sunt marii criminali ai secolului XX și socialiștii sunt marii imbecili ai secolului XX".

Trebuie făcută diferență între originea comunismului și utilizarea comunismului. Comunismul a apărut în lume ca produs secundar, neprevăzut și nedorit, al capitalismului. Nu al capitalismului social din epoca actuală, ci a capitalismului de la sfârșitul sec. al XVIII-lea și începutul sec. al XIX-lea. Așa-zisul capitalism comprador cu unică lege jefuirea naturii și exploatarea oamenilor pentru unicul scop al îmbogățirii. Karl Marx a studiat istoria și mecanica acestui capitalism primitiv și, întorcând cămașa pe dos, a construit sistemul invers al capitalismului de Stat, adică: etatizarea instrumentelor de producție, dictatura proletariatului incult, statul totalitar monolitic și totul drept viitorul mirific și vârsta de aur a omenirii. Comunismul ar fi rămas scris pe hârtie și uitat în biblioteci dacă nu se sesiza Iudaismul mondial. De 4.000 ani, evreii se socotesc „poporul ales" și conspiră încălecarea altor popoare și dominația paranoică a omenirii. Or, statul totalitar al dictaturii comuniste este regimul ideal pentru ca o minoritate să stăpânească, să guverneze și să exploateze majoritatea neinițiată în legitatea materialismului istoric. Soluția problemei nu este exterminarea polițistă a comunismului, ci este dreptate pentru clasa muncitoare. Adică încetarea luptei de clasă și instituirea armoniei sociale. Nici dictatura burgheziei asupra muncitorimii și nici dictatura muncitorimii asupra burgheziei, ci o punere în acord a intereselor particulare și a interesului general după

formula lui Friedrich Wilhelm Hegel: „Teza plus antiteza egal sinteza".

Pentru marile popoare, comunismul poate fi o experiență de încercat. Dar pentru micile popoare, cum este România, comunismul reprezintă pericolul dispariției definitive în proiectatul „stat omogen planetar". Fondatorul naționalismului românesc, Nicolae Bălcescu (1819-1852) ne-a lăsat lege: Națiunea e mai importantă ca Libertatea. Pierdută, Libertatea se recapătă; dar Națiunea odată distrusă este definitiv dispărută".

În scopul de a înlocui lupta de clasă prin armonia socială, în octombrie 1936, la sediul din str. Gutenberg 3, Corneliu Z. Codreanu și ing. Gheorghe Clime au fondat „Corpul Muncitoresc Legionar". În volumul „Circulări și Manifeste 1927-1938" la p. 99-100 se găsește textul lui Corneliu Z. Codreanu referitor la „Înființarea Corpului Muncitorimii Legionare".

În vol. V, încă netipărit, al Arhivei Istorice „Învierea", public, reconstituit după memorie, discursul programatic al ing. Gheorghe Clime. Aici în prezentul text relatez ce cunosc de la fața locului. Solicitat de ing. Gheorghe Clime, am preluat conducerea secției muncitorești din „Spitale, policlinici, dispensare și laboratoare". Mi-am luat ca adjunct pe dr. Dan Crivăț, originar din Dorohoi și supraeminent medic, în plus de mare patriot. Lege organizatorică: toate cuiburile și toate unitățile vor avea în primul an drept conducători numai intelectuali cu diplomă universitară. Fiecare va alege drept succesori muncitori din respectiva specialitate și îi vor pregăti pentru preluarea conducerii și astfel autoguvernare dovadă de emancipare. Eu am ales drept succesor pe camaradul Apostol, laborant la prosectura (disecția cadavrelor și analiză microscopie) Spitalului

Brâncovenesc. Ing. Gheorghe Clime şi-a ales ca succesor pe Dumitru Groza, originar din jud. Hunedoara, desenator tehnic la Atelierele C.F.R. Griviţa. Din toate punctele de vedere: bun român, idealist curat, minte pozitivă şi anticomunist consecvent. Ce scriu ziariştii şi ce reproduc istoricii este exact inversul realităţii, dânsul fiind victima intrigii fabricate de Eugen Cristescu şi prostiei crezută de Joachim von Ribbentrop. N-a fost niciodată în U.R.S.S., în 1941-1944 a fost refugiat în Germania, şi sub dictatura comunistă a stat torturat la închisoarea Aiud.

Revin la Corpul Muncitoresc Legionar. În 1936-1938, succes exploziv. Muncitorii ne-au primit ca pe arhanghelii coborâţi din cer. Uzinele „Nicolae Malaxa" şi S.T.B. s-au încadrat în totalitate şi în războiul civil din 1944-1945 au fost de partea românilor şi împotriva comuniştilor.

În 1952-1953 mă găseam în celula 8 secret din închisoarea Jilava. Co-deţinuţi comisari şi inspectori de la fosta Siguranţa Generală a Statului. Iată ce mi-a mărturisit un inspector, pe nume Gheorghiu: „Marea d-voastră lovitură a fost când au aderat la legionarism generalul Cantacuzino-Grănicerul şi principele Alexandru Cantacuzino. Ei v-au dat un sediu şi v-au adus în centrul vieţii publice. Iar când aţi fondat Corpul Muncitoresc Legionar singuri v-aţi semnat sentinţa la moarte. Atunci România era sub dictatura burgheziei aşa cum acum este sub dictatura muncitorimii şi nici o dictatură nu face concesii şi nu acceptă altceva".

Acelaşi diagnostic l-a pus şi acelaşi prognostic l-a formulat, în vara 1938, ziaristul de stânga Ion Vinea către ziaristul Nicolae Carandino, care îl consemnează în Memoriile sale, publicate prin 1980.

Concepţia de politică externă a lui Corneliu Z. Codreanu

A fost atât de sincer şi atât de loial declarată public încât nu-i greu de expus din partea noastră. Dar n-a fost uşor de conceput întrucât întreaga Mişcare Legionară, la fel ca întreaga Românie, a fost francofonă şi filo-franceză. Astăzi, după 70 ani, tot nu-i uşor de explicat, dat fiind încă mai mare numărul superficialilor care nu se gândesc la propria Patrie şi încă mai mare numărul oportuniştilor care adoră străinătatea, întrucât are Putere şi are Finanţe.

Subiectul necesită o introducere. Oamenii nu-s nici firicele de nisip şi nici vite de tranzacţional cum s-a făcut în decembrie 1943 la Teheran, în octombrie 1944 la Moscova şi în februarie 1945 la Ialta. Chiar şi popoarele sunt fiinţe vii colective şi creaţii ale lui Dumnezeu. Dovadă toate cele patru Sfinte Evanghelii şi dovadă însuşi poporul evreu: foarte religios în trăirea interioară şi scandalos de ateu în propaganda politică. La toate cele trei nivele ierarhice omul, poporul şi omenirea, viaţa se caracterizează şi de fapt constă din Sensibilitate şi Reactivitate. Scopul sau poate mai exact rezultatul acestora este: adaptare la ce nu poate fi schimbat şi optimizarea a ce poate fi transformat. Statele mari şi puternice ca „United States of America" îşi pot îngădui să facă politica externă care le prelungeşte şi le ilustrează politica internă. Dar statele mici şi vulnerabile ca România sunt obligate sub sancţiunea morţii să facă politica internă cerută drept condiţie de politică externă. Ca atare noi, mica Românie: democraţie când Franţa şi Anglia sunt Europa, fascism când Italia şi Germania sunt Europa, comunism când U.R.S.S. este Europa de Est şi

democrație plus globalism când U.S.A. au răspunderea și conducerea întregii omeniri.

Statul român modem a fost fondat la 24 ianuarie 1859 mulțumită generoasei protecții a împăratului Napoleon III, la data aceea arbitrul întregii Europe. Primul nostru ambasador la Paris, Vasile Alecsandri, i-a cerut sfatul și împăratul NapoleonIII i-a spus: „Nu vă ocupați de doctrine și ideologii. Acestea sunt luxul marilor popoare care n-au ce pierde. Dumneavoastră străduiți-vă prin ordine și producție să fiți de folos omenirii și atunci toți vă vor ajuta și toți vă vor proteja". Aceste trei fraze sunt Sfânta Treime pentru existența și continuarea României în istorie.

Istoria Europei în prima jumătate a sec. XX. Primul eveniment macro-istoric cu semnificație de agresiune a fost în octombrie 1917 – instalarea regimului comunist în Rusia. Al doilea eveniment macro-istoric cu semnificație de reacțiune a fost în ianuarie 1933 – instalarea regimului național-socialist în Germania.

În anii aceia de furtună și cutremure, mica și vulnerabila România pentru a supraviețui nu avea de ales decât între Germania și U.R.S.S. *Tertium non datur*. Țările Baltice, Polonia, Cehoslovacia și Iugoslavia nu s-au decis pentru a alege și au devenit victimele ambilor beligeranți. Așezarea geografică între dușmani exclude neutralitatea pentru că războiul va fi pe teritoriul tău și pentru că la sfârșit devii victima învingătorului.

Corneliu Z. Codreanu a avut inteligență și cultură mai mult decât contemporanii săi. U.R.S.S. a fost continuarea imperialismului ruso-țarist: anexează, deznaționalizează și comunizează și în plus, de când lumea, rușii sunt mai periculoși pentru aliați decât pentru dușmani. Germania nu anexează pentru ea din teritoriul României, nu are scop de deznaționalizare, e

anticomunistă și, poate cel mai important, are armate ofensive care fac războiul în afara propriilor granițe. Problema nu era alianța cu U.R.S.S. sau alianța cu Germania. Problema era să obții angajamentul Germaniei, înainte ca aceasta: a) să se înțeleagă cu Rusia, cerând Basarabia și Moldova; b) să se înțeleagă cu Ungaria, cerând Transilvania și Banatul și c) să se înțeleagă cu Bulgaria, cerând sudul Dobrogei. Tocmai pentru a nu se ajunge la cele trei pierderi de granițe etnice și de teritorii istorice din vara lui 1940, Corneliu Z. Codreanu, în noiembrie 1936 s-a pronunțat principial pentru alianța cu Germania și în decembrie 1937 a anunțat alianța cu Germania la 48 ore de la preluarea guvernului.

În 1944, Iuliu Maniu a dat publicității informația că în convorbirile sale cu Corneliu Z. Codreanu din noiembrie 1937 – martie 1938, acesta i-a declarat a nu împărtăși politica rasistă și a nu aproba antisemitismul violent din Al III-lea Reich. Iar noi, care am fost în apropierea lui Corneliu Z. Codreanu și care i-am popularizat ideile politice, depunem mărturie că factorul hotărâtor a fost apărarea României în inevitabilul război dintre Germania național-socialistă și Rusia sovietică.

Sunt două lucruri de care nu se poate face abstracție și sunt două probleme ale căror soluții sunt de geopolitică. Primo: imperialismul ruso-sovietic este continuarea imperialismului ruso-țarist cu justificarea comunismului în locul justificării panslavismului. Secundo: germanii sunt poporul cel mai productiv și cel mai creativ din Europa și este firesc, necesar și util să fie la conducerea „Statelor Unite ale Europei".

Pactul de neagresiune cu P.N.Ț. – Iuliu Maniu și P.N.L. – George I. I. C. Brătianu

Sunt în măsură a-l explica întrucât am fost în mijlocul evenimentului, atât în faza de concepție, cât și în faza de aplicare.

Deceniul 1919-1928 a fost lupta pe viață și pe moarte între capitalul străin și capitalul național. Bătălia a fost câștigată de capitalul străin în urma a două nenorociri pentru România: moartea Regelui Ferdinand I cel Loial la 20 iulie 1927 și moartea primului ministru Ionel I. C. Brătianu la 24 noiembrie 1927. Vezi explicații de patografie în cartea mea „Viața medicală a oamenilor politici". Al doilea deceniu 1930-1938 a fost tot lupta pe viață și pe moarte între Regele Carol II, conspirând instituirea dictaturii personale și Iuliu Maniu, apărând democrația politică și Constituția din 1923, continuare a celei din 1866. În lupta dintre dictatură și democrație, regele Carol II a căutat să obțină susținerea de către curentul naționalist și Corneliu Z. Codreanu a preferat să se alăture lui Iuliu Maniu și *ipso facto* să se păstreze regimul democrat.

Și acum să expun succesiunea etapelor.

Carol II a fost exclus la 4 ianuarie 1926 de la succesiunea Tronului pentru cauze decisive, bine cântărite de primul ministru Ionel I. C. Brătianu și acceptate din patriotism de regele Ferdinand I cel Loial și Regina Maria cea Bună. La 6 iunie 1930 a fost adus în țară de Masonerie și la 8 iunie 1930 a fost suit pe Tron de Armată mulțumită lipsei de prevedere și mulțumită lipsei de decizie a primului ministru Iuliu Maniu. Acesta nu-l voia Rege, dar îl accepta ca Regent cu motivația că aici „poate face binele pe care îl promite și nu poate face răul de care ne temem". Spre deosebire de Război,

Politica practică tranzacția între extreme; dar la fel ca Războiul, în Politică jumătățile de măsură sunt întotdeauna neaducătoare de rezolvare și aducătoare de complicații.

La numai o lună de la suirea pe Tron, în iulie 1930, Carol II începe pregătirile pentru uzurparea Suveranității Națiunii și pentru instituirea dictaturii personale. Și anume: 1) pulverizarea celor trei partide de guvernământ; 2) izolarea, la nevoie lichidarea lui I. G. Duca și Iuliu Maniu; 3) războiul dintre democrație și naționalism pentru reciprocă distrugere; 4) operațiunea de carolizare, constând din plasarea de complici în Armată și Justiție și 5) anarhizarea vieții publice pentru ca dânsul să justifice dictatura drept salvare. Succesul a fost deplin.

Asupra lui Corneliu Z. Codreanu, Carol II a aplicat o dublă politică: a) chemare la complicitate cu promisiuni de avantaje și b) indirect amenințări și agresări în scop de intimidare. Informații concrete în cărțile mele.

Simțind cum se apropie primejdia și nevrând să cedeze nici din principialitatea pentru naționalism și nici din opțiunea pentru democrație, Corneliu Z. Codreanu a căutat să obțină aliați și protectori. Prima încercare a fost cu decanul Baroului de Ilfov, avocatul Didi Micescu, pe care Siguranța Generală a Statului l-a asasinat cu curara paralizantă a diafragmului pusă în ceașca de cafea. A doua încercare a fost cu Inspectorul Cavaleriei, generalul George Moruzzi, care a refuzat, îmbolnăvindu-se de infarct miocardic. A treia încercare a fost cu prof. Simion Mehedinți, care nu avea forță politică și cu filosoful Lucian Blaga, care nu s-a arătat hotărât. A patra încercare a fost cu generalul Ion Antonescu, care era el însuși candidat la dictatură și care l-a invitat pe Corneliu Z. Codreanu la Predeal. La întoarcerea în București, comandanții legionari au

întrebat „Ce impresie v-a făcut Antonescu?" şi Corneliu Z. Codreanu a răspuns cu tristeţe: „Prea ambiţios pentru a fi de folos". Cel puţin eu n-am înţeles dacă s-a referit la folosul Legiunii sau la folosul Ţării. A cincea încercare a fost cu Iuliu Maniu, care avea imens prestigiu de „părinte al Patriei", dar n-avea putere operativă practică.

La 17 februarie 1937 au avut loc funeraliile martirilor Ionel I. Moţa şi Vasile Marin, funeralii vizionate de Carol II de la fereastra „Socotub" de pe Bd. pe atunci Ion C. Brătianu şi astăzi Nicolae Bălcescu. Trei zile mai târziu, Corneliu Z. Codreanu este adus în secret la locuinţa ing. Nicolae Malaxa din Parcul Filipescu şi Carol II, după felicitări pentru construirea Mişcării Legionare, îi propune o tranzacţie drept colaborare. Şi anume: Corneliu Z. Codreanu să-i predea comanda şi legionarii să-l proclame Căpitan în plus de Rege şi drept recompensă îi oferă funcţia de prim-ministru al Guvernului. Corneliu Z. Codreanu refuză târgul şi pledează pentru păstrarea Constituţiei şi rămânerea în democraţie. Trei zile mai târziu, la 23 februarie 1937: a) ministrul de interne prodemocrat Dumitru Iuca este eliminat din guvern; b) la subsecretariatul Ordinea Publică este numit generalul Gavrilă Marinescu, cu program de represiune antilegionară şi c) subsecretar de Stat la Justiţie este numit Aurelian Bentoiu, cu misiune de a înăspri la maximum art. 209 din Codul Penal. Ambele primejdii au fost puse în practică.

Prin simplă decizie ministerială, organizaţiile studenţeşti au fost declarate ilegale şi s-au confiscat sediile, arhivele, eşarfele şi steagurile. Cu poliţişti şi jandarmi: cantinele studenţeşti au fost închise şi căminele studenţeşti au fost evacuate cu azvârlirea

studenţilor în stradă. Început de Război civil. Statul agresor din ordinul Regelui.

Eu eram preşedintele „Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români". Sunt chemat de Corneliu Z. Codreanu, care îmi spune a fi obţinut pentru 12 aprilie 1937 în casa Bianu din Cluj o audienţă la Iuliu Maniu a preşedinţilor de Centre Studenţeşti din toată ţara sub conducerea mea. Scopul: să-l încunoştinţăm de începerea, cu studenţimea, a înspăimântătorului Război dintre Stat şi Naţiune şi să-l rugăm a ieşi din retragerea la Bădăcin, a reintra în viaţa publică, a face un front comun al întregii naţiuni şi a bara drumul lui Carol II spre dictatură. Urmând a veni Războiul dintre Stat şi Naţiune, primele victime vom fi noi, preşedinţii Tineretului Universitar şi, în calitatea sa de Părinte al Patriei, îl implorăm să ne salveze vieţile de la moarte.

Din Bucureşti am plecat cu Gheorghe Ciorogaru din com. Novaci jud. Gorj, doctor în ştiinţele economice din Germania. Au venit la Cluj toţi preşedinţii „Centrelor Studenţeşti": Mihai Popovici de la Cernăuţi, Tiberiu Voicu-Vereş de la Cluj, Viorel Trifa de la Bucureşti, Manolescu de la Timişoara, Bălan de la Chişinău şi am pierdut din memorie preşedintele de la Iaşi.

Casa Bianu. Ora 8 dimineaţa. Ne-a primit dl. Zaharia Boilă. După două minute a intrat dl. Iuliu Maniu: aşa cum îl cunoaşte toată lumea: cu prestanţa, seriozitatea şi bunăvoinţa lui Thomas Masarik. Eu am prezentat membrii delegaţiei. La Gheorghe Ciorogaru, Iuliu Maniu a întrebat de eventuala rudenie cu episcopul ortodox Roman Ciorogaru de Oradea, rănit în atentatul iudeo-comunist din 8 decembrie 1920 din Senatul României. La Viorel Trifa, Iuliu Maniu a întrebat de eventuala rudenie cu preotul I. Trifa din Sibiu, conducătorul organizaţiei „Oastea Domnului". Celor trei

frați juristul Tiberiu, doctorul Laurențiu și geologul Gheorghe Voicu-Vereș, Iuliu Maniu le cunoștea perfect biografia și activitatea. Timp de 20 minute am expus cum noi organizațiile studențești am fost atacați de jandarmi și polițiști și am exprimat îngrijorarea de începere a Războiului dintre Stat și Națiune cu noi primele, dar nu singurele victime. În final l-am implorat să reintre în viața publică și împreună cu Corneliu Z. Codreanu să constituie un Front al Națiunii, care să oprească conspirația regelui Carol II și să împiedice autodistrugerea României.

Iuliu Maniu ne-a vorbit timp de patru ore cu inegalabilă raționalitate și cu inegalabilă pasiune. O extraordinară îmbinare de logică și de sentiment. Model de inimă fierbinte și de creier rece. O exemplară ridicare a politicii la înălțimea istoriei. A confirmat temerile noastre, spunând că și dânsul are informații concrete și nominale ale conspirației de instituire a dictaturii. A prevăzut că instituirea dictaturii va aduce Războiul dintre Stat și Națiune și a afirmat că dictatura de sus în jos a corupției și imoralității e mult mai distrugătoare decât dictatura de jos în sus a mulțimilor fanatizate. A făcut elogiul democrației, care prin confruntarea ideilor sfârșește prin a aduce adevărul și care prin întrecerea partidelor duce la optimizarea calitativă a tuturor. A adăugat că democrația lasă deschisă poarta viitorului pentru cine se dovedește mai util și că toate dictaturile și orice dictatură înseamnă stopul devenirii de la prezent la viitor. A precizat că în calitate de om nu-i este indiferentă nici o suferință din omenire și că în calitate de român nu-i este indiferent orice ar fi din substanța națiunii. Nu cunoaște personal pe Corneliu Z. Codreanu, dar îi cunoaște concepțiile și principiile, întrucât i-a urmărit cu atenție activitatea încă din octombrie 1924,

când s-a întâmplat atentatul împotriva prefectului Poliției din Iași. Interesul Națiunii și interesul Statului fiind deasupra partidelor și deasupra oamenilor este de acord pentru o colaborare evident sinceră și loială împotriva primejdiei comune a instituirii dictaturii de către oricine și chiar „de către Majestatea Sa Regele". „Și fratele Alexandru Vaida-Voevod cunoaște pericolul, dar întrucât nu cunoaște psihologia omului din Rege își închipuie a rezolva problema numai cu metoda așteptării și persuasiunii".

Între dânsul, Iuliu Maniu și Corneliu Z. Codreanu sunt trei deosebiri de care Națiunea Suverană trebuie pusă în cunoștință înainte de a i se solicita decizie. Prima deosebire e de politică externă: „dl. Corneliu Codreanu este pentru alianță cu Germania și Italia, iar eu am încredere și sunt pentru alianță mai departe cu Franța și Anglia". A doua deosebire e de politică internă: „Eu sunt pentru democrație, chiar dacă la noi în România funcționează cu lipsuri și defecte, iar dl. Corneliu Z. Codreanu vorbește de principiul autorității și de necesitatea ordinii ca și cum ar prefera dictatura pe care eu o resping, chiar dacă e morală și chiar dacă e patriotică". A treia deosebire se referă la violență: „dl. Corneliu Z. Codreanu este pentru a răspunde cu violență la violență; iar eu sunt pentru legea creștină de a nu răspunde la agresiune și de a accepta suferința". „Dl. Corneliu Z. Codreanu să mediteze asupra acestor trei diferențe și înainte de orice înțelegere între noi sunt de părere ca Națiunea să fie pusă în cunoștință de cauză".

Audiența s-a încheiat după patru ore la amiază. Noi am ascultat cu o pietate egală cu cea aflându-ne în fața lui Dumnezeu. Fiecare cuvânt și fiecare idee ni s-au introdus pentru totdeauna în minte. Literalmente, Iuliu Maniu devenise directorul gândirii noastre și stăpânul

conştiinţelor noastre. Astăzi după 64 ani, oasele dânsului sunt în groapă fără identitate şi fără cruce, dar Sufletul dânsului din cer să afle că Tineretul Universitar de atunci l-a adorat şi îl adoră. La terminarea audienţei, dânsul m-a strâns de braţul stâng şi uitându-se în ochii mei, de fapt în ochii generaţiei mele, mi-a spus „Împreună vom face lucruri mari şi frumoase pentru Ţară". Iuliu Maniu a fost un sfânt şi de atunci mereu regret că delegaţia noastră n-a îngenunchiat în faţa dânsului.

La jumătatea lui mai 1937, Iuliu Maniu a plecat la Paris pentru a obţine colaborarea lui Nicolae Titulescu şi pentru a explica Franţei şi Angliei, protectoarele tradiţionale ale României. Vrând a-l ajuta în demersurile sale, am trimis lui Iuliu Maniu la Paris o telegramă în numele întregii studenţimi din România: „Abia acum, Domnule Preşedinte, noi tineretul ne dăm seama câtă dreptate aveţi în tot ce gândiţi şi în tot ce faceţi".

Ministrul Ordinii Publice, generalul Gavrilă Marinescu a decis eliminarea mea din toate Universităţile din România, dar decanul Facultăţii de Medicină, prof. Ioan Bălăcescu m-a declarat oficial doctor în medicină cu trei ore înainte de convocarea în acest scop a Senatului Universitar.

Colaborarea sub formă de pact de neagresiune reciprocă a fost semnată la 25 noiembrie 1937 în casa prof. dr. Dimitrie Gerota din str. Gogu Cantacuzino. După semnare, Corneliu Z. Codreanu a venit la sediul din str. Gutenberg 3, unde îl aşteptam cei 40 legionari cu drept liber de intrare. Emoţia era mare şi generală. La întrebarea: „Ce impresie v-a făcut Iuliu Maniu?", Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „Un om tare, tare cumsecade. Dar n-are armament pe măsura lucrurilor bune pe care le vrea şi pe măsura duşmanilor răi pe care

îi are". La întrebarea „Ce impresie v-a făcut prof. George I. I. C. Brătianu?", Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „O! Un înger căzut pe pământ printre noi. Eu sunt mai mult decât onorat şi fericit să mă găsesc alături de dânsul". La întrebarea „Ce impresie v-a făcut Constantin Argetoianu?", Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „E uns cu toate unsorile Raiului, pământului şi iadului, după necesitate şi după scop".

Strategia lui Corneliu Z. Codreanu la instalarea dictaturii ex-regelui Carol II

Ideea de dictatură o avea Carol II în minte încă din 1923 şi pentru a-l aduce la realitate şi la responsabilitate, primul ministru Ionel I. C. Brătianu l-a trimis, sub supraveghere, în călătorie periplanetară. Pregătirile pentru instituirea dictaturii le-a început din iulie 1930 şi din vara 1933 cu scopul duplicitar de a capta Mişcarea Legionară drept bază populară de susţinere.

Un mic, dar diagnosticant amănunt. După succesul „Congresului Naţional Studenţesc" din aprilie 1935 de la Craiova şi după aderarea „Societăţii Studenţilor în Medicină" prin persoana mea, ministrul de Interne Ion Inculeţ a tras alarmă asupra lui Corneliu Z. Codreanu şi Carol II i-a răspuns: „Laissez-le faire. Il nous faut des dupes".

Revenim la decembrie 1937. Iată cum s-au precipitat lucrurile. Patru evenimente au determinat pe Carol II să nu mai aştepte şi să treacă de la pregătire la instituire. Primul eveniment a fost „Pactul" dintre Iuliu Maniu, Corneliu Z. Codreanu şi prof. George I. I. C. Brătianu. Acesta cu semnificaţie de reconstituire a unităţii naţionale şi a voinţei naţionale, ca la 24 ianuarie 1859 şi ca la 15 august 1916. Al doilea eveniment s-a

petrecut la Slatina, jud. Olt, unde pe lista P.N.Ț. candida Nicolae Titulescu. Întâi s-a încercat împiedicarea propagandei cu 600 polițiști trimiși de la București și apoi s-a încercat schimbarea urnelor cu voturi, dar eu ca delegat al partidului „Totul pentru Țară" m-am opus și fratele meu Dan Milcoveanu a tras focuri de revolver în aer avertizând cu „baia de sânge" dacă nu se respectă legalitatea. Al treilea eveniment au fost alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937, când pentru prima oară și pentru singura oară în istoria României, Națiunea a răsturnat guvernul voit de Rege și a votat opoziția cu programul de „primat al ordinii morale". Al patrulea eveniment a fost refuzul președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, magistratul Dimitrie Lupu de a falsifica rezultatul voturilor chiar cu numai 16.000 voturi cât îi trebuiau guvernului Gheorghe Tătărescu pentru a obține faimoasa „primă electorală din oficiu".

Decizia de instituire a dictaturii zisă regală a fost luată în dimineața de 22 decembrie 1937. În scopul de a preveni dictatura prin neutralizarea motivației cu așa-zisul „pericol legionar", Corneliu Z. Codreanu a dat Circulara din 23 decembrie 1937 cu: „„... Ordinul de închidere a bătăliei electorale... Lupta s-a terminat... Mergeți toți *in corpore* la mormintele morților noștri spre a le spune că în lupta care s-a dat... Acum pace și odihnă, legionari". Toată Mișcarea Legionară a înțeles și s-a conformat. Singurul care s-a opus a fost Horia Sima, întrucât, după instrucțiunile lui Mihail Morusoff, pericolul legionar trebuie să continue pentru ca dictatura să aibă motiv de instalare în fața atotputernicelor Forțe Oculte.

Dictaturile nu pot fi instituite decât cu ajutorul Poliției și Armatei. Și, realmente, artizanii în teren ai dictaturii ex-Regelui Carol II au fost Mihail Morusoff și

generalul Ion Antonescu. În plus de informații și consilii, aportul lui Mihail Morusoff a fost arhiva cu 1.000.000 dosare individuale pentru intimidarea, șantajarea, disciplinarea și la nevoie paralizarea ofițerilor din Armată, magistraților din Justiție, profesorilor din Universitate, oamenilor politici, funcționarilor de Stat, ziariștilor de profesie etc. etc. La arestarea sa, în noaptea de 6/7 septembrie 1940, Mihail Morusoff a distrus prin ardere cu napalm toate aceste 1.000.000 dosare individuale. Generalul Ion Antonescu a fost singurul general din Armata Română care a acceptat complicitatea cu Carol II. Înaintea lui, Carol II a solicitat pe Șeful Marelui Stat Major, generalul Ștefan Ionescu zis Țiganul care: a) a negat „existența pericolului legionar" și b) a refuzat operațiunea de politizare și de compromitere a Armatei. Informații ample în „Memorialul" meu, unde descriu vizita făcută la sediul legionar pentru aducerea lui Corneliu Z. Codreanu la Palat.

Constituția nescrisă mai importantă decât Constituția scrisă spune că nimic important nu se face în România fără acordul Armatei și fără acordul diplomației anglo-franceze. Carol II a obținut acordul, mai exact complicitatea Armatei, numind Ministru al Apărării Naționale pe generalul Ion Antonescu de la 29 decembrie 1937 până la 30 martie 1938. Ideea din capul generalului Ion Antonescu era că „Regele se va ocupa cu femeile, chefurile, vânătoarea și distracțiile" și că el va exercita dictatura, evident constructiv, patriotic și cinstit. Acordul diplomației anglo-franceze și, *ipso facto* susținerea de către Finanța Internațională, a venit în seara de 8 februarie 1938 și, instantaneu, guvernul de tranzacție prezidat formal de Octavian Goga a fost azvârlit la gunoi și Armata a ocupat cu ofițeri disciplinați,

poate chiar verificați, toate posturile de conducere ale aparatului de Stat. Pentru funcția de prim ministru s-au vrut prof. Nicolae Iorga și generalul Ion Antonescu; Carol II a arbitrat, scoțând de la naftalină și instalându-l pe Patriarhul Cristea Miron. Aceasta a fost situația.

Corneliu Z. Codreanu. Ce-a gândit? Care i-a fost decizia? Îmi permit să răspund, întrucât cunosc foarte bine problema. Responsabilitatea e semnul doveditor al Caracterului și prevederea e semnul doveditor al Inteligenței. În viața mea ajunsă la vârsta de 90 ani am cunoscut direct și personal un număr de persoane în jurul unui milion. Dacă ne referim la cele două semne doveditoare mai sus evocate mă simt îndreptățit a afirma că cel mai inteligent om întâlnit de mine în viață a fost și este Corneliu Z. Codreanu. Dovadă este și strategia pe care a conceput-o și a decis-o în situația de maximă periculozitate creată odată cu instituirea dictaturii regale. Dictatură erijată în autoritate, continuând pe Regele Carol I cel Înțelept, constructorul Statului Modern și continuând pe Regele Ferdinand I cel Loial, întregitorul Națiunii Române. Dictatura, având acordul Angliei și Franței, adică a celor două mari națiuni prietene a națiunii noastre și a celor două mari state protectoare ale statului nostru, în fine dictatură având răspunderea și având puterea Armatei împotriva căreia nu se luptă, ea fiind scutul de apărare a Patriei. Cunoscând aceste adevăruri și ascultând de aceste imperative, Corneliu Z. Codreanu și Statul Major Legionar au decis drept strategie: a) retragerea din viața publică; b) imobilitatea față de autorități și c) încredere în factorul timp.

Deci: retragere, imobilizare și așteptare. Trei lozinci trimise de la Centru în toată Mișcarea Legionară: a) Regele a asumat răspunderea, deci să vedem ce poate face pentru Țară; b) factorul Timp lucrează pentru noi și

vom câștiga victoria prin tăcere, suferință și răbdare și c) cine nu înțelege și cine nu poate eroismul răbdării să se retragă din rândurile active ale Legiunii.

La 1 martie 1938 mi se termina stagiul de internat la Spitalele Eforiei Civile și prin vărul meu de la Berlin, diplomatul Victor Brabețeanu, am obținut specializare la prof. Bergman de la Spitalul „Charité”. Găsindu-ne în bătălie angajată, am cerut sfatul lui Corneliu Z. Codreanu și dânsul mi-a spus: „Nu dau nici un ordin. Fiecare legionar e liber să decidă ce vrea și ce poate”. Am întrebat: „Dacă nu dați nici un ordin atunci trebuie să luăm drept model ce decideți și ce faceți d-voastră”. Corneliu Z. Codreanu mi-a răspuns: ‚Eu stau în Țară la dispoziția autorităților și mă voi conforma la tot ce decid cei care au asumat răspunderea”. În baza acestei discuții eu am rămas în țară și după modelul Căpitanului am acceptat arestarea la 17 aprilie 1938 și condamnarea la 7 ani închisoare la 30 iunie 1938.

Aceasta a fost concepția și aceasta a fost strategia lui Corneliu Z. Codreanu și a Statului Major Legionar ing. Gheorghe Clime – dr. Ion Banea în primăvara 1938 la instituirea dictaturii Regelui Carol II. Această concepție și această strategie n-au fost dezmințite și au fost dovedite de Corneliu Z. Codreanu până la asasinarea lui la 30 noiembrie 1938 și de Statul Major Legionar ing. Gheorghe Clime – dr. I. Banea până la masacrul din 22 septembrie 1939.

Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu și pentru ce a fost masacrat Statul Major Legionar explic în altă lucrare exact cu acest titlu. Aici, în completare, reproduc dovezile existente în arhive cu privire la această strategie de a câștiga victoria prin imobilitate și așteptare sau în propriile cuvinte ale Căpitanului: „Tăcere, suferință și răbdare”. Reproduc din volumul

„Circulări şi Manifeste" ediţia a doua, 1941, p. 233, 236, 263, 270-273, 283-284.

„Pot declara că atât dl. Maniu cât şi subsemnatul considerăm ca o crimă orice acţiune sau fapt care ar putea, nu să atingă Dinastia, dar să întunece măcar strălucirea gloriei Sale... Termin atrăgând atenţia celor care în nechibzuinţa lor încearcă să împingă Coroana spre o dictatură, care aceasta ar echivala cu o nenorocire. Cea mai mare înţelepciune este aceea de a şti să ocoleşti poziţia care ar putea pune Coroana în conflict cu naţiunea sau cu propriul Ei destin. Corneliu Z. Codreanu, Bucureşti 13 ianuarie 1938".

Circulara din 8 februarie 1938: „Nu poate nimeni să omoare atâţia dintre noi câţi suntem în stare să murim pentru credinţa noastră. Dar nu această dovadă trebuie să dea Mişcarea Legionară astăzi: a dat-o ieri, va da-o mâine. Ea trebuie să facă astăzi dovada înţelepciunii şi dovada Ordinii... Atacaţi cum vreţi, loviţi cât puteţi. Noi nu avem nimic de răspuns şi să nu vă fie teamă de nici o reacţiune... Noi nu voim să împiedicăm guvernul în opera lui de guvernare, lată noi ne dăm în lături. Calea vă este deschisă şi liberă. Nimeni n-o să vă facă nici un rău. Guvernaţi în pace. Să ştiţi însă că nu vă uităm niciodată, că mâna noastră zadarnic o veţi căuta, că ochii noştri vă vor privi aşa cum trebuie. Mişcarea Legionară nu are nimic de cerut de la Dumneavoastră. Nu are nimic de reclamat. Puterile vrăjmaşe din afara hotarelor sau dinlăuntru, care îşi închipuie că legionarii le pot face jocul printr-un început de răzmeriţă, le răspund că se înşeală. Corneliu Z. Codreanu".

„... Anunţăm pe membrii că începând cu data de astăzi, 21 februarie 1938, Partidul «Totul pentru Ţară» nu mai există... Deci suntem aruncaţi din Raportul de Drept în Raportul de Forţă. Pe acesta, însă, noi nu-l

primim. Noi am înţeles să acţionăm în cadrul legii, manifestând credinţele noastre. Dacă această credinţă ne este interzisă, Raţiunea de existenţă a partidului nostru a încetat. Noi nu voim să întrebuinţăm forţa. Nu voim să întrebuinţăm violenţa. Ne este suficientă experienţa din trecut, când fără voia noastră am fost atraşi pe calea violenţei. La orice violentare, noi nu mai răspundem în nici un fel: suportăm. Şi chiar atunci când întreaga naţiune Română este tratată ca o turmă de animale inconştiente".

„Lovitură de Stat nu voim să dăm. Prin esenţa însăşi a concepţiei noastre, noi suntem contra acestui sistem. Ea însemnează o atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi aşteptăm biruinţa noastră de la desăvârşirea în sufletul naţiunii, a unui proces de perfecţiune omenească. Nu voim a întrebuinţa aceste mijloace pentru că tineretul de astăzi are prea adânc înfiptă conştiinţa misiunii sale istorice şi a răspunderii sale pentru a face acte necugetate, care să transforme România într-o Spanie însângerată. Generaţia noastră întreagă vede bine mănuşa care i s-a aruncat. Mănuşa aruncată va rămâne însă jos. Noi refuzăm s-o ridicăm. Ceasul biruinţei noastre încă n-a sunat. E încă ceasul lor... Ei poartă răspunderea în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei. Corneliu Z. Codreanu Bucureşti, 21 februarie 1938"

Scrisoare către dl. prof. Nicolae Iorga: „Voi care ne acuzaţi de violenţă, după ce aţi întrebuinţat contra noastră cele mai mari violenţe, împingându-ne la desperare şi păcat, voi, cărora, dacă cineva v-ar fi dat numai o palmă, aţi fi reacţionat la fel ca mine, fără ca să mai fi trecut prin chinurile fizice şi umilinţele prin care am trecut noi, voi necinstiţilor sufleteşte, vă vom dovedi acum că nu vom reacţiona în nici un fel la toate

provocările voastre. Nu să ne închideți comerțul nostru, să ne înăbușiți avântul, ci să ne bateți la tălpi, să ne trimiteți în Insula Șerpilor, să ne ucideți cu pietre, să ne spânzurați cu picioarele în sus și să ni le bateți în cuie, să ne supuneți la cele mai mari umilințe. Nu veți întâmpina nici Dumneavoastră, domnule Profesor Iorga și nici ceilalți toți care v-ați asumat răspunderea unei sângeroase și nedrepte opresiuni, nu numai nici o violență, ci nici măcar o opunere... Corneliu Z. Codreanu București 26 martie 1938".

Toate Războaiele Mondiale sunt primejdii mortale pentru micile popoare și micile state: În primul Război Mondial 1914-1918, România a fost la un milimetru de dispariție și ne-au salvat disciplina țărănimii, eroismul armatei și patriotismul conducătorilor, cu toții uniți în jurul Regelui Ferdinand I cel Loial. Al doilea Război Mondial 1939-1945 a constituit o egală primejdie mortală. Națiunea și-a făcut datoria și a oferit soluția: Iuliu Maniu și Partidul Național Țărănesc, atât timp cât Franța și Anglia sunt Europa și Corneliu Z. Codreaenu și Mișcarea Legionară dacă Germania și Italia devin Europa.

Idem în politica internă. Primejdia consta din înstrăinarea comerțului, industriilor și profesiunilor libere, știindu-se – așa cum am menționat mai sus – că infrastructura economică decide mezostructura socială și aceasta decide suprastructura politică. Și aici, în politica internă, Națiunea a avut conștientă, prevedere și rezolvare. Tocmai pentru a evita revoluția, soluția a fost fondarea „Comerțului Legionar" care prin concurența de calitate și în cadrul legalității să construiască o burghezie românească și să acumuleze un capitalism românesc. Națiunea și-a făcut datoria. Statul avea oferite soluții de rezolvare. Pentru ce s-a întâmplat altfel? Vom explica în

proiectata noastră carte: „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu! Pentru ce a fost masacrat Statul Major Legionar!" Concret și nominal: cine-s ucigașii! Cu ce complicități trădătoare? Din ordinul cui? Și în folosul cui? Cunoaștem problema ca martor conștient al epocii și ca participant personal la evenimente. Idem: păstrăm Curajul cerut de Adevăr.

Milcoveanu Șerban, 13 ianuarie 2001, București.

Notă explicativă. Ce-am înțeles de la Corneliu Z. Codreanu sunt cele care urmează. Sensibilitate și reactivitate pe direcția pozitivității, eficienței și constructivității. Inteligența și cultura sunt obligatorii, dar esențialul este mai departe și anume gândirea care înaintează la acțiune și acțiunea care se sprijină pe gândire. Prima sa realizare este de a ne fi dat un scop generos. A doua sa realizare este de a fi reușit unitatea de voință. Și a treia sa realizare este de a-și fi transformat existența în steag. Istoria bietului popor român îi este recunoscătoare și depune legământ. Nu aducem argumente, ci aducem dovezi.

TESTAMENTUL POLITIC AL LUI CORNELIU Z. CODREANU (1899-1938)[1]

Iată împrejurările care l-au obligat să-l conceapă şi să ni-l lase. Nu ca explicare a trecutului, ci ca îndrumare în viitor. Iar pentru noi e Legământ a cărui respectare e rămânerea în Mişcarea Legionară şi a cărui încălcare e autoeliminare.

Cu acordul diplomaţiei anglo-franceze, cu sprijinul finanţei internaţionale şi la cererea iudaismului mondial, ex-regele Carol II cel Ticălos uzurpă Suveranitatea Naţiunii şi instituie dictatura personală la 10 februarie 1938. Complicitatea Poliţiei o avea din oficiu, iar complicitatea Armatei i-a adus-o ministrul de Război, generalul Ion Antonescu, care a gândit că ex-regele Carol II se va ocupa de chefuri şi distracţii şi că el va exercita Puterea pentru optimizarea Statului.

Pentru ratificare în faţa Naţiunii şi a Istoriei s-a organizat la 24 februarie 1938 un fel de plebiscit sau referendum sub forma votării în public şi pe faţă a unui

---

[1] Şerban Milcoveanu, *Testamentul politic al lui Corneliu Zelea Codreanu (1899-1938). Testamentul politic al lui Mihail Morusoff (1885-1940). Testamentul politic al mareşalului Ion Antonescu (1882-1946). Testamentul politic al generalului Aurel Aldea (1887-1949). Mesajul Ultimei Speranţe (testamentul legionarilor nonagenari)*, ISBN 973-0-00924-4, f.ed., Bucureşti, 1999, p. 16-26.

text zis Noua Constituție octroyată. Forumul nostru conducător „Uniunea Națională a Studenților Creștini Români” a hotărât ca, în unanimitate, să nu participe la farsa zisă constituție și singur eu ca Președinte și Steag să votez „Nu” cu semnificație de împotrivire și protest. Evenimentul votării nu a avut loc în amfiteatrul Spitalului Colțea și, la cererea inspectorului Bungețeanu, reprezentând guvernul, am dat motivație scrisă: a) ca medic nu pot accepta instituirea pedepsei cu moartea; b) ca cetățean nu pot aproba uzurparea Suveranității Națiunii.

După terminarea așa-zisei votări, m-am dus în str. Gutenberg 3 să-i relatez lui Corneliu Z. Codreanu cum s-au desfășurat lucrurile și care a fost reacția publicului. L-am găsit îmbrăcat cu paltonul și gata de plecare cu mașina la Predeal. Mi-a spus: „Intră în mașină și îmi povestești pe drum”. În față șoferul Ilarie și Căpitanul și în fund patru legionari, eu pe genunchii juristului Nicolae Totu, consilierul pe linie de Poliție, Siguranță și Jandarmerie. După Băneasa s-a văzut că suntem urmăriți de o mașină neagră care încetinea când noi încetineam și accelera când noi acceleram. Cam în apropiere de Otopeni mașina urmăritoare ne depășește și așezându-se transversal ne barează drumul și ne obligă oprirea. Din această mașină coboară 5-6 civili înarmați și în aceeași secundă cu ei Căpitanul a ieșit din mașină și a început să strige tare, astfel ca să audă trecătorii din căruțe și de pe biciclete: „Comisarul Ciontă din Prefectura Poliției Capitalei, bagă revolverul în buzunar! Comisarul Ciontă din Prefectura Poliției Capitalei, nu fi asasin!...”. Cred a fi strigat de 10-12 ori aceste fraze și sigur trebuie să fi fost auzite și memorate de căruțași și chiar de persoane pe jos. Intimidați, comisarul Ciontă și polițiștii lui s-au suit în mașina neagră și au plecat spre București. Până la

Predeal nu s-a vorbit în mașină decât de acest eveniment, în cursul căruia trebuia să fim toți împușcați, întrucât noi nu aveam arme să ne apărăm și întrucât trebuia să treacă drept „omor pentru jaf”.

Aceasta a fost a șasea încercare de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu. În alt text încă nepublicat fac o descriere amplă și precisă, iar aici numai le enumăr pentru a se înțelege necesitatea Testamentului politic.

În august 1934, la tabăra legionară Budachi din sudul Basarabiei, Mihail Stelescu sugestionează un elev de liceu, Cotea, să omoare pe Căpitan și îl trimite la București cu un revolver încărcat.

În septembrie 1934, agentul Siguranței Statului cu numele de Gheorghiade obține cianura de potasiu de la chimistul Cristian Leu, care urma să fie pusă în paharul cu țuică pentru Căpitan, invitat la masă „camaraderească” de Mihail Stelescu, convins că totul e agreat și așteptat de Palatul Regal. Cristian Leu e membru al Masoneriei și, cu acordul acesteia, comunică lui Corneliu Z. Codreanu, care simultan face reclamație la Parchetul Militar, fiind sub stare de asediu și face percheziție cu opt martori, găsind corpul delict.

În primăvara 1936 se organizează o farsă judiciară la Tribunalul din Galați și în același vagon-dubă sunt transportați într-un colț Corneliu Z. Codreanu și în alt colț Mihail Stelescu. Planul așa-zisului Minister al Justiției (în subordinea Siguranței) era ca cei doi arestați să se încaiere și gardienii, în aplicarea regulamentului de ordine interioară, să-i împuște pe amândoi. Nu s-a putut obține pretextul, întrucât pe parcursul deplasării cu personalul de la București la Galați nici unul n-a scos un cuvânt și amândoi au păstrat tăcerea.

La 23 februarie 1937 vine subsecretar de Stat la Ordinea Publică generalul Gavrilă Marinescu, cu

program de reprimare a Mişcării Legionare şi de ilegalizare a organizaţiilor studenţeşti. Noul ministru zis al Statului de Drept şi al Democraţiei parlamentare intră în tratative cu 200 vieţaşi, condamnaţi adică la muncă silnică pe viaţă pentru crime de drept comun. Le promite Decret Regal de graţiere „pentru bună purtare", dacă toţi 200 intră cu topoare şi cuţite în sediul legionar din str. Gutenberg 3 şi omoară pe Corneliu Z. Codreanu şi pe toţi secretarii şi consilierii aflaţi acolo. Convenţia nu s-a finalizat, întrucât cei 200 vieţaşi au cerut ca înainte de trecerea la faptă, Decretul Regal de graţiere „pentru bună purtare" să fie publicat, cu semnătura Regelui, în „Monitorul Oficial" şi în ziarele „Universul", „Curentul", „Dimineaţa" şi „Adevărul". În Memoriile sale, Armand Călinescu face menţiune.

Aceasta era situaţia. Ne găseam în plin război al Statului contra Naţiunii şi în ajunul marii Terori Carliste a anilor 1938-1939.

Înainte de a lua cunoştinţă de Testamentul politic al lui Corneliu Z. Codreanu, să analizăm dacă, în caz de asasinare, dânsul a înţeles a fi răzbunat prin sancţionarea asasinilor sau a fi răzbunat prin înfăptuirea operei sale? Nici până astăzi, după 60 de ani, onoraţii istorici şi onoraţii analişti n-au răspuns la întrebarea pentru ce, după căderea în alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937 a guvernului naţional-liberal Gheorghe Tătărescu (1886-1957), ex-regele Carol II (1893-1953) n-a adus la guvern nici Partidul Naţional Ţărănesc – Iuliu Maniu (1873-1953), care obţinuse 20,40 % din voturi, cu 86 deputaţi şi 10 senatori şi nici partidul „Totul pentru Ţară" al Mişcării Legionare, care obţinuse 15,59 % din voturi, cu 66 deputaţi şi 4 senatori şi a adus la guvern Partidul Naţional-Creştin Octavian Goga (1881-1938), care obţinuse numai 9,15 % din voturi cu 39 deputaţi şi nici un senator?

Explic în calitate de martor în epocă. Guvernul acesta dintre 29 decembrie 1937 şi 10 februarie 1938, aparent condus de Octavian Goga ca prim-ministru şi prof. A. C. Cuza (1857-1947) ca ministru de Stat, în realitate aparţinea ex-regelui Carol II prin ministrul de Interne Armand Călinescu (1893-1939), ministrul de Externe prof. Istrate Micescu şi ministrul de Război generalul Ion Antonescu (1882-1946). Acest guvern minoritar avea trei misiuni: a) să alarmeze Occidentul pentru a-şi da acordul la uzurparea Suveranităţii şi instituirea dictaturii; b) să scoată Armata de la graniţe şi din cazărmi şi s-o aducă în politică ca bază de susţinere a dictaturii şi *last but not least*, c) să provoace o exterminare reciprocă între cele două partide naţionaliste: cuziştii şi legionarii. Partidul Naţional-Creştin prevenise din fuziunea între partidul lui Octavian Goga şi „Liga Apărării Naţionale Creştine", prezidată de prof. A. C. Cuza.

Organizaţia de tineret a Ligii era condusă de eminentul avocat Ion V. Emilian, care în acea guvernare a avut demnitatea de prefect al judeţului Neamţ. Ion V. Emilian este chemat de şeful său direct, ministrul de interne Armand Călinescu, care îl trimite la ministrul de Externe Istrate Micescu cu recomandarea să se conformeze celor ce i se vor spune. Ministrul de Externe Istrate Micescu îi cere „pentru înalte Raţiuni de Stat" şi în schimbul unor avantaje materiale să năvălească cu organizaţia sa a „lăncierilor" în sediul legionar şi să omoare pe Corneliu Z. Codreanu şi pe colaboratorii săi. Ion V. Emilian nu era nici naiv şi nici mercenar, ci era un mare patriot şi o mare inteligenţă. Ca atare, a refuzat îndeplinirea misiunii „din înalte raţiuni de Stat" şi, prin

preotul Grigore Cristescu, a comunicat totul lui Corneliu Z. Codreanu. Aceasta a înaintat reclamație la Parchetul Militar, care n-a dat nici o urmare și a clasat reclamația fără măcar să ceară declarație de la Ion V. Emilian.

Vrând să atragă în proiectata dictatură carlistă pe marele și ilustrul general Ion Sichitiu, ministrul de Interne Armand Călinescu îl asigură că viitorul e sigur întrucât „Codreanu va dispare și odată cu el va dispare și legionarismul".

Cele de mai sus au determinat pe Corneliu Z. Codreanu să dea Circulara nr. 145 din 11 februarie 1938. Reproducem finalul: „De altfel, cred cu tărie că dl. Istrate Micescu și dl. Armand Călinescu sunt expresia și în această chestiune a anumitor cercuri pe care voi le cunoașteți prea bine. Camarazi, Rog să nu se interpreteze greșit această circulară, să nu se creadă că mi-e teamă de moarte. Șeful Legiunii râde de moarte și nu se păzește niciodată de ea. Fac această circulară pentru că vreau să fiu răzbunat. Așa cum v-a spus și organizat Moța. Și nu dintr-o poftă personală de răzbunare, ci pentru că am convingerea că veți face un mare bine națiunii românești. Corneliu Z. Codreanu București, 11 februarie 1938".

Tot în calitate de martor al epocii de atunci sunt dator a consemna și următoarele. Conspiratorii antidemocrați și prodictatoriali din subordinea ex-regelui Carol II aveau concepția că, dată fiind importanța Instituției Regale există și e legitim Dreptul de a asasina, dar cei vizați n-au nici dreptul de a se apăra și nici dreptul de a fi răzbunați. Mental de junglă și nu ordine publică de Stat de Drept.

Să adaug însă o mică informație încă nepublicată. Corneliu Z. Codreanu a fost asasinat în închisoare prin strangulare de jandarmi în noaptea de 29/30 noiembrie

1938 din ordinul ex-regelui Carol executat de ministrul de interne Armand Călinescu. În ajun, soția acestuia, d-na Adela Călinescu l-a implorat în genunchi să nu execute ordinul Regelui „pentru că legionarii se vor răzbuna și te vor omorî". Armand Călinescu, îngândurat, a răspuns: „Nu mai am ce face. Am tras această carte și trebuie s-o joc până la capăt". El însuși și-a atras sentința de moarte din partea ex-regelui Carol II, când a refuzat ordinul de a executa simultan pe Iuliu Maniu, ordin care i-a fost transmis la începutul lui noiembrie 1938 de Ernest Urdăreanu și la sfârșitul lui noiembrie 1938 de generalul Gavrilă Marinescu. Ne oprim aici cu jungla.

Revenim la temă și anume Testamentul politic al lui Corneliu Z. Codreanu. Acesta a fost conceput la sfârșitul lui februarie și începutul lui martie 1938. Eu am fost de față la primele două enunțuri și pentru al treilea – cel mai important – reproduc ce a consemnat, între alții, ilustrul prof. Constantin Stoicănescu, asasinat în 1945 în închisoarea din Liubianka din Moscova.

Primul enunț. A avut loc imediat după încercarea polițiștilor, conduși de comisarul Cionță, de a-l asasina pe șoseaua Băneasa-Otopeni. Corneliu Z. Codreanu ne-a spus, în biroul său din str. Gutenberg 3: „Dacă voi fi omorât, vă duceți la dl. Iuliu Maniu și veți face ce vă va spune dânsul". Auzit cu urechile mele și fac depoziție de martor. În Mișcarea Legionară, cultul lui Iuliu Maniu era foarte vechi și a fost consolidat pe parcurs, aflând motivele pentru care dânsul a demisionat și mai exact a fost demis din demnitatea de prim-ministru: prima dată la 10 octombrie 1930 și a doua oară la 13 ianuarie 1933. În alt text voi explica. Idem voi relata audiența noastră a studențimii în dimineața de 12 aprilie 1937 la Cluj-Napoca în casa Bianu de față dl. Zaharia Boilă. La terminarea audienței, dl. Iuliu Maniu m-a strâns de

brațul stâng și mi-a spus drept mesaj general „Împreună vom face lucruri mari și frumoase pentru Țară”.

La 25 noiembrie 1937 în casa prof. dr. Dimitrie Gerota (1867-1939) se semnează celebrul Pact Tripartit și întrebat de comandanții legionari, Corneliu Z. Codreanu l-a descris pe Iuliu Maniu „Un om tare, tare cumsecade, dar n-are armament pe măsura lucrurilor bune pe care vrea să le facă și pe măsura dușmanilor răi pe care îi are”.

Al doilea enunț. Metoda lui Corneliu Z. Codreanu era de a comenta informațiile și de a gândi problemele în colectiv cu șefii legionari aflători în acel moment în biroul său din str. Gutenberg 3. Printre cei cu dreptul de a intra fără să bată la ușă și să aștepte încuviințarea am fost și eu, când s-a procedat în mai 1935 încadrarea mea în Mișcarea Legionară. Într-o seară de la sfârșitul lui februarie sau începutul lui martie 1938, Corneliu Z. Codreanu ne întreabă: „Ce veți face voi, dacă eu voi fi omorât?” Toți cei de față am răspuns: „Ne vom duce pentru sfătuire și hotărâre la Comandanții Bunei Vestiri”. Era vorba de întemeietorii Legiunii Arhanghelul Mihail și anume: Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Mile Lefter și, evident, președintele Senatului Legionar, prof. Traian Brăileanu (1882-1947) și comandantul farmacist Vasile Iasinschi (1892-1978). Corneliu Z. Codreanu: „Bine, bine. Dar pe cine veți alege șef în locul meu?” Toți cei de față am răspuns prompt, fără ezitare: „Pe dl. ing. Gheorghe Clime”. Ing. Gheorghe Clime (1889-1939) era fondator din 1927 și era președintele partidului „Totul pentru Țară” și comandantul „Corpului Muncitoresc Legionar”. Toate calitățile de intelect și toate virtuțile de caracter plus un uriaș capital de experiență și un prețios tezaur de înțelepciune. *Nota bene*: la întrebarea Căpitanului

aveam de ales în raport cu prof. Vasile Christescu, asasinat de Poliție la 26 ianuarie 1939 și principele Alexandru Cantacuzino, asasinat de Jandarmerie la 22 septembrie 1939. Corneliu Z. Codreanu: „E bine că v-ați decis pentru dl. Clime, dar dl. Clime mă iubește prea mult pe mine”. Gândind astăzi, după peste 60 de ani, cred că dânsul s-a referit la restrângerea orizontului de creativitate și la limitarea puterii de îndrăzneală pe care le aduce prea marea admirație și prea multul respect pentru predecesorul socotit model.

Voi relua problema în analiză. După o mică pauză, Corneliu Z. Codreanu a continuat: „E curios că nici unul din voi nu s-a gândit la dr. Ion Banea. El conduce Legiunea din Transilvania, se descurcă singur în toate problemele, n-a fost niciodată nevoie să intervin și sigur poate face față la orice s-ar întâmpla”. Nu cred că poate relata cineva altceva. Numele lui Horia Sima nu era în mintea nimănui și în ierarhia Mișcării Legionare nu putea fi decât în urma celor care la București alcătuiau Statul Major Legionar și au fost condamnați la 7 ani închisoare în iunie 1938 drept „complicii” lui Corneliu Z. Codreanu.

După 1989 s-au editat: a) Istoria Mișcării Legionare și b) Cronologia evenimentelor legionare. Din ambele lucrări a fost eliminat „Procesul Statului Major Legionar” și anume 20 legionari în frunte cu ing. Gheorghe Clime, prof. Vasile Christescu, principele Alexandru Cantacuzino etc. Cauza sau mai exact scopul acestei eliminări din Istorie și din Cronologie ar putea fi faptul că singurul în viață sunt eu, dr. Șerban Milcoveanu. „Minciuna prin omisiune” completează pe cea „prin denaturare”. Pentru denaturare trebuie viclenie, iar pentru omisiune e suficientă lașitatea.

Aşa cum l-am cunoscut şi l-am înţeles pe Corneliu Z. Codreanu, dânsul: a) ierarhic punea Legiunea deasupra conducătorului ei; b) avea concepţia de selecţie pe câmpul de luptă în faţa dificultăţilor, necesităţilor şi primejdiilor şi c) nu a vrut să limiteze dreptul de decizie şi libertatea de acţiune a celor ducând steagul mai departe.

În iulie 1936 la tabăra de la Carmen Sylva, dânsul – sub forma unui răspuns la o întrebare – a precizat cele şase însuşiri indispensabile: devotament, combativitate, creativitate, loialitate, tenacitate şi prima din ele iubirea.

Al treilea enunţ. Poate fi considerat Testamentul principal. A avut loc pe la sfârşitul lui martie 1938 şi n-am fost de faţă. Îmi făceam stagiul militar în Bucureşti ca medic secundar la serviciul de consultaţii medicină internă dr. Haralamb Angelescu de la Spitalul Brâncovenesc şi din cauza votării contra Constituţiei carliste am fost trimis cu serviciul militar în comuna Nisporeni, jud. Lăpuşna în Basarabia. Ca atare, reproduc din arhiva istorică „Învierea" nr. 2 din 1993, p. 14-15 ce a consemnat ilustrul nostru martir, prof. Constantin Stoicănescu.

Corneliu Z. Codreanu: „Să presupunem că se abate asupra noastră o prigoană mult mai crâncenă decât acelea prin care am trecut. Ce vei face dumneata, camarade, singur, pierdut într-un colţ de Ţară, lipsit de orice contact cu şefii tăi, alungaţi, azvârliţi în închisori, ucişi? Cum te vei descurca?"

Legionarul întrebat: „Cum aţi lămurit dumneavoastră în «Cărticica şefului de cuib», nu mă voi încredinţa decât propriei mele iniţiative şi mă voi feri de sugestii străine".

Corneliu Z. Codreanu: „Dar dacă iniţiativa dumitale e menită să aducă un mare rău Mişcării Legionare?"

Legionarul întrebat: „Evident că nu, Căpitane. Mă voi strădui să nu întreprind nici o acţiune care ar putea să dăuneze interesului Mişcării şi nici prestigiului ei".

Corneliu Z. Codreanu: „Ai face o mare greşeală, camarade, dacă te-ai orienta numai după acest criteriu în activitatea dumitale".

Legionarul întrebat: „Cum, Căpitane!? Dacă aş lua iniţiative care să servească cu fidelitate liniei legionare, săvârşesc o greşeală. Cu ce aş putea greşi?"

Corneliu Z. Codreanu: „Nu te-ai gândit că ceea ce este bun pentru Legiune poate fi rău pentru Neam? Oare Legiunea nu are o menire mai înaltă? Nu reprezintă o mobilizare de forţe pe linia Neamului?"

Legionarul întrebat: „Aveţi dreptate, Căpitane. Iniţiativele mele vor trebui să primească şi aprobarea Neamului. Să-i respecte şi necesităţile lui de viaţă".

Corneliu Z. Codreanu: „Da, pentru că s-ar putea imagina o cale mai uşoară, un drum mai ocolit, pe unde să ne putem strecura, evitând responsabilităţi naţionale. Dar nici cu recunoaşterea Naţiunii ca indicativ general al faptelor noastre n-ai ajuns în miezul adevărului. Persişti în greşeli".

Legionarul întrebat: „Ce aş mai putea să adaug? Căci de îndată ce iniţiativa mea e bună şi pentru Legiune şi pentru Neam, ce s-ar mai opune la realizarea ei? Ce obiecţiuni mi s-ar mai putea face?"

Corneliu Z. Codreanu: „Mai este o instanţă care trebuie consultată: Dumnezeu. Căci o acţiune poate fi bună pentru Legiune, bună pentru Neam, dar să nu fie plăcută lui Dumnezeu, să tăgăduiască spiritul etern al Adevărului. Numai când o iniţiativă a întrunit toată seria consimţămintelor, începând de la individ şi până la Dumnezeu, putem fi siguri de rodnicia ei".

Vorbirea ni se oprește aici, dar simțirea și gândirea ne pot merge mai departe. La fel ca în acțiune, în gândire și în simțire, valoarea cea mare nu-i ce produci la timpul prezent, ci este ce creezi pentru timpul viitor. Ce există e limitat la imediat și ce devine e îndreptățit la eternitate. Ce-i Sublimul? Este perfectibilitatea care a înaintat și a ajuns cel mai aproape de Perfecțiunea cunoscută și recunoscută drept Dumnezeu. Nu credem că se va repeta, dar Sublimul a existat cândva aici, pe teritoriul Românesc și aici în poporul român.

Noi octogenarii și nonagenarii ne încheiem viața cu următoarea depoziție de martori: sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu și Ionel I. Moța, Mișcarea Legionară a avut mult mai mult sublim decât lipsurile și erorile care i se exploatează cu atâta nedreptate și cu atâta nerușinare.

Complicitatea lui Horia Sima

În evenimentul macro-istoric al asasinării lui Corneliu Z. Codreanu de către autoritățile de stat în închisoare la 30 noiembrie 1938, Horia Sima a fost complice conștient și voluntar, dar ca însemnătate n-a fost mai mult ca o spiță de la a cincea roată a carului.

Trecerea de la etapa I la etapa II a terorii carliste a fost provocată, poate precipitată, de Acordul din 30 septembrie 1938 de la München, prin care Anglia și Franța recunoșteau Germaniei egalitate de influență în România. Iar asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu a fost decisă de „Permanențele Statului" în ședința secretă din 10 octombrie 1938 de la Palatul Regal. Aceasta cu trei măsuri pregătitoare: a) asasinatul să se facă în timpul lipsei din țară a lui Carol II, autoinvitat la Londra; b) asasinatul să fie camuflat în formă legală de fugă de sub

escortă sau tentativă de evadare și c) execuția să fie precedată de tulburări publice, acte anarhice și atentate nereușite. Complicitatea conștientă și voită a lui Horia Sima este dovedită de următoarele trei fapte concrete:

Primul fapt. În ianuarie 1938, ministrul de Război, generalul Ion Antonescu, a încercat o întrevedere între Regele Carol II și Corneliu Z. Codreanu. În scopul de a evita războiul dintre Stat și Națiune, Corneliu Z. Codreanu a dat generalului Antonescu o scrisoare prin care își exprima perfecta loialitate și totala disponibilitate față de persoana Regelui Carol II. La procesul din mai 1938 de la Tribunalul Militar București, generalul Ion Antonescu, chemat martor, a avut de răspuns la trei întrebări ale lui Corneliu Z. Codreanu. La a treia întrebare: „Dacă în discuțiile despre M. S. Regele Carol II am arătat sentimente și gânduri negative sau pozitive?", generalul Antonescu a răspuns conform adevărului și a confirmat sentimentele și gândurile pozitive. În august 1938, Horia Sima stăpân pe pârghiile din teren ale Mișcării Legionare, editează stenograma procesului, fără a treia întrebare a lui Corneliu Z. Codreanu și fără al treilea răspuns al generalului Ion Antonescu. Explicație. Mihail Morusoff se temea de instabilitatea psihică a Regelui Carol II și nu voia bune raporturi între Instituția Monarhică și Mișcarea Legionară.

Al doilea fapt. Cunoscând sau intuind hotărârea din 10 octombrie 1938 de la Palatul Regal a „Permanențelor Statului", prof. Vasile Christescu a redactat un memoriu amplu și documentat către Regele Carol II. În acest memoriu, amplu și documentat, prof. Vasile Christescu: a) explică utilitatea pentru România a alianței cu Germania, când aceasta devine arbitrul suprem al continentului Europa și b) ce înseamnă în judecata

istoriei şi în optica posterităţii asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu de către autorităţile Statului şi pe răspunderea Instituţiei Regale. Acest memoriu, amplu şi documentat, a fost încredinţat generalului George Moruzzi, care avea acces liber la Regele Carol II şi care avea foarte mare autoritate în Armată. Două zile mai târziu, Horia Sima află de acest memoriu al prof. Vasile Christescu şi, din ordinul lui Mihail Morusoff, se duce la generalul George Moruzzi şi cere, în numele Comitetului de Prigoană al Mişcării Legionare, înapoierea memoriului pentru completare şi perfecţionare. Memoriul nu a mai revenit la generalul George Moruzzi, care în primăvara lui 1939 a murit de infarct miocardic. Armand Călinescu, Mihail Morusoff, Gavrilă Marinescu şi Victor Iamandi se temeau de instabilitatea psihică a regelui Carol II şi nu voiau ca Memoriul prof. Vasile Christescu să schimbe decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu. Acelaşi interes îl avea şi Horia Sima, care nu putea ajunge la şefia Mişcării Legionare decât prin dispariţia lui Corneliu Z. Codreanu şi a Statului Major Legionar ing. Gheorghe Clime – dr. Ion Banea. De reţinut că prof. Vasile Christescu, aflat în ilegalitate de la evadarea sa din 16 iunie 1938, n-a luat niciodată contact şi n-a întreţinut nici o legătură cu Horia Sima. Nu sunt sigur, dar cred că prof. Vasile Christescu cunoştea ceea ce cunoştea ing. Gheorghe Clime şi avea un mare semn de întrebare asupra sincerităţii şi credibilităţii lui Horia Sima.

Al treilea fapt. Când Regele Carol II a asumat răspunderea guvernării şi a instituit dictatura personală, Corneliu Z. Codreanu şi Statul Major Legionar au adaptat tactica replierii. În conformitate cu această tactică a replierii, la 21 februarie 1938, partidul „Totul pentru Ţară" s-a autodesfiinţat şi cuiburile legionare

şi-au încetat orice activitate în teren. Când dictatura carlistă a decis teroarea de Stat şi pornirea războiului dintre Stat şi Naţiune, Corneliu Z. Codreanu şi Statul Major Legionar au decis politica de tăcere, suferinţă şi răbdare. În conformitate cu această politică de tăcere, suferinţă şi răbdare, la 17 aprilie 1938, Corneliu Z. Codreanu, Statul Major Legionar şi 500 de lideri legionari n-au fost arestaţi, ci au acceptat să fie arestaţi, unii în lagăre de concentrare şi primii 20 cu condamnare la închisoare. Problema era ca Mişcarea Legionară să nu se bage în conflictul dintre Anglia şi Germania pentru arbitrajul Europei şi ca să se aştepte desfăşurarea factorului timp. Evident se poate discuta dacă acest calcul a fost just şi dacă nu s-a subestimat criminalitatea Regelui Carol II şi nu s-a supraapreciat perspicacitatea Führerului Adolf Hitler. Dacă a fost o greşeală, aceasta n-a fost de diagnostic, ci a fost de prognostic; şi anume – cum am spus – de subapreciere a criminalităţii Regelui Carol II şi a supraaprecierii perspicacităţii Führerului Adolf Hitler. Greşită sau justă, aceasta a fost decizia celor cu legitimitate să conducă Mişcarea Legionară. Unul din imperativele strategiei politicii şi războiului este ca, sub focul inamicului, să nu se facă schimbări de tactică şi de orientare.

Aşa cum am amintit mai sus, asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu a fost decisă la 10 octombrie 1938 de şedinţa secretă a „Permanenţelor Statului", cu trei condiţii obligatorii. A treia condiţie în răspunderea lui Mihail Morusoff era organizarea prealabilă a unor tulburări anarhice care să semnaleze starea de primejdie statală şi care să justifice asasinatul ca unică soluţie de păstrare a ordinii publice. Misiunea aceasta, a tulburărilor publice şi a actelor anarhice plus două atentate nereuşite, a fost aplicată în teren de Horia Sima

cu legionari manipulați și cu polițiști pseudo-legionari. Ordinul a venit de la Mihail Morusoff și Horia Sima l-a transmis în teren, mințind că vine de la Comandamentul Legionar de Prigoană și mințind că are acordul lui Corneliu Z. Codreanu din închisoarea Râmnicu-Sărat. Eu am fost deținut în închisoarea Râmnicu-Sărat și în cărțile mele arăt cum Mihail Morusoff a încercat să obțină acordul, deci complicitatea lui Corneliu Z. Codreanu prin medicul dentist militar Adrian Petrescu, agent acoperit al Serviciului Secret de Informații al Armatei. Încercarea n-a reușit și Corneliu Z. Codreanu a interzis toate actele de anarhie și a depus la cancelaria închisorii o scrisoare publică în care implora legionarii din ilegalitate să aibă răbdare și să păstreze tăcerea. În 1940-1941, Horia Sima a interzis publicarea acestui document, din noiembrie 1938, al lui Corneliu Z. Codreanu.

În cadrul aceleiași falsificări a Istoriei, Horia Sima a difuzat calomnia cum că, în închisoare, Corneliu Z. Codreanu ar fi căzut în depresie psihică cu resemnare mistică. Nici astăzi, după 65 ani, nu se cunoaște că Horia Sima a reușit, în noiembrie 1938, să fabrice 23 de acte anarhice în Banat, Transilvania și Bucovina. În mod sigur, a utilizat în teren mici legionari fanatici și la comenzi agenți acoperiți ai Poliției.

Eu cunosc două asemenea cazuri. În anii aceia, 1938-1939, Horia Sima intoxică Comandamentul Legionar de Prigoană cu informații false și legionarilor liberi încă în ilegalitate le transmite, ca din partea Căpitanului și Statului Major Legionar, ordinul fals de tulburări publice și acte anarhice. Am dovezi concrete de la Filon Lauric, Gheorghe Voicu-Vereș, dr. Ionel Zeană și ing. Duiliu Sfințescu. Duplicitate satanică. La 30 noiembrie 1938, Căpitanul, Nicadorii și Decemvirii au

fost asasinați, nu din cauza lui Horia Sima, ci cu complicitatea conștientă și voită a lui Horia Sima. La ședința din 2 decembrie 1938 a Comandamentului Legionar de Prigoană, ing. Nicolae Horodniceanu i-a spus public lui Horia Sima: „Dumneata te-ai născut pentru a fi nenorocirea Mișcării Legionare”.

„Eu sunt calea, adevărul și viața”. Iisus

Închisoarea Specială Râmnicu-Sărat (1 august – 2 decembrie 1938)

Mi se cer maximum 15 pagini dactilografiate la două rânduri. Este o multiplă imposibilitate: întrucât acolo au fost întemnițate cele mai valoroase și productive căpetenii ale unei generații și întrucât în acele patru luni s-a decis de Stat contra Națiunii soarta României pentru următorii 50 ani.

Actualul neo-comunism pseudo-democrat este continuarea dictaturii comuniste; dictatura comunistă a fost continuarea ocupației sovietice; ocupația sovietică a fost urmarea pierderii războiului antisovietic 1941-1944; războiul antisovietic a fost urmarea, ca singura soluție pentru repatrierea celor trei provincii istorice pierdute în vara 1940; pierderile teritoriale din vara 1940 au fost urmarea neadaptării, în timp util și înainte de ireparabil, a politicii noastre externe la noile realități militare ale continentului Europa.

Cele patru luni din august până în decembrie 1938 în celulele închisorii speciale de la Râmnicu-Sărat au fost un adevărat univers de informații, de idei, de probleme, de analize și de proiecte. Pe cât posibil de complet și în mod sigur cu sinceritate, expun acest univers, mai exact acest tezaur în cartea mea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?” și, ocazional, în funcție de

evenimente, în Memoriile mele scrise zi de zi până la 22 decembrie 1989. În raport cu sarcina care mi s-a dat, mă limitez, sub constrângerea necesității, doar la două probleme.

Prima problemă și prima întrebare. Care a fost gândirea politică și planul strategic ale lui Corneliu Z. Codreanu după uzurparea Suveranității Națiunii și instituirea dictaturii personale, la 10 februarie 1938, de către ex-regele Carol II? Cu ce stare psihologică, mai exact cu ce mental și cu ce hotărâre, Corneliu Z. Codreanu și primul lui adjunct, ing. Gheorghe Clime, au acceptat arestarea la 17 aprilie 1938 și condamnarea la mulți ani de închisoare, în iunie 1938?

Răspund la această dublă întrebare. Am fost colaboratorul zilnic, din mai 1935 până în aprilie 1938, al lui Corneliu Z. Codreanu și al ing. Gheorghe Clime. Am fost unul din cei 40 legionari cu drept de a intra în biroul Căpitanului fără să bat la ușă și cu drept de a asista, la nevoie de a participa, la toate discuțiile politice colective din biroul său. Aduc depoziție de martor și jur în fața lui Dumnezeu, că atât Corneliu Z. Codreanu, cât și Ionel I. Moța și ing. Gheorghe Clime: a) nu aveau scop de a institui dictatura populară, după modelul național-socialismului din Germania și fascismului din Italia și b) aveau scopul de a înălța Națiunea și de a servi Țara în paralelism cu Partidul Național Țărănesc – Iuliu Maniu și Partidul Național Liberal – George I. I. C. Brătianu. Deci, în cadrul democrației politice și în conformitate cu Constituția din 1923.

Minoritatea vrea și exercită dictatura în război cu majoritatea. Mișcarea Legionară, sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu, a avut cea mai mare popularitate din istoria României contemporane și, în plus, cu unanimitatea Tineretului universitar de partea sa. Sunt în

contradicție cu tot ce cred legionarii și cu tot ce spun analiștii. Alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937, cu 66 deputați legionari, au fost o bătălie nu câștigată, ci pierdută de Mișcarea Legionară și, prin ea, de Națiunea Română. Cine a făcut ca mine patru ani războiul și cine a studiat tratatele de strategie ale generalului Ion Sichitiu și ale colonelului Mircea Tomescu, știe că rostul câmpului de bătălie nu este să decidă de partea cui să fie Victoria, ci este să recunoască și să consacre care beligerant e învingătorul, în baza înarmării și organizării, deci în baza superiorității deținute în raportul de forțe.

Deceniul 1930-1940 a fost lupta dintre conspirația ex-regelui Carol II de a institui dictatura și apărarea democrației politice și a Constituției din 1923 de către Părintele Patriei Iuliu Maniu. Corneliu Z. Codreanu și-a făcut datoria față de Patrie atunci când a retras Naționalismul din instigarea carlistă împotriva Democrației și când, la 25 noiembrie 1937, cu pregătire prealabilă din partea U.N.S.C.R. și a centrelor studențești, a încheiat, în casa prof. dr. Dimitrie Gerota, pactul electoral cu P.N.Ț. – Iuliu Maniu și P.N.L. – George I. I. C. Brătianu. Bătălia a fost însă câștigată de ex-regele Carol II, aflat în alianța cu Forțele Oculte prin Jean Pangal și având complicitatea Armatei, prin generalul Ion Antonescu. Cum am spus mai sus, atunci ca întotdeauna, nu electoratul, ci culisele au decis victoria.

Aceasta fiind noua realitate din politica internă a României, să ne punem întrebarea ce-au gândit Corneliu Z. Codreanu și ing. Gheorghe Clime și care a fost noul plan strategic pentru noua bătălie în perspectivă? În toamna 1936, comandanții legionari discutau despre strategia politică și eu cu urechile mele l-am auzit pe Corneliu Z. Codreanu: „Metodele și mijloacele au

valoare prin surpriza întrebuințării lor pe câmpul de luptă sau în viața publică. Ca atare, nu pot fi întrebuințate decât o singură dată și înainte de fiecare nouă bătălie ele trebuie schimbate pentru a avea de partea ta în continuare factorul surpriză".

România, în primăvara și vara 1938. Nu este adevărat că Corneliu Z. Codreanu a fost arestat și e adevărat că el s-a lăsat arestat și a acceptat arestarea. Iuliu Maniu l-a consiliat să se ascundă și i-a oferit drept gazdă un devotat P.N.Ț.-ist din nordul Transilvaniei. Prin avocatul Hasnaș din București, guvernul de la Tokyo și, probabil, însuși împăratul i-au oferit azil politic și întreținere materială în Japonia. Principele Alecu Ghica de la Iași i-a oferit propriul său pașaport, întrucât fotografiile semănau ca două picături de apă. În seara de 16 aprilie 1938, la Casa Verde, admirabila Nicoleta Nicolescu l-a implorat, căzând în genunchi și cu ochii în lacrimi, să fugă imediat și să se ascundă la o gazdă sigură în Oltenia.

Să mi se îngăduie a veni și eu cu depoziție de martor. La 28 februarie 1938 îmi terminasem stagiile de externat și internat în spitalele Eforiei Civile și încă dinainte aveam planul specializării în Occident pentru chimia fizicală în cauzalitatea patologiei interne și în elaborarea farmaco-terapeuticii. Părinții fiind bogați, aveam asigurată susținerea materială și vărul meu, Victor Brabețeanu de la Legația noastră din Berlin, îmi obținuse acceptarea la clinica profesorului Bergman de la Spitalul „Charité". Dată fiind auto-dizolvarea partidului „Totul pentru Țară", m-am dus să cer aprobare și reproduc discuția. Corneliu Z. Codreanu: „Eu nu dau nici un ordin. Fiecare legionar, mic sau mare, e liber să facă ce-i spune mintea și cât îl ține puterea". Șerban Milcoveanu: „În lipsa unui ordin sau a unei

îndrumări, eu înțeleg că trebuie să fac ce faceți d-voastră și să urmez exact modelul d-voastră". Corneliu Z. Codreanu: „Eu aștept să fiu arestat și voi intra în închisoare. Aceasta orice se va hotărî și orice se va întâmpla. Legionarilor eu nu le spun nici să accepte și nici să evite închisoarea. Fiecare va hotărî singur cu el însuși ce anume să facă". Închei reproducerea discuției.

Eu am înțeles că e proiectată și că urmează o nouă bătălie legionară, în cu totul alte condiții și cu alte mijloace decât cele anterioare. În locul elanului, răbdarea. În locul combativității, suferința. Nu s-a putut ridicarea României și prezența ei în Europa, înainte de al doilea război mondial, rămâne să fie soluție de schimb pentru păstrarea independenței naționale și pentru apărarea granițelor etnice atunci când acest inevitabil al doilea război mondial își va pune problema României. De altfel, aceasta era chiar voința și chiar decizia Națiunii suverane, al cărui Corp electoral, la 20 decembrie 1937, a indicat: în linia I pe Iuliu Maniu pentru cât timp Franța e puterea militară în Europa și în linia a II-a Corneliu Z. Codreanu pentru eventualitatea când Germania devine puterea militară a Europei.

Ca urmare personală a discuției mai sus reprodusă: a) am renunțat la proiectul de specializare profesională în străinătate și b) nu m-am ascuns și nu m-am exilat, ci am urmat în închisoare modelul lui Corneliu Z. Codreanu și ing. Gheorghe Clime.

Câmpul de bătălie nu era afară în legalitate sau în ilegalitate, ci era în interiorul lagărelor și închisorii cu noile arme și anume răbdarea în locul elanului și suferința în locul combativității. Mint istoricii care prezintă drept o reușită și un succes arestarea la 17 aprilie 1938 a lui Corneliu Z. Codreanu și a ing. Gheorghe Clime. Mint pseudo-legionarii și foștii

legionari care își justifică gândurile și faptele afirmând că Corneliu Z. Codreanu s-a lăsat arestat pentru că a vrut să moară, în nici un fel nu-i adevărat că după treapta Virgil Teodorescu și Sterie Ciumetti din 1933 și după treapta Ionel I. Moța și Vasile Marin din 1937, Corneliu Z. Codreanu a vrut să adauge încă o treaptă mai sus pe scara pe care să se ridice personal și să strige victorie, următorul șef suprem al Mișcării Legionare.

Corneliu Z. Codreanu n-a fost unul din mulții legionari cu dreptul de a-și sacrifica viața, ci a fost șeful Mișcării Legionare cu asumare de responsabilitate și cu asumare de îndatoriri în plus. Un adevărat șef de partid, la fel ca un adevărat comandant de armată, are două îndatoriri față de colaboratori și subalterni. Prima îndatorire: justețea cauzei și posibilitatea scopului; iar a doua îndatorire: victoria cu cât mai puține sacrificii de vieți.

În plus ceva imposibil de uitat. Testamentul lui Ionel I. Moța: „Mor, Corneliu, cu tot elanul și toată fericirea pentru Hristos și Legiune. Nu cer nici răsplată, nici nimic, ci doar biruința". Și Legământul lui Corneliu Z. Codreanu: „Fii, dar, sigur și dormi liniștit, Moța, legionarii vor birui".

A doua problemă și a doua întrebare. Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu? Cum s-a ajuns la această voință și această hotărâre? În concurența internațională, statele rezistă și continuă: primo în funcție de valoarea morală a Națiunii și secundo în funcție de capacitatea creatoare a Elitei. În România interbelică, singur Corneliu Z. Codreanu a avut puterea sufletească de a ridica pe verticală Națiunea cu un Ideal și vocația educativă de a crea o Elită valabilă prin transformarea oamenilor în eroi. Aceasta fiind realitatea și el fiind

Prometeul României, pentru ce s-a decis și cum s-a ajuns la asasinarea lui?

La prosperitate și la dezvoltare se ajunge nu prin autarhie între zidurile chinezești, ci prin specializarea producției în comerțul mondial. Specializarea nu se face la întâmplare, ci direcționată după materiile prime disponibile și după resursele de inventivitate ale oamenilor. Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară au avut acest program de a scoate România din blocada economică aplicată Germaniei ca o cămașă de forță și de a dezvolta la maximum comerțul reciproc avantajos între industria germană și agricultura românească, astfel încât să reușim saltul la pomicultură, horticultură și animalicultură și, în continuare, saltul la industria alimentară și la industria farmaceutică. Aceasta fiind necesitatea vitală a marilor proprietari și a gospodăriilor țărănești, pentru ce a fost asasinat și pentru ce s-a renunțat la dezvoltarea agriculturii?

Rațiunea de Stat a României moderne este una singură și anume să ne găsim fără încetare în alianță politico-militară cu exact cine este realitatea politico-militară a Occidentului. Dat fiind nu incapacitatea, ci lipsa de voință a Angliei și a Franței de a apăra granița de est (Istmul Ponto-Baltic) a continentului Europa. Noi, România, din epoca celui de al doilea război mondial nu aveam de ales decât între Germania, care nu deznaționalizează și U.R.S.S., care comunizează. Pentru a ne păstra independența națională și integritatea granițelor etnice, soluția Rațiunii de Stat e alianța cu armatele care luptă dincolo de granițele tale și nu cu armatele care aduc războiul pe teritoriul tău. Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu, care în primul război mondial repeta exact politica din 1877 a Regelui Carol I cel Înțelept și a marilor patrioți Ion C.

Brătianu şi Mihail Kogălniceanu: nu alianţă cu Turcia contra Rusiei, ci alianţă cu Rusia contra Turciei şi nu război la nord de Dunăre, ci război la sud de Dunăre?

Viitorul e mai important decât trecutul şi principala sarcină a prezentului nu-i să stea cu faţa la trecut, ci e să pregătească şi să asigure viitorul. Nu Achile e instrumentul lui Nestor, ci Nestor e consilierul lui Achile şi, în epoca aceea, la fel ca în toate epocile, Tineretul Universitar şi organizaţiile studenţeşti erau Viitorul Ţării. Şi atunci pentru ce bătrânii au exterminat tineretul şi pentru ce guvernanţii au asasinat pe Corneliu Z. Codreanu şi au înmormântat însuşi Viitorul Ţării?

Lucrurile s-au văzut în anii 1945-1947, ai războiului civil dintre români şi comunişti, când n-a mai fost cine să apere Patria Română.

Asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, a Nicadorilor şi a Decemvirilor noaptea, la kilometrul 30 pe şoseaua Ploieşti-Bucureşti s-a operat din ordinul ex-regelui Carol II, cu autorităţile de Stat ale Ministerului de Interne şi în prezenţa activă a primului procuror civil Radu Pascu şi a primului procuror militar Vasile Zeciu plus reprezentanţii Siguranţei Generale, Prefecturii de Poliţie, Serviciului Secret, Inspectoratului Jandarmeriei şi, *horribile dictu*, ai Palatului Regal. Era oare interesul României ca Regele să se transforme în politician care îşi extermină adversarii şi concurenţii? Era oare interesul României ca membrii Guvernului, autorităţile de Stat şi procurorii Justiţiei să se transforme în tot atâtea bande mafiote după modelul lui Al Capone? Era oare interesul României să înlocuim Statul de drept cu jungla în care fiarele se ucid reciproc? Ce credibilitate în lume poate avea ţara în care legile sunt încălcate chiar de cei obligaţi să le apere prin respectare şi aplicare?

Absolut în nici o altă ţară din lume nu s-au petrecut abuzurile, fărădelegile, cruzimile şi ferocităţile care s-au petrecut în România: întâi în 1938-1939 sub dictatura ex-regelui Carol II şi apoi în 1941-1943 pe front, sub dictatura generalului Ion Antonescu.

Să încercăm a analiza cum s-a constituit înalta decizie regală şi guvernamentală de a asasina, la 30 noiembrie 1938, pe Corneliu Z. Codreanu în mod oficial cu autorităţile de Stat. În cartea, „Pentru cea fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?" şi în „Memoriile" mele descriu, cu toate amănuntele şi în perfectă cunoaştere, cele 6 încercări nereuşite de asasinare de pe parcursul celor patru ani premergători. Nu există nici un dubiu că pentru uzurparea suveranităţii Naţiunii şi instituirea dictaturii personale, ex-regele Carol II a obţinut acordul diplomaţiei anglo-franceze, în schimbul lichidării Mişcării Legionare, socotită „coloana a V-a" în România a imperialismului german expansionist. La data aceea, secretarul general al Foreign Office era evreul lord Vansitard şi secretarul general al Quai d'Orsay era evreul Alexis Leger. Prima incertitudine este dacă ex-regele Carol II a făcut oferta sau dacă diplomaţia anglo-franceză a pus această condiţie. A doua incertitudine este dacă prin lichidare s-a înţeles ilegalizare şi claustrare ca în 1931-1933 sau s-a înţeles asasinare, cum s-a întâmplat la 30 noiembrie 1938 şi masacrare, cum s-a întâmplat la 22 septembrie 1939. Există argumente pro şi argumente contra pentru toate ipotezele.

În august 1938, ex-regele Carol II a dat ziarelor engleze un interviu, în care afirma că prin măsurile luate „«Garda de Fier» este o biciuşcă bine pusă la saramură".

La 18 noiembrie 1938, ex-regele Carol II se găsea în vizită la Londra. Chemat să aducă un dosar, diplomatul

Vardala l-a auzit pe ex-regele Carol II spunând consilierilor ambasadei: „Convingeți-i pe englezi că ne ținem de promisiune și că Codreanu va fi executat”.

La 25 noiembrie 1938 la Berchtesgaden, ex-regele Carol II a avut o lungă și furtunoasă discuție cu Führerul Adolf Hitler și cu mareșalul Hermann Goering. După toate cercetările făcute de mine în literatura politică a epocii, primo: ex-regele Carol II s-a dus pentru a testa care va fi reacția Germaniei la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu; secundo: Adolf Hitler n-a făcut absolut nici o relatare la Mișcarea Legionară și doar Hermann Goering a cerut sau a consiliat să se acorde regimul cu drepturi de deținuți politici; tertio: ex-regele Carol II a părăsit Germania cu convingerea că nu se va reacționa serios și că se va accepta asasinarea. Corneliu Z. Codreanu era în România singurul prieten sincer și singurul aliat de nădejde al Germaniei.

Nu toți, dar unii șefi superiori ai Inspectoratului Jandarmeriei și ai Ministerului de Interne au făcut, în particular, mărturisirea că asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu trebuia operată și nu putea fi evitată, „fiind cerută de Anglia și Franța, care sunt puterile protectoare ale României”.

După 30 noiembrie 1938, ziaristul francez Georges Oudard a justificat public asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu ca „fiind spre binele Franței”. Dovadă de complicitate este și unanimitatea *mass-media* din marile democrații occidentale, care au acceptat și au difuzat drept certă realitate explicația împușcării legale pentru încercare de evadare.

Jurnalul ex-regelui Carol II și Jurnalul lui Armand Călinescu au amândouă lipsă exact paginile cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu. De aici ipoteza că aceste pagini au fost vândute de Monica Urdăreanu și de

Barbu Călinescu și au fost cumpărate de cei interesați să nu li se cunoască complicitatea sau paternitatea la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Când am fost transferați de la închisoarea militară Jilava la închisoarea Specială Râmnicu-Sărat, deci în primele zile ale lui august 1938, tatăl meu, Jean Milcoveanu a cerut audiență la Palatul Regal și Ernest Urdăreanu l-a liniștit, spunându-i: „Legionarii să stea liniștiți și să nu se agite pentru că nu li se va întâmpla mai mult decât li s-a întâmplat până acum”.

În „Memoriile” sale, aflate astăzi în Elveția, omul politic avocatul Adrian Brudariu descrie convorbirile sale cu Ernest Urdăreanu și cu Gavrilă Marinescu imediat după masacrul din 22 septembrie 1939. Primul s-a arătat indignat și hotărât să împiedice continuarea crimelor și al doilea era furios că n-a putut avea decât 300 cadavre și a anunțat intenția de a asasina 30.000 legionari.

Acestea sunt informațiile pe care le-am recoltat din exteriorul Penitenciarului Râmnicu-Sărat. Acum să prezint informațiile și raționamentele noastre din interiorul acestei sinistre închisori, complet izolată sub paza și administrația Jandarmeriei. Dată fiind limita de 15 pagini a textului, mă limitez și eu la informațiile și raționamentele indispensabile pentru a răspunde valabil la întrebarea menționată mai sus. Cea mai sinistră închisoare din România. Micro-celule pentru claustrare individuală. Tavan de metal ondulat: vara încingea capul până la demență și iarna menținea în interior gerul din exterior. Înfometare perfect organizată. De două ori pe zi, o apă servită rece, uneori cu 3-4 boabe de fasole și alteori cu 3-4 feliuțe de cartofi. Regimul tăcerii absolute. Jandarmii de pază dresați să ne urască drept cei mai periculoși comuniști. Plutonieri de jandarmi cu rângi de

fier amenințând să ne bată dacă se aude vreo şoaptă sau dacă la closet, o dată pe zi, nu mergem alergând. Scop clar şi precis de a ne aduce la starea de dezasperare şi auto-abandonare. Inițial am crezut că se urmăreşte îngenuncherea noastră ca să renunțăm la Mişcarea Legionară şi să ne acuzăm reciproc. Ulterior ne-am dat seama că se urmăreşte să ne pierdem prevederea şi să ne dăm acordul, deci să ne dovedim complicitatea cu activitatea anarhistă şi cu atentatele iresponsabile organizate afară de Horia Sima. Victimele vizate în principal erau Corneliu Z. Codreanu, ca şef al Mişcării Legionare şi ing. Gheorghe Clime, ca preşedinte al Partidului.

Exista încă din mai 1938 un fapt concret foarte lămuritor în această problemă. În lagărul de la Miercurea-Ciuc se găsea, printre legionari, un spion şi anume studentul sau avocatul Petre Dinescu, originar din Piteşti. Acesta a propus comandantului legionar, preotul Ion Chivu (din com. Viişoara, jud. Constanța) o echipă de 5 legionari importanți care să evadeze din lagăr, să ajungă la Bucureşti, să asiste la parada de 10 mai şi cu arme furnizate de el să împuşte pe Carol II. În minutul premergător evadării, cei 5 legionari l-au imobilizat pe spion şi l-au adus la judecată. Ancheta a fost făcută de George Furdui şi Petre Dinescu a mărturisit că totul era o înscenare a Siguranței Generale şi că el a primit misiunea de la comisarul Borcea.

În lumina acestui fapt concret din mai 1938 şi, dat fiind regimul de aducere la dezasperare din interiorul închisorii Râmnicu-Sărat, ing. Gheorghe Clime şi întreg Statul Major Legionar au tras două concluzii. Primo: că există poate la Palatul Regal sau poate la comandamentul Armatei o rezistență, vrând să stopeze teroarea carlistă la această primă etapă a lagărelor şi

închisorilor. Secundo: că Armand Călinescu, Gavrilă Marinescu, Mihail Morusoff şi Victor Iamandi au nevoie de atentate anarhiste justificatoare pentru a împinge teroarea lor mai departe la etapa II a asasinatului şi la etapa III a masacrului.

Prin vizeta celulei mele 25 de la etaj, am auzit şi am memorat două discuții tot de la vizetă la vizetă, amândouă extrem de importante pentru diagnosticul şi prognosticul situației în care se găsea întreaga Mişcare Legionară.

Discuția dintre dr. Ion Banea şi ing. Gheorghe Clime. Selecționarea Statului Major Legionar a fost decisă de Armand Călinescu şi Siguranța Generală după criteriul activității şi capacității de concepție, presupuse a fi limitate la bucureştenii din apropierea sau intimitatea lui Corneliu Z. Codreanu. Pe la începutul lui septembrie 1938 a fost transferat de la închisoarea din Cluj, cu pază civilă, la închisoarea Râmnicu-Sărat cu pază jandarmerească, doi comandanți legionari din provincie şi anume dr. Ion Banea, şeful organizațiilor legionare din nordul Transilvaniei şi din Universitatea Cluj şi căpitanul Emil Şiancu, comandantul organizațiilor legionare din sudul Transilvaniei. Dr. Ion Banea a raportat ing. Gheorghe Clime că: a) „afară printre legionari s-a constituit o stare morbidă de nerăbdare şi agitație"; b) el „a încercat în toate felurile, dar n-a reuşit să readucă la disciplină pe cei aflați sub influența lui Horia Sima şi Nicolae Pătraşcu". În cartea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?" relatez în continuarea discuției şi hotărârile ing. Gheorghe Clime.

Discuția dintre Nicolae Constantinescu şi ing. Gheorghe Clime. Nicolae Constantinescu era şeful unanim ascultat şi îndrumătorul perfect urmat al Nicadorilor şi Decemvirilor, reprezentând prima echipă

de sacrificiu și invincibila echipă de luptă a Mișcării Legionare din acei ani. Nicolae Constantinescu a fost unul din oamenii perfecți cunoscuți de mine până la vârsta de 93 ani și mintea sa funcționa cu bogăția, cu precizia și cu puterea unui ordinator electronic din generația 5. Scrisese o carte încă netipărită despre „Onoarea Națiunii și drepturile ei" și, având celula la parter, chiar sub cea a mea, toată noaptea își verifica tezele și își completa documentarea prin convorbiri șoptite la ferestre. Discuția în cauză cu ing. Gheorghe Clime a fost chiar în prima zi de 1 august 1938 și eu reproduc aici numai o parte. Nicolae Constantinescu era furios la culme împotriva Comandamentului legionar din ilegalitate și îl acuza nu de trădare, ci de imbecilitate. Iată faptele. În iunie 1938, imediat după condamnarea la 10 ani închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu, Nicadorii și Decemvirii au organizat evadarea din închisoarea Aiud și venirea lor la București în ilegalitate. Scopul era ca, prin existența lor în stare de libertate, să intimideze criminalitatea dictaturii carliste și, astfel, să apere viața lui Corneliu Z. Codreanu aflat în detenție la închisoarea Doftana. Evadarea era perfect organizată și transportul la București perfect asigurat. Nicolae Constantinescu, prin curier, a încunoștințat Comandamentul legionar din ilegalitate și acesta, fără nici o explicație, a interzis evadarea. În plus, Nicolae Constantinescu lega încunoștințarea Comandamentului Legionar de Prigoană de actuala transferare a Nicadorilor și Decemvirilor din închisoarea Aiud, cu pază civilă împrietenită la închisoarea Râmnicu-Sărat, cu pază jandarmerească dușmănoasă. Nicolae Constantinescu întreba pe ing. Clime: a) dacă a fost informat de acest proiect al evadării și b) din cine e constituit Comandamentul legionar din ilegalitate. În toamna 1940, eu, Șerban Milcoveanu, am

întrebat pe preotul Ion Dumitrescu-Borșa, pe Ioan Victor Vojen și pe Alexandru Constant și nici unul nu știa ceva de acest proiect de evadare de la Aiud a Nicadorilor și Decemvirilor și de venire la București. Alte informații și evident raționamentele obligate, în cartea mea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?"

Acum să prezint ceva încă mai revelator și mai semnificativ, dar în raport cu situația din exterior a Mișcării Legionare. Constrângerea fizică și teroarea psihică din interiorul închisorii Râmnicu-Sărat au fost constante la maximum, cu excepția a 10-12 zile la începutul lui octombrie 1938. Oarecum brusc și fără vreo explicație, jandarmii au încetat comportamentul agresiv, s-a început scoaterea noastră în curte, chiar peste cele 15 minute zise regulamentare și, *mirrabile dictu*, mai mulți laolaltă, cu posibilitate de îmbrățișare camaraderească și discuții politice. Idem, *mirrabile dictu*, Inspectoratul Jandarmeriei a aprobat familiilor solicitante să ne viziteze, aducând rufe și alimente la închisoare. Pe supra-frumoasa d-nă Marioara, soția ing. Virgil Ionescu, colonelul Ștefan Gherovici a însoțit-o la plecare până la trotuar, dându-i asigurări de perfectă respectare a legalității și dându-i sfaturi cum să se rezolve pozitiv întreaga problemă. Părinții mei erau în com. Milcov, jud. Olt și n-au apucat să afle de aceste 10-12 zile, să zicem, de fericire. Nu tot atât de brusc, ci încă mai brusc, în jurul datei de 12-13 octombrie 1938, jandarmii au revenit la dușmănia și agresivitatea dinainte și s-a reluat în aplicare regimul de maximă constrângere fizică și maximă teroare psihică. Câteva zile mai târziu, cred pe la 18-20 octombrie 1938, a intrat în închisoare maiorul de jandarmi Scarlat Roșianu, comandantul Legiunii Râmnicu-Sărat, de origine etnică evreiască. El a deschis vizetele de la toate celulele și,

după 2-3 secunde, le închidea la loc şi mergea mai departe. Numai la celula mea, 25, s-a oprit poate o jumătate de minut. M-a chemat la vizetă şi mi-a spus, ca din partea lui: „Se introduce pedeapsa cu moartea. Te sfătuiesc să dai o declaraţie de desolidarizare de legionari. Cere să fii scos la raport şi să scrii ce trebuie să scrii”. Eu am păstrat totală tăcere. Când eşti cel slab şi duşmanul este cel tare, metoda de apărare sunt calmul şi tăcerea şi nu provocarea sau implorarea. Nicolae Constantinescu mi-a spus că, prin vizeta deschisă, trebuia să-l scuip în ochi. Raportând ing. Gheorghe Clime, cu celula exact în faţa celulei mele, cred a se fi tras concluzia politică semnificativă. Acestea sunt toate cele ce ştiu despre această aparte şi scurtă perioadă, de la 1 la 15 octombrie 1938. În cartea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?” prezint în completare: a) suirea pe acoperiş a decemvirilor Gavrilă Bogdan şi Ion Pele şi convorbirea auzită de mine cu Corneliu Z. Codreanu, aflat în curtea sa aparte; b) circulara scrisă pe o bucată de hârtie de Corneliu Z. Codreanu şi adusă de ing. Gheorghe Clime la fiecare vizetă s-o citim; c) ce mi-a comunicat Nicolae Totu dintr-o convorbire secretă de câteva minute chiar în celula lui Corneliu Z. Codreanu şi d) ce-a reţinut memoria mea din discuţiile pertinente cu Nicadorii, Decemvirii şi Statul Major Legionar. Cel mai viu îmi amintesc de convorbirile cu Iosif Bozântan, recunoscut drept cel mai desăvârşit caracter şi cea mai puternică inteligenţă din generaţia căreia îi aparţin.

Privitor la această perioadă, 1-15 octombrie 1938, numai ulterior după ani şi ani am căpătat explicarea. La 30 septembrie 1938 are loc „Conferinţa de la München”, conferinţă cerută de Neville Chamberlain şi lord Halifax din partea Angliei şi Edouard Daladier şi Georges

Bonnet din partea Franţei pentru a direcţiona formidabila maşină de război a Reich-ului III să se uzeze şi să se ruineze în est şi nu spre vest. Chiar în noaptea următoare a sosit la Bucureşti raportul telegrafic al Legaţiei noastre de la Londra, încunoştinţând guvernul şi Palatul cum că Anglia şi Franţa au recunoscut Germaniei „egalitate de influenţă” în Europa de Est, deci şi în România.

Depoziţia de martor a lui Amedeu Bădescu, la data aceea şeful Tineretului P.N.L. de sub îndrumarea şi controlul lui Victor Iamandi. În dimineaţa de 1 octombrie 1938, el lucra cu Victor Iamandi în biroul acestuia din Ministerul de Justiţie şi aude următoarea convorbire telefonică: Armand Călinescu: „Ai aflat ce au hotărât proştii ăia la München?” Victor Iamandi: „Nu ştiu nimic”. Armand Călinescu: „În 10 minute sunt în biroul d-tale”. Amedeu Bădescu se retrage disciplinat din biroul lui Victor Iamandi, dar a auzit şi a memorat primele fraze spuse de Armand Călinescu: „Asta înseamnă că în câteva săptămâni va trebui să punem în libertate pe Codreanu şi că, în câteva luni, cu popularitatea lui, se va instala la guvern. Codreanu trebuie să dispară înainte ca «Acordul de la München» să-şi producă efectele aici în România”.

Trecem peste evenimente. Ulterior, după decembrie 1938, Marioara V. Ionescu şi Viorica E. Ionică ne-au adus separat, dar concordant, informaţia legată de cum s-a hotărât şi ce s-a întâmplat. În jurul datei de 10 octombrie 1938 a avut loc la Palatul Regal o şedinţă ultra-secretă. Nu Consiliu de Coroană cu membrii guvernului, foştii prim-miniştri, şefii de partide şi preşedintele Casaţiei, ca în august 1914 şi în august 1916. Ci aşa-zisele „Permanenţe ale Statului”: ex-regele Carol II, Armand Călinescu, Mihail Morusoff, Victor Iamandi,

Gavrilă Marinescu, Niki Ştefănescu şi Ernest Urdăreanu. În România „nimic nu se face fără acordul Armatei" şi din partea Armatei n-au fost chemaţi ministrul de Război, generalul Nicolae Ciupercă şi şeful Marelui Stat Major, generalul Ştefan Ionescu, ci a fost chemat numai Comandantul Corpului II Armată, generalul Gheorghe Argeşanu, pe al cărui teritoriu se găseşte Bucureştiul. S-a citit lista nominală a celor care eram claustraţi la închisoarea Râmnicu-Sărat. La pronunţarea numelui Alexandru Cantacuzino, generalul Gheorghe Argeşanu a ieşit din disciplina de „baionetă oarbă" şi a spus: „Nu putem merge până acolo". Aceasta este explicaţia pentru ce asasinatul din 30 noiembrie 1938 s-a limitat la Căpitan, Nicadori şi Decemviri şi ne-a lăsat pe noi, Statul Major Legionar, în viaţă ca ostateci. Laş din naştere şi poltron ca întotdeauna, ex-regele Carol II a adăugat hotărârea ca asasinatul să aibă loc în timpul absenţei sale din ţară, când se invitase la Londra şi când vizita Parisul[2].

Prima încercare a lui Armand Călinescu a fost să organizeze aşa-zisa „împuşcare pentru fugă de sub escortă", în timpul deplasării de la Râmnicu-Sărat la Cernăuţi ca martor nu al apărării, ci al acuzării în procesul celor 120 de studenţi şi profesori care la deschiderea anului universitar cântaseră în picioare „Imnurile Legionare".

A doua încercare a lui Armand Călinescu a fost să organizeze aşa-zisa „împuşcare pentru evadare din închisoare". Noul comandant, căpitanul de jandarmi Iliescu, a propus lui Corneliu Z. Codreanu să evadeze într-o uniformă militară şi l-a asigurat de perfecta reuşită.

[2] De reţinut că nici la Londra şi nici la Paris, ex-regele Carol II nu a fost primit în audienţă, atât de cei doi prim-miniştri, cât şi de cei doi miniştri de Externe. Pentru ce istoricii păstrează tăcerea?

De la ing. Gheorghe Clime am aflat că Corneliu Z. Codreanu a mulţumit de bunăvoinţă, dar a refuzat propunerea. Atunci s-a dat o aprobare de vizitare de către d-na Elena C. Codreanu şi căpitanul de jandarmi Iliescu a insistat cu sfatul să-l convingă pe Corneliu Z. Codreanu să-i accepte oferta de evadare. Corneliu Z. Codreanu din nou a refuzat oferta şi drept explicaţie şi-a arătat optimismul în legătură cu efectele în România ale „Acordului de la München".

În paralel şi, după opinia mea, nu de către Armand Călinescu şi Jandarmerie, ci de către Mihail Morusoff şi S.S.I. s-a încercat fabricarea de dovezi concrete a complicităţii lui Corneliu Z. Codreanu din interiorul închisorii cu activitatea anarhică şi atentatele iresponsabile organizate de Horia Sima afară, în Banat, Transilvania şi Bucovina.

Fără ca vreunul din noi să fi cerut şi în evidentă contradicţie cu hotărârea deja luată de asasinare, a sosit la închisoarea Râmnicu-Sărat căpitanul medic Adrian Petrescu din Buzău cu o întreagă instalaţie să ne repare dantura. S-a prezentat ca emisar secret al lui Horia Sima şi în trei şedinţe a cerut cu insistenţă ca Corneliu Z. Codreanu să încuviinţeze, deci să-şi dovedească complicitatea cu ceea ce numea „ridicarea revoluţionară a maselor populare imposibil de oprit, dar încă posibil de canalizat". În aparatura dentistică se găsea camuflat un microfon, care transmitea spre înregistrare pe bande de magnetofon. Primul scop al lui Mihail Morusoff era să consolideze hotărârea de asasinare, ştiindu-se că Carol II suferea de instabilitate psihică şi îşi schimba brusc ordinele. Al doilea scop al lui Mihail Morusoff era să fabrice pentru Naţiune, pentru Germania şi pentru istorie justificarea că dispariţia lui Corneliu Z. Codreanu este

unica soluție pentru menținerea ordinii publice și apărarea statului român.

În cartea mea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?" reproduc cuvânt cu cuvânt convorbirile în șoaptă dintre Corneliu Z. Codreanu și căpitanul dr. Adrian Petrescu, așa cum au fost auzite și memorate de dr. Paul Craja, scos din celulă și adus în cabinet ca asistent medical dentar. Tot ce doresc și tot ce afirm în cartea mea vine în contradicție cu cele consemnate, evident cu sinceritate, în memoriile lor publicate, de ing. Virgil Ionescu, avocat Radu Budișteanu și economist Constantin Papanace. Dovada de adevăr este în altă parte.

Încă de la primul contact, la sfârșitul lui octombrie 1938, Corneliu Z. Codreanu a sesizat cursa care i se întindea și a depus la cancelaria închisorii o cerere să se dea publicității un apel al său către legionarii de afară. Nu se știe încă din a cui hotărâre. Apelul lui Corneliu Z. Codreanu a fost tipărit și afișat pe zidurile din cartierele mărginașe ale Bucureștiului. Horia Sima le-a declarat apocrife, dar eu știu pertinamente că aceasta era concepția ing. Gheorghe Clime, identică cu a lui Corneliu Z. Codreanu și aceasta era strategia decisă în unanimitate de Statul Major Legionar. În cele patru luni ale pseudo-guvernării legionare (15 septembrie 1940 – 20 ianuarie 1941) nu s-a dat publicității, deci organizat s-a ascuns acest apel al lui Corneliu Z. Codreanu de la începutul lui noiembrie 1938. Eu am cunoscut conținutul numai în 1960, reprodus de Leon Kalustian, care are sau care avea o copie în celebra sa arhivă de acte și documente secrete.

Conform înțelegerii stabilite și hotărârii luate la București, Armand Călinescu trebuia să asasineze pe Corneliu Z. Codreanu în timpul lipsei din țară a

ex-regelui Carol II. Ajuns de la Londra la Paris, ex-regele Carol II cere și primește acordul Führerului Adolf Hitler pentru o vizită și o discuție la Berchtesgaden. Atunci, de la Paris, ex-regele Carol II trimite lui Armand Călinescu la București prima telegramă să nu pună în aplicare planul hotărât. După vizita de la Berchtesgaden, obținând „mână liberă" în politica internă în schimbul orientării spre Germania a exporturilor de petrol și cereale, din trenul ieșit din teritoriul Germaniei și ajuns pe teritoriul Cehoslovaciei, ex-regele Carol II trimite lui Armand Călinescu la București a doua telegramă ca să pună în aplicare cele hotărâte.

În vara 1946, în Palatul principelui Barbu Știrbei, diplomații Grigore Niculescu-Buzești și Victor Rădulescu-Pogoneanu: a) mi-au pus în mână, „Memoriile" lui Armand Călinescu în versiunea originală, fără actualele amputări în text și b) m-au pus să citesc și să memorez pasajul după exprimarea lor: „care vă interesează pe voi legionarii". Iată-l: „28 noiembrie 1938. Gavrilă la mine: Maniu și Codreanu. Eu: numai Codreanu. Maniu nu".

Prima vinovăție, etichetată incapacitate, a lui Armand Călinescu a fost de a nu fi reușit asasinarea zisă „legală" a lui Corneliu Z. Codreanu pentru „fugă de sub escortă în timpul transportării la tribunalul Cernăuți" sau „încercare neizbutită de evadare din închisoarea Râmnicu-Sărat". A doua vinovăție, etichetată indisciplină sau nesupunere, a lui Armand Călinescu a fost de a nu fi asasinat pe Iuliu Maniu simultan cu Corneliu Z. Codreanu, deci de a nu fi executat ordinul regal transmis sub formă de propunere de către *homo Regius*, generalul Gavrilă Marinescu. A treia vinovăție, etichetată infidelitate sau trădare, a lui Armand

Călinescu a fost de a fi asasinat pe Corneliu Z. Codreanu: nu în timpul lipsei din România a ex-regelui Carol II, ci după sosirea la Bucureşti a acestuia, deci cu dovadă de complicitate şi responsabilitate. A patra vinovăţie, care în fapt, a adus decizia şi organizarea dispariţiei lui prin atentatul reuşit abia la 21 septembrie 1939 a fost decizia şi organizarea auto-distrugerii industriei petrolifere (sonde, rafinării, depozite şi conducte) drept contribuţie a României la „războiul anti-hitlerist".

Revenim la 30 noiembrie 1938. În cartea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?" descriu şi analizez: a) criteriile de selecţionare avute de colonelul Ştefan Gherovici şi testele de încercare aplicate de Armand Călinescu pentru cei 16 asasini direcţi ai Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor; b) discuţia intimă în camera de culcare între Adela Călinescu, care implora în genunchi pe Armand Călinescu, care se explica şi se justifica, în noaptea premergătoare celei în care a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu; c) discuţia secretă, la 20 noiembrie 1938, între directorul politic al Foreign Office-ului şi diplomatul român anti-carlist Ştefan Florescu (Fanache), aflat sub paza S.S.I.-ului chiar în suita ex-regelui Carol II; d) explicaţia, într-adevăr, sinistră pentru ce la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu: Führerul Adolf Hitler şi regimul naţional-socialist, presupus frate şi prieten, n-a reacţionat imediat, ci numai după trecerea a trei zile; e) nu destăinuirea, ci auto-lăudarea făcută în februarie 1940 în închisoarea Râmnicu-Sărat de plutonierul de jandarmi Constantin Sârbu cum l-a strangulat pe „Căpitanul vostru"; f) depoziţia de martor a comandorului de marină George Panteli, care întâmplător a auzit convorbirea despre Corneliu Z. Codreanu între Armand Călinescu şi ex-regele Carol II la coborârea lor din tren în gara Mogoşoaia, la 28 noiembrie 1938; g) răspunsul dat în 1953, în celula 8 închisoarea Jilava, de avocatul Edgar Kanner, preşedintele Partidului Sionist revizionist şi răspunsul dat în 1959, în cadrul asistenţei medicale, de colonelul Oiştea Atanasiu, grad 33 în ierarhia Masoneriei, la întrebarea mea asupra factorilor care au decis asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu; h) ce s-a ştiut şi ce s-a gândit în interiorul închisorii speciale Râmnicu-Sărat despre activitatea anarhică şi atentatele provocate, organizate de Horia Sima în Banat, Transilvania şi Bucovina şi ce s-a încercat din partea ing. Gheorghe Clime pentru a le preîntâmpina şi apoi pentru a le opri; i) ce s-a petrecut între noi, prizonierii politici, şi între noi şi paznicii jandarmi în ziua de 29 noiembrie 1938, când am simţit venind primejdia, în noaptea de 29-30 noiembrie 1938 când Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii au fost luaţi din mijlocul nostru şi legaţi şi în zilele 30 noiembrie-2 decembrie 1938 până ce am primit confirmarea oficială a asasinatului.

Atât de mult s-a simţit şi atât de mult s-a gândit încât este imposibilitate materială chiar să rezum, în acest text limitat răspunsul la întrebarea care a fost strategia lui Corneliu Z. Codreanu şi ing. Gheorghe Clime şi la întrebarea cum s-a format sau s-a luat decizia asasinatului din 29/30 noiembrie 1938.

Închei cu reproducerea a trei fraze auzite de mine în celulele închisorii în dimineaţa de 1 sau 2 decembrie 1938. Ing. Eugen Ionică: „E groaznic şi dărâmător acest gând că nu-l vom mai vedea şi nu-l vom mai auzi pe Căpitan". Ing. Gheorghe Clime: „Prin moartea Căpitanului, Legiunea şi-a pierdut genialitatea şi creativitatea şi i-au fost înfipte pentru totdeauna rădăcinile în substanţa şi istoria Neamului Românesc".

Principele Alexandru Cantacuzino: „La fel ca Moța, Căpitanul și-a jertfit viața, nu ca să-l plângem și să ne jelim, ci pentru a da Legiunii încă un Steag pentru a lupta și a învinge".

Să mi se îngăduie a completa cu încă două informații. La sfârșitul lui decembrie 1938 sau începutul lui ianuarie 1939, prof. Nae Ionescu a fost rearestat. Înainte de claustrarea în lagăr, Armand Călinescu l-a adus în biroul său de la M.A.I. și l-a întrebat cum vede situația. În Penitenciarul de la Spitalul Militar Brașov, în aprilie 1939, prof. Nae Ionescu ne-a reprodus răspunsul pe care l-a dat: „Omorându-l pe Codreanu, ai făcut cea mai mare prostie pentru persoana d-tale și cea mai mare greșeală pentru situația Țării. În loc să fim și să conlucrăm toți laolaltă, pentru ca România să iasă cu bine din evenimentele care vin, dumneata ai obligat o întreagă generație să se întoarcă cu 180 grade de la creație socială la răzbunare politică și dumneata ai pornit în România războiul întotdeauna pan-distrugător al Starului împotriva Națiunii".

Mai departe. În septembrie 1939, decanul Baroului din Timișoara și vicepreședintele Camerei Deputaților, avocatul Adrian Brudariu se înarmează cu o scrisoare a lui Alexandru Vaida-Voevod către primul ministru Armand Călinescu și vine la București să obțină eliberarea din lagărul de la Miercurea-Ciuc a locotenentului Florin P. Gârcineanu. Întrevederea a avut loc chiar în Palatul Regal, în cursul unei festivități cu mulți invitați. Citind scrisoarea lui Alexandru Vaida-Voevod și ascultând rugămintea lui Adrian Brudariu, Armand Călinescu îl arată pe ex-regele Carol II, aflat la 8-10 metri distanță: „Ăla singur decide toate. Eu nu fac decât să-i execut ordinele și să-i îndeplinesc dorințele. Trebuie să vorbim cu el și să-i obținem

aprobarea. Te chem să mă însoțești când voi avea ședință de lucru cu el". A doua sau a treia zi a avut loc atentatul din 21 septembrie 1939. Locotenentul Florin P. Gârcineanu, în lagărul de la Miercurea-Ciuc și avocatul Victor P. Gârcineanu, în lagărul de la Vaslui au fost asasinați de jandarmi în noaptea următoare.

ATENTATUL CONTRA LUI ARMAND CĂLINESCU LA 21 SEPTEMBRIE 1939[1]

Era inevitabil. Era inevitabil şi, ne permitem a adăuga, nu mai putea fi amânat. Nu mai putea fi amânat, nu în raport cu răzbunarea legionarilor, ci în raport cu politica lui Carol II.

Regimul dintre 10 februarie 1938 şi 6 septembrie 1940 n-a fost „de autoritate", cum spun unii istorici de sorginte comunistă, ci a fost de dictatură cu veleitate de totalitarism numai parţial obţinut. Idem n-a fost dictatură regală, cum susţin alţi istorici de sorginte tot comunistă, ci a fost dictatura personală a lui Carol II, aberaţie cromozomică în ereditatea Dinastiei de Hohenzollern-Sigmaringen.

Dictatorii nu se suportă decât pe ei înşişi. Se vor singuri şi toţi ceilalţi simple unelte disciplinate sau cifre în mulţimea pusă să ovaţioneze. Dovadă istoria universală unde toate bicefaliile s-au terminat cu război civil de maximă cruzime model Pharsale.

Armand Călinescu a avut mai multe avertismente.

Primul avertisment. La 48 de ore după asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu s-a organizat la Palatul Regal o

---

[1] Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, ISBN 973-0-03045-6, f.ed., Bucureşti, 2004, p. 10-89.

festivitate de sărbătorire a evenimentului. Patronul dictator l-a angajat pe Armand Călinescu, cu plată pe față și cu răsplată în ascuns. Plata pe față a fost cumulul a trei funcții majore: ministrul Afacerilor Interne, ministrul Apărării Naționale și primul-ministru al guvernului. Plată enormă pentru valoarea personală a lui Armand Călinescu, care în ierarhia politică de atunci avea rang numai de subsecretar de stat. Răsplata rezervată pe ascuns se va vedea în rândurile care urmează. Așa cum am spus: era inevitabilă și nici prea mult amânată.

Armand Călinescu n-a fost decât una din mai multele unelte. Unealtă care s-a oferit din proprie inițiativă și anume din lăcomie de celebritate crezută glorie și cu entuziasm nu de om inteligent. Armand Călinescu a fost unealtă angajată pe obiectiv limitat în timp și spațiu și anume asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938. În ajun, Adela Călinescu a căzut în genunchi și și-a implorat soțul să nu se bage în această afacere. Armand Călinescu a răspuns: „Nu am ce face. Am tras această carte și trebuie s-o joc până la capăt".

Așa cum am amintit, două zile după asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, la 30 noiembrie 1938, a avut loc la Palatul Regal o sărbătorire zisă „națională" a evenimentului. La această sărbătorire au fost invitați ambasadorii țărilor străine, membrii guvernului Miron Cristea și sute de oameni politici, care trecuseră din serviciul democrației în serviciul dictaturii.

Iată scena care a fost primul avertisment pentru Armand Călinescu. Pe o sofa se găsea regele Carol II, având în dreapta pe fostul prim-ministru profesor doctor Constantin Angelescu și în stânga pe fostul prim-ministru, dr. Alexandru Vaida-Voevod. În fața lor,

la 2-3 m, în picioare, Armand Călinescu, cu paharul de șampanie în mâna stângă, perora asupra evenimentului pe care-l socotea macro-istoric. După cum argumenta Armand Călinescu, istoria poporului român se împarte în două: înainte și după executarea lui Corneliu Z. Codreanu. În continuarea acestei susțineri, Armand Călinescu prevedea instalarea maximei prosperități în România și cerea să se recunoască persoanei sale acest merit de însemnătate istorică. Regele Carol II pufăia din țigara havană și asculta fără să scoată nici un cuvânt. După 10 minute de perorare, Armand Călinescu, tot cu paharul de șampanie în mâna stângă s-a dus în mijlocul invitaților să repete același discurs față de ambasadorii țărilor străine. La 10 metri distanță de regele Carol II pândea, în tăcere, profesorul Nicolae Iorga. Când Armand Călinescu a plecat, imediat s-a apropiat în fața regelui profesorul Nicolae Iorga și a grăit următoarele: „Majestate, ce s-a făcut a fost bine și este bine. Dar nu este suficient și trebuie ca instituția regală și persoana Majestății Voastre să fie scoase din responsabilitatea evenimentului. Vă propun să demiteți pe ministrul de Interne Armand Călinescu și mă ofer eu să preiau Ministerul Afacerilor Interne pentru a demonstra opiniei publice că Maiestatea Voastră nu are nici o legătură cu executarea lui Zelea Codreanu". La acest discurs al profesorului Nicolae Iorga nu au scos nici un cuvânt cele trei persoane așezate pe canapea. Când profesorul Nicolae Iorga s-a oprit din discurs, regele Carol II s-a ridicat în picioare și, fără a spune nici un cuvânt s-a îndepărtat amestecându-se printre sutele de invitați. Astfel, profesorul Nicolae Iorga a rămas fără răspuns la oferta sa de servire. Sursa mea informativă este profesorul doctor Constantin Angelescu. La 2 ianuarie 1946, dânsul m-a chemat, prin ziaristul Mircea Mirescu,

la domiciliul său din strada C. A. Rosetti nr. 13. Mi-a comunicat că şi-a terminat de scris memoriile şi că vrea să fie cât mai imparţial cu studenţimea română şi cu Mişcarea Legionară. Astfel, îmi reproduce tot ce a scris în memoriile sale în legătură cu Mişcarea Legionară şi cu studenţimea română şi-mi cere mie, ca fost preşedinte al U.N.S.C.R. să îi semnalez eventualele lipsuri şi eventualele erori. Cu acest prilej, la 2 ianuarie 1946 mi-a descris scena de la Palatul Regal din 1 decembrie 1938. Cele relatate de profesorul Angelescu erau evocate complet şi erau analizate obiectiv, încât la solicitarea dânsului eu am răspuns: „Nu-i nimic de corectat şi nu-i nimic de completat, domnule profesor". După ştiinţa mea, aceste ultrapreţioase memorii ale prof. dr. Constantin Angelescu au fost găsite de Securitate zidite într-un perete al locuinţei sale şi în prezent se găsesc pierdute în anonimatul arhivei secrete a Serviciului Român de Informaţii.

Al doilea avertisment primit de Armand Călinescu. După asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, la 30 noiembrie 1938, profesorul Nae Ionescu i-a trimis o scrisoare ministrului de Interne Armand Călinescu. În această scrisoare îl încunoştinţa că prin omorârea lui Corneliu Z. Codreanu a făcut cel mai mare rău ţării şi a făcut cea mai proastă afacere a lui. A făcut rău ţării pentru că a întors cu 180 de grade direcţia de acţiune a unei întregi generaţii. Cât timp a trăit Corneliu Z. Codreanu, această generaţie a tineretului universitar era orientată spre viitor cu obiectivul „Să faci, Căpitane, o ţară ca Soarele Sfânt de pe cer". Deci, în serviciul patriei şi spre utilitatea patriei.

După omorârea lui Corneliu Z. Codreanu, în totalitate, această generaţie a tineretului universitar s-a orientat cu faţa spre trecut pentru a răzbuna şi pentru a

pedepsi. Ceea ce nu poate fi spre binele patriei noastre comune, România.

De asemenea, prin uciderea lui Corneliu Z. Codreanu, Armand Călinescu a făcut cea mai proastă afacere pentru persoana sa întrucât se expune a fi la rândul lui omorât de legionari şi întrucât ar putea fi repudiat de multe foruri din ţară şi din străinătate. Sursa mea informativă este chiar profesorul Nae Ionescu. În februarie 1939, dânsul a fost adus deţinut politic printre noi legionarii în secţia penitenciar a Spitalului Militar Braşov. Aici ne-a povestit dânsul explicaţia prezenţei sale în lagăr. După primirea scrisorii, Armand Călinescu l-a adus la Ministerul Afacerilor Interne şi i-a cerut să-şi retragă scrisoarea. Profesorul Nae Ionescu a refuzat şi atunci Armand Călinescu l-a trimis arestat, alături de legionari, în secţia penitenciar a Spitalului Militar Braşov. La întrebarea noastră: „Ce a comentat Armand Călinescu?", profesorul Nae Ionescu ne-a spus: „A rânjit aşa cum rânjeşte câinele înainte de a te muşca".

Aici este cazul să mai amintesc ceva. În 1958 sau 1960 am cunoscut, la un anticariat, pe Leon Kalustian, care în plus de istoric literar a fost, în 1938-1939, colaboratorul cel mai apropiat a lui Armand Călinescu. Leon Kalustian m-a invitat la domiciliul său din strada Maria Rosetti nr. 16 sau 18 să îmi arate bogata sa arhivă de acte secrete ale României. Printre acestea mi-a arătat fotocopia scrisorii profesorului Nae Ionescu către Armand Călinescu din decembrie 193 8 sau ianuarie 1939. Memoria mea nu a păstrat data exactă a scrisorii.

Al treilea avertisment primit de Armand Călinescu. În lunile ianuarie şi februarie 1939 au avut loc din proprie iniţiativă şi fără nici o legătură cu conducerea Mişcării Legionare un număr de cinci atentate împotriva lui Armand Călinescu. Toate aceste cinci atentate au eşuat

întrucât Armand Călinescu circula pe străzi într-un Cadillac blindat primit în dar din U.S.A. Acest dar nu putea fi decât de la iudaismul mondial, ca răsplată pentru omorârea lui Corneliu Z. Codreanu. Cei 12-15 atentatori au fost prinşi de poliţie şi arşi de vii la Crematoriul „Cenuşa" în faţa lui Armand Călinescu, care, desigur, era fericit de spectacol. Conducerea legionară a lui Horia Sima nu a publicat numele acestor atentatori care din proprie iniţiativă şi fără nici un fel de ordin şi-au jertfit viaţa pentru a fi onoraţi în istorie. Eu am auzit numai de numele unui student în Medicină de la Iaşi, poate chiar doctor, Nadoleanu.

Important este următorul fapt. Spre sfârşitul lui ianuarie 1939, Horia Sima, în numele comandamentului legionar, a redactat şi a difuzat o circulară prin care afirma că nu este adevărată asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu şi că el se găseşte în Germania, unde redactează volumul II din cartea sa „Pentru Legionari". Minciună totală. Întrebarea este: pentru ce s-a dat această circulară, prima minciună scrisă din istoria Mişcării Legionare? Opinia mea de martor al epocii şi de cunoscător al oamenilor este că această circulară a fost ordonată şi chiar redactată de Mihail Morusoff, şeful S.S.I. cu scopul de a înceta suita de atentate spontane, imposibil de controlat. La data aceea nu se ştia, dar acum se ştie că Horia Sima era în colaborare reciproc avantajoasă cu Mihail Morusoff de la S.S.I. Aceste cinci atentate spontane confirmau predicţiunea profesorului Nae Ionescu şi avertizau pe Armand Călinescu de ce i se va întâmpla.

Textul nostru nu este istoria dictaturii regelui Carol II. Prezentul nostru text se ocupă numai cu geneza şi înfăptuirea atentatului din 21 septembrie 1939 împotriva primului ministru Armand Călinescu. Pe parcursul

dintre 30 noiembrie 1938 şi 21 septembrie 1939 se tot acumulau motive de ajungere la exterminarea lui Armand Călinescu. În evidenţă exemplificativă dar nu limitativă le evocăm mai jos.

Prima indispoziţie şi iritare contra lui Armand Călinescu. Asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu a fost decisă în ziua de 10 octombrie 1938 la Palatul Regal, unde s-au întrunit aşa-zisele „Permanenţe ale Statului". Decizia a fost luată ca urmare a Acordului din 30 septembrie 1938 de la München, prin care Anglia lui Neville Chamberlain şi Franţa lui Edouard Daladier recunoşteau Germaniei egalitate de influenţă în estul Europei şi, deci, în România. Ca urmare a acestui acord, „Permanenţele Statului" prevedeau punerea în libertate a lui Corneliu Z. Codreanu, care cu imensa lui popularitate n-ar fi întârziat să ajungă prim-ministru.

În şedinţa de la Palatul Regal din 10 octombrie 1938, „Permanenţele Statului" luaseră următoarele decizii: a) uciderea lui Corneliu Z. Codreanu să fie executată în absenţa din Ţară a lui Carol II, autoinvitat la nişte serbări regale de la Londra; b) asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu să fie precedată de fabricarea de tulburări ale ordinii publice şi de atentate nereuşite, astfel ca să fie justificare pentru executarea lui Corneliu Z. Codreanu ca soluţie de păstrare a ordinii publice şi de apărare a siguranţei statului; c) a treia decizie era ca asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu să pară legală, drept încercare de evadare din închisoare sau drept fugă de sub escortă în deplasare.

Armand Călinescu s-a făcut vinovat de neexecutarea primei decizii şi a celei de a treia decizii. El a primit ordinul de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu când trenul cu Carol II părăsise teritoriul Germaniei şi se găsea pe teritoriul Cehoslovaciei. Carol II solicitase

întrevedere cu Adolf Hitler pentru a testa reactivitatea Germaniei la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu. În schimbul furnizării de petrol fără contingentare, Adolf Hitler i-a acordat lui Carol II „mână liberă în politica internă a României". Adică asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu şi masacrarea Mişcării Legionare.

Vinovăţia lui Armand Călinescu a fost neexecutarea imediată a ordinului şi executarea lui Corneliu Z. Codreanu numai după sosirea la Bucureşti a lui Carol II. Astfel ca responsabilitatea să fie, în primul rând, a lui Carol II, care a dat ordinul şi în al doilea rând a lui Armand Călinescu, executant al ordinului.

A doua vinovăţie a lui Armand Călinescu a fost incapacitatea profesională de a executa pe Corneliu Z. Codreanu cu aparenţă de legalitate: fuga de sub escortă sau încercare de evadare. Corneliu Z. Codreanu, Nicadorii şi Decemvirii au fost executaţi prin strangulare de către jandarmi, deci de către autorităţile de stat presupuse a respecta legile şi Constituţia.

Aici este o întrebare: pentru ce Armand Călinescu a ales ca modalitate uciderea prin strangulare. În Talmudul iudaic, strangularea este recomandată ca modalitate optimă de pedepsire a duşmanilor. Este, într-adevăr, cea mai groaznică modalitate pentru că pe parcurs de mai multe ore ştreangul poate fi alternativ strâns şi relaxat, ceea ce este chin în plus pentru victimă.

Vinovăţia lui Armand Călinescu a fost încă mai mare decât cele de mai sus. Carol II a vrut ca, odată cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu să fie asasinat şi Iuliu Maniu. Nu era o inovaţie, întrucât în atentatul din 29 decembrie 1933 împotriva primului ministru I. G. Duca, Carol II a avut triplă contribuţie: împingerea la dizolvarea Gărzii de Fier, atragerea în cursă la Sinaia şi ascunderea notei informative a lui Alexandru Tale către

Prefectura Poliţiei Capitalei. În alte texte vom explica mai amănunţit.

Acum, în toamna lui 1938, Carol II a cerut lui Armand Călinescu de două ori să omoare şi pe Iuliu Maniu. Prima dată prin mareşalul Palatului, Ernest Urdăreanu şi această sugestie de a omorî pe Iuliu Maniu este consemnată de Armand Călinescu în memoriile sale, ulterior tipărite. A doua încercare a lui Carol II de a obţine asasinarea lui Iuliu Maniu s-a făcut prin generalul Gavrilă Marinescu, la data de 29 noiembrie 1938. Întrucât din memoriile lui Armand Călinescu lipsesc paginile cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu îmi permit să arăt sursa de unde am eu informaţia. În vara lui 1946 sunt solicitat de diplomatul Grigore Niculescu-Buzeşti să dau asistenţă medicală ilustrei sale soţii Ecaterina, fiica principelui Barbu Ştirbei. Dânsa era tratată greşit de doi medici evrei şi eu am găsit adevăratul diagnostic, nu hemoroizi interni, ci cancer rectal. Ducându-mă într-o zi la Palatul Ştirbei pentru asistenţa medicală a doamnei Ecaterina, l-am găsit pe Grigore Niculescu-Buzeşti în şedinţă de lucru cu colaboratorul său, diplomatul Victor Rădulescu-Pogoneanu. Grigore Niculescu-Buzeşti m-a rugat să aştept câteva minute pe scaun. Victor Rădulescu-Pogoneanu îl întreabă: „I-ai spus lui Milcoveanu?". Grigore Niculescu-Buzeşti: „Nu". Victor Rădulescu Pogoneanu: „Spune-i, că-l interesează". Atunci Grigore Niculescu-Buzeşti s-a dus la un dulap şi a scos un dosar gros dactilografiat. Mi l-a pus în braţe şi mi-a spus: „Citeşte. Sunt memoriile lui Armand Călinescu". Răsfoiam dosarul care avea grosimea unei palme. Victor Rădulescu-Pogoneanu se ridică de pe scaun şi vine la mine: „Nu-ţi pierde timpul cu ce-i secundar. Citeşte aici unde te interesează direct". Îmi

deschide dosarul la pagina cu următorul text al lui Armand Călinescu: „29 noiembrie 1938. Gavrilă la mine: Codreanu şi Maniu. Eu: Numai Codreanu, nu şi Maniu". Perfectă exprimare că generalul Gavrilă Marinescu îi aducea ordinul lui Carol II de exces de zel prin omorârea lui Iuliu Maniu simultan cu Corneliu Z. Codreanu. Menţionez că acest text de la 29 noiembrie 1938 lipseşte din memoriile lui Armand Călinescu, tipărite după 1989. Opinia mea este că Adela Călinescu a oferit englezilor cumpărarea textului şi că englezii au cumpărat numai paginile în care se menţiona amestecul Angliei în politica internă a României. Astfel, lipsesc paginile în legătură cu instituirea dictaturii la 10 februarie 1938 şi lipsesc paginile în legătură cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938. Exact aceleaşi pagini lipsesc din jurnalul lui Carol II, tipărit în România după 1989.

E nevoie de încă o informaţie. L-am întrebat pe Grigore Niculescu-Buzeşti de unde are memoriile lui Armand Călinescu. Iată ce mi-a explicat: „După arestarea generalului Antonescu am făcut o percheziţie la vila sa din pădurea Băneasa. În casa de fier am găsit aceste memorii în manuscris ale lui Armand Călinescu. Întrebând, domnul Iuliu Maniu mi-a spus să le predau doamnei Adela Călinescu, întrucât dânsa este proprietara legală. Eu din proprie iniţiativă mi-am făcut o copie dactilografiată". Încă o dată amintesc că paginile cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu sunt lipsă din ce a tipărit doamna Adela Călinescu drept memorii ale soţului ei. Nu ştiu în păstrarea cui se găseşte copia dactilografiată făcută de Grigore Niculescu-Buzeşti şi care, după opinia mea, a fost lăsată în arhiva Palatului Ştirbei.

Vinovăţia lui Armand Călinescu faţă de Carol II nu s-a oprit aici. Este vorba de textul manuscris al lui Corneliu Z. Codreanu de la începutul lui noiembrie 1938. Iată cum s-au petrecut lucrurile şi eu fac depoziţia de martor de la faţa locului. De la 1 august 1938 ne găseam în închisoarea Râmnicu-Sărat, fiecare în câte o celulă minusculă: Corneliu Z. Codreanu, Nicadorii, Decemvirii şi Statul Major Legionar în frunte cu ing. Gheorghe Clime; doctor Ion Banea, principele Alexandru Cantacuzino, căpitanul Emil Şiancu, inginer Eugen Ionică, jurist Mihai Polihroniade, jurist Alexandru Tell, jurist Nicolae Totu, inginer Aurel Serafim, economist Dobre Bănică, comerciant Gheorghe Apostolescu, profesor Sima Simulescu, avocat Traian Cotigă, teolog George Furdui, doctor Paul Craja, inginer Virgil Ionescu, jurist Radu Budişteanu şi, cel mai tânăr în vârstă, persoana mea.

La sfârşitul lui octombrie sau la începutul lui noiembrie 1938, inginerul Gheorghe Clime primeşte de la comandanta Nicoleta Nicolescu următorul mesaj: „Horia Sima vrea să se facă şeful Mişcării Legionare şi unelteşte asasinarea Căpitanului". Inginerul Clime a comunicat mesajul lui Corneliu Z. Codreanu, care a cerut scoaterea la raport şi a depus la cancelaria închisorii un text manuscris cu rugămintea de a fi adus la cunoştinţa legionarilor liberi de afară. Din câte am aflat de la inginerul Gheorghe Clime, Corneliu Z. Codreanu cerea legionarilor de afară să se abţină de la orice act anarhic şi să respecte strategia stabilită de dânsul şi anume „suferinţă, tăcere şi răbdare". Ceea ce ştiam de la Statul Major Legionar era convingerea că factorul timp lucrează în favoarea Mişcării Legionare şi că va veni momentul să se apeleze la Mişcarea Legionară pentru a păstra faţă de Germania naţional-socialistă independenţa

națională a României și granițele ei etnice din 1918. Această convingere a fost la baza acceptării prizonieratului politic în lagăre și închisori și a fost la baza ordinului de „suferință, tăcere, răbdare”.

Armand Călinescu a oprit textul lui Corneliu Z. Codreanu pentru arhiva sa personală și cu litere de tipar a afișat textul în sute de exemplare pe străzile periferice ale Bucureștiului.

Faptul se pretează la o anumită interpretare privitoare la scopurile lui Armand Călinescu. Horia Sima, probabil din ordinul lui Mihail Morusoff, a declarat textul drept o invenție a lui Armand Călinescu și, în consecință, a ordonat legionarilor liberi să facă invers, adică dezordini publice și atentate nereușite.

Regele Carol II a cerut pentru arhiva sa acest text al lui Corneliu Z. Codreanu și vinovăția lui Armand Călinescu a fost de a nu se conforma. După atentatul contra lui Armand Călinescu, textul manuscris a trecut în proprietatea șefului de cabinet ministerial Radu Lobey, care după opinia mea l-a vândut Fundației Istorice Hoover din U.S.A. În orice caz, refuzul lui Armand Călinescu a fost considerat de către Carol II drept o vinovăție de indisciplină și de independență.

Vinovățiile lui Armand Călinescu au mai fost și altele. Eu le cunosc numai parțial și reproduc, desigur, numai o parte. O vinovăție politică a fost de a nu fi depus suficientă activitate pentru organizarea și funcționarea acelui fabricat cu numele „Frontul Renașterii Naționale”. Acesta era menit să devină partidul unic de stat, care să imite mișcarea fascistă a lui Benito Mussolini, partidul național-socialist al lui Adolf Hitler și Phalanga a generalissimului Franco din Spania. Opinia publică desemna „Frontul Renașterii Naționale” drept „Fărădelegile Regelui Nebun”. În orice caz, Armand

Călinescu nu credea în acest partid unic de stat și-l socotea o fantezie și o risipă de bani.

În jurnalul lui Carol II este menționată o acuzație împotriva lui Armand Călinescu și anume că din fondurile secrete ale Statului Român cheltuia personal fără explicații 20.000.000 lei pe zi. S-ar putea să nu fie adevărată această afirmație a lui Carol II. Mult mai mult cheltuia Mihail Morusoff cu întocmirea de dosare individuale pentru disciplinarea și șantajarea clasei conducătoare a României. Vinovății financiare ale lui Armand Călinescu nu sunt cunoscute și poate n-au existat. De la vărul meu, procurorul Ștefan Șt. Stăncescu cunosc numai un caz și-l reproduc aici. Prin legea de reglementare a valutei, în România, prețul aurului la București devenise simțitor mai mic decât prețul aurului la Paris. Sub conducerea fostului ministru, evreul Constantin Xeni, s-a constituit o bandă care, prin Banca de Scont, cumpăra aurul la București și, prin valiza diplomatică a ministrului la Tirana – Albania, îl transporta la Paris pentru vânzare la un preț mai mare. Banca de Scont era condusă de doi bancheri, Misirliu și Gârleșteanu. Într-o noapte, prefectul Poliției Capitalei, generalul Gavrilă Marinescu, face o descindere la bancă și confiscă 30 de saci cu napoleoni de aur. Constantin Xeni fuge în Elveția, ministrul la Tirana nu se mai întoarce în România și la proces pe banca acuzaților sunt numai cei doi bancheri mai sus-amintiți. Procuror în proces este Ștefan Șt. Stăncescu. El se sesizează că cei 30 de saci cu napoleoni de aur nu au fost predați la Banca Națională și că se găsesc încă la Prefectura Poliției Capitalei. Din partea Procuraturii pe atunci cu numele Parchet trimite o adresă la Prefectura Poliției Capitalei. Nu i se răspunde. Atunci el trimite o a doua adresă, încunoștințând că va veni personal, indicând ziua

şi ora. Venind la Prefectura Poliţiei Capitalei, o găseşte cu toate uşile şi ferestrele blocate de afişe: „Deparazitare cu acid cianhidric". Deci refuz total de conformare la lege. Procurorul Ştefan Şt. Stăncescu se duce să reclame la Ministerul de Justiţie şi la Ministerul de Finanţe. Ministrul de Justiţie Victor Iamandi îi spune: „Te sfătuiesc să închizi ochii şi să păstrezi tăcere. Altfel rişti să ai soarta legionarilor împuşcaţi drept pedeapsă". Ministrul de Finanţe Mitiţă Constantinescu îi spune: „Şi eu te sfătuiesc să închizi ochii şi să păstrezi tăcere. Finanţele statului sunt atât de înfloritoare încât nu avem nevoie de aceşti 30 de saci cu napoleoni de aur". Procurorul Ştefan Şt. Stăncescu nu s-a lăsat şi a cerut audienţă primului ministru Armand Călinescu. Armand Călinescu i-a cerut o reclamaţie scrisă din partea Procuraturii şi cu acest act oficial s-a dus personal la Palatul Regal. Nimeni nu ştie cum s-a desfăşurat discuţia, dar Carol II, obligat de Armand Călinescu, a telefonat generalului Gavrilă Marinescu să predea Justiţiei cei 30 de saci cu napoleoni de aur. În alte texte voi povesti cum s-a desfăşurat discuţia la Prefectura Poliţiei Capitalei dintre procurorul Ştefan Şt. Stăncescu şi generalul Gavrilă Marinescu. Aici este de menţionat numai adevărul că cei 30 de saci cu napoleoni de aur fuseseră capturaţi de generalul Gavrilă Marinescu pentru bună împărţire între el şi patronul său, ex-regele Carol II.

Desigur-mai erau acumulate şi alte vinovăţii ale lui Armand Călinescu faţă de Carol al II-lea. În vara 1939 circula în Bucureşti zvonul că Armand Călinescu este căzut în dizgraţie şi că foarte curând va fi scos din cele trei funcţii ale lui: prim ministru, ministru de Interne şi ministru de Război.

Aici să menţionez o mică informaţie putând avea însă semnificaţie pentru intenţiile lui Armand Călinescu

în raport cu Mişcarea Legionară. La 1 septembrie 1939 a început al doilea război mondial cu invazia Germaniei asupra Poloniei. Noi deţinuţii politici ne găseam în secţia Penitenciar a Spitalului Militar Braşov. În jurul datei de 10 septembrie, pe neaşteptate, vine în inspecţie generalul Ion Bengliu, comandantul Inspectoratului Jandarmeriei şi colaboratorul nr. 1 al lui Armand Călinescu. Generalul Ion Bengliu era urmat de aghiotanţi şi de şefii Legiunii de Jandarmi Braşov, colonelul Brătescu, maiorul Georgescu şi căpitanul Chiriacescu. Ajuns în mijlocul nostru, al celor 14 prizonieri politici, generalul Ion Bengliu se interesează dacă masa este bună, dacă cearceafurile sunt schimbate la două săptămâni, dacă facem baie săptămânal, dacă suntem scoşi la plimbare zilnic şi dacă avem vreo reclamaţie de făcut. Nu a fost nici o reclamaţie pentru că regimul era perfect legal şi chiar civilizat. În final, generalul Ion Bengliu ne-a spus următoarele: „Sper că nu mai este pericol personal pentru dumneavoastră. Vom vedea cum se va intra în normalitate". Aceste două fraze arată că noi eram ţinuţi ostatici pentru asasinare în caz de atentat împotriva lui Carol II sau împotriva lui Armand Călinescu şi că acum, la jumătatea lui septembrie 1939 s-ar fi schimbat întreaga situaţie din România. Nu pot da mai multe explicaţii interpretative la cuvintele generalului Ion Bengliu. Eu le-am păstrat în memorie şi le redau aşa cum le-am auzit. Ciudat este faptul că nici inginerul Virgil Ionescu, nici avocatul Radu Budişteanu şi nici inginerul Dumitru-Tache Funda nu le menţionează în memoriile lor. S-ar putea să nu fi sesizat importanţa faptului.

Revenim la esenţialul textului nostru şi anume cum a avut loc atentatul din 21 septembrie 1939. Înainte de a intra în acest subiect să venim cu o dovadă despre

raporturile tensionate din vara 1939 între regele Carol II și primul ministru Armand Călinescu. Faptul este menționat în memoriile, încă needitate, ale juristului și omului politic Adrian Brudariu, cu ultimul domiciliu în Bulevardul Regele Carol I nr. 56-58, unde i-am fost medic curant și i-am rămas admirator personal. Adrian Brudariu a fost originar din Iași, a devenit decanul Baroului din județul Timiș și a fost un om politic de mâna întâi în perioada interbelică. Orientare în Partidul Național Țărănesc și colaborator apropiat al doctorului Alexandru Vaida-Voevod, cu singura diferență că nu era membru al Masoneriei, în schimb mare patriot și mare naționalist cu sensibilitate și chiar receptivitate pentru Mișcarea Legionară, *recte* persoana lui Corneliu Z. Codreanu. În perioada în care i-am fost medic curant mi-a arătat în text manuscris memoriile sale, care acopereau perioada 1914-1968. Aici mi-a citit un pasaj privitor la Armand Călinescu și regele Carol II. Îl redau așa cum l-am auzit. În Moldova a fost o familie cu toți membrii de ambele sexe având inteligență genială și această familie avea numele de Gârcineanu, de la comuna Gârcina, județul Neamț. Tatăl era profesor de latină și greacă la un liceu din Iași și toți fiii erau universitari și celebri în România. Doi din ei și anume juristul Victor P. Gârcineanu și locotenentul Florin P. Gârcineanu făceau parte din Mișcarea Legionară și în anul acela 1939 se găseau prizonieri politici, unul în lagărul de la Vaslui și celălalt în lagărul de la Miercurea-Ciuc. Rugat de persoane din Timișoara, avocatul Adrian Brudariu a luat asupra sa misiunea de a scoate din lagăr pe locotenentul Florin Gârcineanu. S-a dus la Cluj și a obținut o scrisoare din partea doctorului Alexandru Vaida-Voevod către primul ministru, în sensul de a fi pus în libertate locotenentul Florin

Gârcineanu. Avocatul Adrian Brudariu l-a putut contacta pe Armand Călinescu la o sărbătoare de la Palatul Regal, unde erau invitate marile personalități ale epocii. Avocatul Adrian Brudariu i-a prezentat lui Armand Călinescu scrisoarea doctorului Alexandru Vaida-Voevod și a început să pledeze pentru eliberarea din lagăr a locotenentului Florin Gârcineanu. Primul ministru Armand Călinescu, așezat pe sofa, stătea cu ochii pironiți în scrisoarea doctorului Alexandru Vaida-Voevod și asculta atent pledoaria lui Adrian Brudariu. În final îl arată cu mișcarea feței pe regele Carol II și îi spune lui Adrian Brudariu: „Ăla decide toate și decide singur. Eu n-am alt rol decât să-i îndeplinesc ordinele și dorințele. La prima ședință de lucru voi propune și voi argumenta cu scrisoarea lui Vaida-Voevod pentru eliberarea din lagăr a acestui locotenent Gârcineanu. Te voi încunoștința să vii împreună cu mine și să pledezi față de ăla" și încă o dată îl arată cu bărbia pe regele Carol II. Relațiile erau foarte tensionate între Carol II și Armand Călinescu și tot Bucureștiul se aștepta la căderea în dizgrație a acestuia. Forța lui Armand Călinescu era de a fi omul politic de încredere al Angliei și Franței.

Iată cum s-au desfășurat evenimentele în vara lui 1939. Pe neașteptate a sosit la București o comisie secretă anglo-franceză de ingineri petroliști și de ofițeri superiori sub conducerea unei persoane cu numele de Wenger. Această comisie Wenger a cerut României autodistrugerea industriei petrolifere, astfel ca în apropiatul și de fapt proiectatul al doilea război mondial, Germania să nu dispună de petrolul din Valea Prahovei, singura sursă de petrol de pe continentul Europa. Această cerere mai fusese adresată României în noiembrie 1916 de către atașatul militar englez Lord

Thompson, dar primul ministru Ionel Brătianu nu a vrut autodistrugerea pe răspunderea României şi astfel distrugerea industriei petrolifere din Valea Prahovei a fost făcută numai de englezi. Autodistrugerea din România însemna că la sfârşitul războiului statul român urma să despăgubească pe proprietarii sondelor, rafinăriilor şi depozitelor. Primul ministru Ionel Brătianu a transferat această responsabilitate asupra Angliei. Acum, în iulie 1939, se repetă cererea cu insistenţă ca distrugerea să fie făcută chiar de către autorităţile româneşti. În faţa acestei cereri a comisiei Wenger, s-au diferenţiat două opinii antagonice. Opinia primului ministru Armand Călinescu pentru autodistrugere totală, astfel ca Germania să nu o poată pune în funcţiune decât după 100 de ani. Şi opinia lui Mihail Morusoff, şeful S.S.I.-ului, care argumenta: „Dacă distrugem industria petroliferă, aducem războiul pe teritoriul României pentru că germanii vor veni să o repună în funcţiune. Dacă păstrăm industria petroliferă şi vindem petrol germanilor, aceştia se vor duce cu războiul în altă parte şi vor lăsa România în pace”. Nu există informaţii asupra unei hotărâri unitare a guvernanţilor români. Ceea ce se ştie este că, în calitate de poltron incurabil şi de duplicitar intratabil, regele Carol II a dat două decizii. Pe faţă şi-a dat acordul pentru autodistrugerea industriei petrolifere şi acest acord este menţionat de Armand Călinescu în jurnalul său, scris cu sinceritate şi convingere. Iar pe ascuns a fost de părerea lui Mihail Morusoff şi a dat acestuia misiunea să rezolve problema industriei petrolifere din România printr-un atentat în care să dispară Armand Călinescu, omul de încredere al Angliei şi Franţei.

În baza aprobării oficiale a regelui Carol II, Armand Călinescu, în calitate de prim ministru şi de ministru de

Război a organizat autodistrugerea industriei petrolifere din România. Instantaneu, la apăsarea butonului de comandă, Secţia 3 Operaţiuni din Marele Stat Major a fost dedublată în A şi B, Subsecţia B fiind comandată de colonelul Paul Leonida. S-au ocupat toate sondele, toate rafinăriile, toate laboratoarele, toate depozitele şi toate pipe-line, aparent pentru a le proteja dar în realitate pentru a le distruge la primire a ordinului ierarhic de la Armand Călinescu. În paralel, Mihail Morusoff a organizat atentatul în urma căruia să dispară Armand Călinescu şi astfel să se păstreze industria petroliferă.

Conform recomandării încă din antichitate: „Este mai bine să se facă de alţii ceea ce vrei tu să se facă”. Bărbatul de stat suedez Oxenstierna (1583-1654) recomanda: „Cel mai bine este să ne folosim de nebunia altora”. Celebrul ministru francez Charles Maurice Talleyrand (1754-1838) recomanda: „Esenţialul nu este ca treaba să se facă, ci este ca altul să ţi-o facă”.

În baza acestor două recomandări de politologie pentru executarea atentatului, Mihail Morusoff – cel mai abil vulpoi din istoria serviciilor secrete – a apelat la serviciile de profesionist ale lui Horia Sima. Aceasta a fost a doua utilizare a lui Horia Sima. Să explicăm ceva mai pe larg. În 1930, Horia Sima şi-a făcut serviciul militar la Serviciul Secret de Informaţii al armatei, pe care-l conducea Mihail Morusoff. Nu Horia Sima a cerut aceasta, ci S.S.I.-ul l-a selecţionat şi l-a mobilizat pe el. Pentru acest lucru, S.S.I.-ul avea două criterii: a) recrutul să nu aibă părinţi care să-l influenţeze în alt mod decât i se ordonă; b) recrutul să fie suprainteligent şi supracultivat, astfel ca să priceapă serviciile secrete. Horia Sima îndeplinea ambele condiţii. El nu avea tată legal şi era fiul unei servitoare, făcut cu preotul greco-catolic Beleuţă din judeţul Făgăraş, care a plătit

toate studiile universitare. Idem Horia Sima a fost şef de promoţie la Liceul „Negru Vodă" din Făgăraş şi a fost şef de promoţie la Facultatea de Litere şi Filosofie din Bucureşti. Realmente avea un intelect excepţional şi până în 1938 nimeni nu-i cunoştea lipsurile şi defectele de caracter. Psihoza cu numele de paranoia i-a apărut numai în 1937, fiind sesizată întâi de mine, care am făcut greşeala de a nu raporta şi apoi de profesorul Rusalim Olaru din Lugoj, care a raportat, dar nu a fost înţeles. Revenim la vara lui 1939.

Prima utilizare de către Mihail Morusoff a lui Horia Sima a fost în noiembrie 1938, când a organizat în Transilvania şi Bucovina douăzeci şi trei de dezordini publice şi atentate anarhice cu care să se justifice asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu ca „unică soluţie" pentru păstrarea ordinii publice şi apărarea siguranţei statului. Aceste 23 de atentate făcute de Horia Sima cu legionari iresponsabili sau cu agenţi de Siguranţă nu au fost cauza asasinării lui Corneliu Zelea Codreanu, hotărâtă de Carol II şi de Permanenţele Statului în şedinţa din 10 septembrie 1938 de la Palatul Regal. Aceste 23 de acte anarhice şi atentate iresponsabile erau comandate pentru a fi aparentă justificare şi la care Horia Sima s-a pretat în scopul său personal de a se face şeful Mişcării Legionare.

Acum, în vara lui 1939, el era din nou solicitat pentru acelaşi serviciu de a asuma şi de a afişa în răspunderea Mişcării Legionare proiectatul atentat împotriva lui Armand Călinescu. Ca mână care să execute atentatul a fost găsit un legionar de mare valoare morală, dar suficient de fanatic pentru a nu putea raţiona logic. Acesta era avocatul Miti Dumitrescu din Ploieşti. Miti Dumitrescu, în Mişcarea Legionară era în subordinea comandantei legionare Nicoleta Nicolescu,

licenţiată în Litere şi Filosofie şi originară din Craiova. Dânsa era comandanta „Cetăţuilor de Fete Legionare" şi era supradevotată conducerii legitime a Mişcării Legionare: Statul Major Legionar ing. Gheorghe Clime – dr. Ion Banea. Întrucât Horia Sima difuzase prin circulară minciuna existenţei în viaţă a lui Corneliu Z. Codreanu, Nicoleta Nicolescu l-a trimis pe Miti Dumitrescu – legionar necunoscut de Siguranţă – să verifice în Germania respectiva informaţie. Miti Dumitrescu a plecat cu paşaport legal. În Germania a aflat adevărul şi s-a hotărât să răzbune moartea Căpitanului. Comandamentul legionar din Berlin era alcătuit din: preot Ion Dumitrescu-Borşa, economist Gheorghe Ciorogaru, economist Constantin Papanace, jurist Alexandru Constant, jurist Ioan Victor Vojen, inginer Nicolae Horodniceanu, funcţionar Gheorghe Dragomir-Jilava, jurist Stelian Stănicel şi profesorul Horia Sima. Comandamentul de Prigoană a fost de acord cu propunerea lui Miti Dumitrescu, dar cu condiţia ca în atentat să dispară simultan Carol II şi Armand Călinescu. Aceasta pentru a împiedica ca cel rămas în viaţă să reacţioneze cu masacrarea legionarilor ţinuţi ostatici în lagăre şi închisori.

Într-adevăr, noi, legionarii prizonieri politici eram ostatici cu sabia lui Damocles deasupra capului şi în fiecare zi din cei doi ani de detenţiune aşteptam să fim omorâţi ca represalii în scop de pedeapsă naţională. Pe ascuns şi cu insistenţă, Horia Sima, însărcinat de Mihail Morusoff l-a captat şi l-a convins pe Miti Dumitrescu pentru un atentat unilateral numai asupra lui Armand Călinescu. Foarte probabil l-a convins pe Miti Dumitrescu că acest atentat nu va fi urmat de replica lui Carol II sub formă de masacrare a legionarilor din lagăre şi închisori. Fiind un fanatic cu raţionalitate blocată, Miti

Dumitrescu l-a crezut pe Horia Sima şi s-a întors în România cu hotărârea de atentat unilateral împotriva lui Armand Călinescu. Pentru ca nu cumva Miti Dumitrescu să reia contactul cu Comandamentul de Prigoană preot Ion Dumitrescu-Borşa de la Berlin, până la graniţa României Miti Dumitrescu a fost flancat, adică pus sub control de doi devotaţi personali ai lui Horia Sima: Victor Silaghi şi Ilie Smultea. Aceştia aşa l-au îmbrobodit pe Miti Dumitrescu, încât el a plecat din Berlin fără măcar să încunoştinţeze comitetul de conducere preot Ion Dumitrescu-Borşa. Miti Dumitrescu a ajuns în Bucureşti pe la sfârşitul lui iulie 1939. Atentatul pentru dispariţia lui Armand Călinescu era hotărât la Bucureşti încă de la începutul lui iulie 1939 sau poate chiar sfârşitul lui iunie 1939. În dinamica acestui atentat trebuie diferenţiate: creierul care a conceput şi mâna care a executat. Creierul care a conceput a fost regele Carol II şi Mihail Morusoff şeful atotputernic al S.S.I. Iar mâna care e executat a fost Horia Sima, autoerijat în şef al Mişcării Legionare şi cu putere de a manipula disciplina legionarilor în subordine.

Factorul care a precipitat evenimentele şi a obligat dispariţia lui Armand Călinescu a fost cererea Angliei şi Franţei ca noi, România, să ne autodistrugem complet şi pentru multă vreme industria petroliferă din Valea Prahovei. Această industrie petroliferă din România era singura sursă de petrol de pe continentul Europa şi, deci, era indispensabilă maşinii de război a Germaniei naţional-socialiste. În Bucureşti, Mihail Morusoff era deja câştigat pentru colaborarea secretă cu Abwehr-ul german şi argumenta perfect convingător: „Dacă ne distrugem industria petroliferă, aducem războiul pe teritoriul nostru pentru că germanii vor veni să o reconstruiască. Dacă ne păstrăm industria petroliferă şi vindem petrol germanilor, aceştia se vor duce să facă război în altă parte decât România". În atentatul pentru dispariţia primului ministru Armand Călinescu erau trei dificultăţi de îndepărtat pentru ca acţiunea să reuşească. Prima dificultate: existenţa comandantei legionare Nicoleta Nicolescu. A doua dificultate: Cadillacul blindat cu care Armand Călinescu circula pe străzi. A treia dificultate: şoferul de încredere al acestuia, Truţă, care ar fi putut evita atentatul. Iată cum foarte abilul Mihail Morusoff a rezolvat aceste trei dificultăţi din calea proiectatului atentat. Nicoleta Nicolescu, originară din Craiova şi licenţiată în Litere şi Filosofie era comandanta „Cetăţuilor" din toată România, adică a domnişoarelor şi doamnelor încadrate în Mişcarea Legionară. Avocatul Miti Dumitrescu era în subordinea ei, întrucât ea îl convinsese şi îl câştigase pentru Mişcarea Legionară. Acceptând misiunea de atentat împotriva lui Armand Călinescu, Miti Dumitrescu la Berlin îi spusese lui Horia Sima că se conformează ordinului cu condiţia de aprobare sau încuviinţare din partea Nicoletei Nicolescu. Astfel, Horia Sima de la Berlin a încunoştinţat pe Mihail Morusoff de la Bucureşti că Nicoleta Nicolescu trebuie să dispară înainte de sosirea în România a lui Miti Dumitrescu. Nicoleta Nicolescu se găsea în ilegalitate, cu adresă necunoscută de aparatul represiv al dictaturii carliste. Ea a fost atrasă în capcană de către Mihail Vârfureanu, comandantul pus de Horia Sima în fruntea Corpului Studenţesc Legionar din Universitatea Bucureşti. Conducătorii legitimi ai Corpului Studenţesc Legionar erau juriştii Bartolomeu Livezeanu şi Laurian Ţâlnaru. Aceştia erau devotaţi lui Corneliu Z. Codreanu şi Statului Major Legionar ing. Gheorghe Clime şi astfel

aplicau strategia de a câştiga victoria prin „linişte, tăcere, suferinţă şi răbdare". Refuzând să aplice strategia de dezordini publice, acte anarhice şi atentate nereuşite, Bartolomeu Livezeanu şi Laurian Ţâlnaru au fost demişi de Horia Sima, care a instalat la conducerea Corpului Studenţesc Legionar pe Mihail Vârfureanu, originar din judeţul Dâmboviţa. Acesta avea diagnostic prezumtiv de agent al Siguranţei încă din toamna lui 1935. Dovada irefutabilă de agent provocator e dată în iunie, când, căţărat pe zidurile închisorii Jilava s-a oferit să facă legătura secretă între inginerul Gheorghe Clime, claustrat, şi Comandamentul legionar din ilegalitate. Această numire a lui Mihail Vârfureanu este încă o dovadă concretă şi certă de colaborare secretă a lui Horia Sima cu Mihail Morusoff.

Inventând o necesitate de colaborare, Mihail Vârfureanu a obţinut o întrevedere în seara de 7 iulie 1939. Conform înţelegerii, întrevederea a avut loc în Piaţa Buzeşti şi Nicoleta Nicolescu a venit însoţită de mai multe camarade, plasate pe străzile adiacente Pieţei Buzeşti. Astfel s-a văzut scena arestării ei. În momentul când a sosit poliţia la faţa locului, Nicoleta Nicolescu a încercat să se salveze prin fugă, dar Mihail Vârfureanu a prins-o şi a imobilizat-o având mai multă forţă fizică. Capturată de poliţia secretă, Nicoleta Nicolescu a fost asasinată de poliţişti pentru a nu povesti nimănui existenţa trădătorului Mihail Vârfureanu în Mişcarea Legionară, iar cadavrul ei a fost dus la Crematoriul „Cenuşa" şi ars. Actuali istorici socotesc a fi fost un eveniment izolat, însă adevărul istoric este altul şi anume că dispariţia ei la 7 iulie 1939 a fost o condiţie pentru reuşita atentatului proiectat împotriva primului ministru Armand Călinescu.

A doua dificultate în calea atentatului era Cadillacul blindat cu care Armand Călinescu circula pe străzi. La 1 august 1939, regele Carol II a cerut lui Armand Călinescu să-i împrumute acest Cadillac blindat pentru 48 de ore şi nu i l-a mai restituit, aşteptând din moment în moment atentatul proiectat. Armand Călinescu s-a conformat, însă nu s-a sesizat de perfidia patronului său regele Carol II. Legătura dintre cererea de împrumut a Cadillacului blindat şi atentatul din 21 septembrie 1939 a fost făcută numai ulterior şi eu o cunosc din două relatări. Prima relatare a fost a lui Leon Kalustian, care prin anul 1970 mi-a afirmat categoric complicitatea lui Carol II la reuşita atentatului. A doua relatare a fost prin 1975, când la masă la avocatul Grigore Racoviceanu, doamna Adela Călinescu m-a întrebat direct dacă-i cred pe regele Carol II şi pe Mihail Morusoff amestecaţi în atentatul împotriva soţului ei.

A treia dificultate la reuşita atentatului era şoferul Truţă, care avea de la Armand Călinescu ordin să nu oprească maşina şi, dimpotrivă, să accelereze şi să claxoneze pentru alarmă generală. Înlocuirea şoferului de încredere Truţă cu şoferul Joiţa, membru al S.S.I.-ului s-a făcut numai în ziua de 21 septembrie 1939, când din motive de politică externă, Carol II şi Mihail Morusoff au luat decizia atentatului.

Mai este nevoie de încă o informaţie. Miti Dumitrescu, venit la Bucureşti cu ordinul lui Horia Sima de atentat, a fost pus sub controlul unui individ foarte dubios, cu numele Ion Boian. Acest Ion Boian era originar din Lipova, judeţul Timiş şi colabora, încă dinainte de 1937, cu Horia Sima şi cu organizaţiile legionare din Banat. În cărţile sale mincinoase, Horia Sima afirmă că Ion Boian ar fi originar din judeţul Bihor şi afirmă a fi auzit numai de numele lui în anul 1939.

Ambele minciuni sunt dovada unei colaborări, cu scop negativ, dintre Horia Sima şi Ion Boian. Acest Ion Boian a fost însoţitorul lui Horia Sima la trecerile frontierei dintre România şi Iugoslavia în ianuarie 1938 şi înapoi în ţară în 12 august 1939. Cătălin Zelea Codreanu are o informaţie preţioasă din teren, cum că la data aceasta, la graniţa româno-iugoslavă, Horia Sima a fost preluat de două persoane necunoscute, care l-au luat cu maşina şi l-au adus la Bucureşti. Foarte probabil, Horia Sima a fost chemat de la Berlin la Bucureşti de către Mihail Morusoff pentru a controla voinţa lui Miti Dumitrescu şi a nu-l lăsa să renunţe la atentat. În memoriile sale, Nicolae Crăcea, un apropiat al lui Horia Sima, din acea epocă, face menţiunea că Ion Boian era inspectorul crimei şi că el supraveghease în iulie, august şi septembrie pe Miti Dumitrescu. În interviul lui din arhiva „Învierea”, juristul Alexandru Borcea raportează o discuţie pe care a avut-o în timpul detenţiunii sub comunişti cu profesorul Miter din Cluj. Profesorul de matematică Miter era în mare prietenie cu Horia Sima şi, într-o pădure din apropierea Lugojului, a avut, în ziua de 13 august 1939, o întrevedere secretă cu Horia Sima, venit în ajun din Germania. Întrebat cu ce scop a venit în România, Horia Sima a răspuns: „Am venit să-l curăţ pe Armand Călinescu”. La observaţia profesorului Miter că va urma, drept represalii, masacrarea elitei legionare, Horia Sima a răspuns: „Nu am ce să le fac. Le-am trimis dispoziţie să dea orice declaraţie pentru a fi puşi în libertate. Nu m-au ascultat şi nu au dat declaraţiile cerute de autorităţi. Nu am ce să le fac. Singuri s-au condamnat la moarte”. S-ar putea ca dialogul dintre profesorul Miter şi Horia Sima să fie mai precis redat de avocatul Alexandru Borcea, decât fac eu doar cu ajutorul memoriei.

Pretenţia lui Horia Sima, că printr-o simplă declaraţie puteai fi pus în libertate este o afirmaţie atât de contrară realităţii încât o putem eticheta drept minciună pentru convingerea debililor mintali. Eu mă găseam condamnat 7 ani în procesul Statului Major Legionar, închis la închisoarea Râmnicu-Sărat şi niciodată de la 17 aprilie 1938 până la 21 septembrie 1939 nu ni s-au cerut şi nici nu ni se acceptau declaraţii politice pentru eventuala punere în libertate.

Marea întrebare este pentru ce atentatul contra lui Armand Călinescu nu a fost executat pe parcursul lunilor iulie, august şi începutul lui septembrie 1939. El era perfect organizat şi complet pus la punct încă de la 1 august 1939. La data aceea, 1 august 1939, generalul Gavrilă Marinescu, la masă, i-a făcut fratelui său, generalul medic Nicolae Marinescu, confidenţa că va fi numit ministrul Ordinii Publice şi că va masacra pe toţi legionarii din ţară. Generalul medic Nicolae Marinescu era ministrul Sănătăţii Publice şi el i-a spus fratelui său Gavrilă Marinescu: „Dacă vei fi pus să faci aşa ceva, te rog a face excepţie cu inginerul Virgil Ionescu. Am obligaţii de familie”. Generalul doctor Nicolae Marinescu avea ca iubită pe frumoasa doamnă Simpliceanu, care era sora doamnei Maria, soţia inginerului Virgil Ionescu. Eu am informaţia de la fiul din prima căsătorie al doamnei Simpliceanu.

Să încerc a răspunde la întrebarea pentru ce, timp de trei luni, nu s-a pus în practică decizia atentatului. Primul ministru Armand Călinescu era omul politic român în serviciul Angliei şi Franţei şi nu se ştia cum vor evolua raporturile dintre acestea şi Germania lui Adolf Hitler. Al doilea război mondial a început la 1 septembrie 1939 cu invadarea Poloniei şi la 3 septembrie 1939 Anglia şi Franţa au intrat în război, dar nu ofensiv,

ci defensiv. Armatele lor au luat poziție de așteptare pe granița de vest a Germaniei și aceasta însemna că urmează ofensiva armatei germane în estul Europei: întâi Polonia ca trecere spre U.R.S.S. și apoi România ca unică sursă de petrol. Această strategie de defensivă și așteptare a Angliei și Franței a arătat României că trebuie să se aștepte la agresiune, întâi diplomatică și apoi militară, din partea Germaniei hitleriste. Această ipoteză egală cu certitudinea a convins pe Carol II și pe Morusoff să schimbe politica externă a României în sens filogerman. Armand Călinescu a înțeles situația țării și pericolul pentru el și la 9 septembrie 1939 și-a oferit demisia din funcția de prim ministru, ministru de Război și ministru de Interne. Sfătuit de Mihail Morusoff, Carol II a refuzat demisia lui Armand Călinescu și aceasta pentru că voia să câștige bunăvoința lui Adolf Hitler cu ceva mai mult decât schimbarea guvernului filoenglez cu un guvern filogerman. Pentru convingerea lui Adolf Hitler de noua politică filogermană a României, Carol II și Mihail Morusoff au hotărât să ofere drept dovadă cadavrul lui Armand Călinescu, omul politic de încredere al Angliei și Franței. Ca atare s-a decis atentatul din 21 septembrie 1939, care a mai fost impus și de agresiunea U.R.S.S. din 16 septembrie 1939 asupra Poloniei.

Atentatul contra primului ministru Armand Călinescu era inevitabil: nu din cauza nevoii de răzbunare a legionarilor, ci din cauza noii politici a lui Carol II și Mihail Morusoff de a câștiga încrederea lui Adolf Hitler oferind drept dovadă cadavrul lui Armand Călinescu.

Iată cum s-a desfășurat în teren operațiunea atentatului. Miti Dumitrescu și-a recrutat colaboratorii dintre studenți legionari originari din județul Prahova.

Iată identitatea lor: Miti Dumitrescu, Gigi Paraschivescu, Marin Stănciulescu, Nelu Moldoveanu, Ion Vasiliu, Traian Popescu-Puiu, Cezar Popescu, Ovidiu Isaia și Jean Ionescu. În totul 9 legionari, adevărați eroi kamikadze, care își sacrificau viața pentru a executa ordinul lui Horia Sima, presupus de a fi ordinul conducerii superioare a Mișcării Legionare. Evident, tot respectul, toată admirația și toată recunoștința națiunii pentru eroismul unic în România al acestor 9 tineri studenți din județul Prahova.

Poate e nevoie de o mică paranteză. Cu 10-14 zile înainte de atentat, Miti Dumitrescu i-a comunicat ziaristului Blănaru-Flamură, legionar originar din Bucovina cum că: „Va face atentatul contra lui Armand Călinescu, deși Horia Sima l-a interzis”. Faptul mi-a fost relatat de ziaristul Blănaru-Flamură în 1990 și eu l-am interpretat drept o diversiune pusă de Horia Sima în gura lui Miti Dumitrescu pentru ca responsabilitatea celor urmând a se întâmpla să nu fie a lui Horia Sima. În noiembrie 1938, Horia Sima a practicat aceeași metodă cu două ordine contradictorii: întâi atentatul contra rectorului Florin Ștefănescu-Goangă de la Cluj și apoi, 48 de ore mai târziu, contramandarea ordinului. Duplicitatea este una din trăsăturile definitorii ale lui Horia Sima. Închidem paranteza și revenim la atentatul din 21 septembrie 1939.

Armand Călinescu, în Cadillacul neblindat condus de șoferul Joița, a plecat de la președinția Consiliului de Miniștri pe strada Știrbei Vodă spre cartierul Cotroceni la locuința sa din strada Doctor Clunet nr. 12. În mașină avea un ziarist evreu al cărui nume nu mi-l amintesc și pe care l-a condus la domiciliul acestuia din Calea Plevnei. Apoi mașina a revenit pe strada Știrbei Vodă și a traversat râul Dâmbovița. În spatele mașinii lui

Armand Călinescu veneau două maşini ca din întâmplare. În prima maşină se găseau cei 9 legionari, care până arunci pândiseră la întretăierea cu strada Făgăraş. O străduţă mică între strada Ştirbei Vodă şi strada Vergiliu. În a doua maşină, la 100 m în urmă, venea primul inspector al crimei şi anume mareşalul Palatului, colonel Ernest Urdăreanu. Ernest Urdăreanu era omul de încredere al lui Carol II. Nu era pentru crime şi masacre, dar executând ordinele lui Carol II, a fost amestecat în toate crimele şi masacrele, inclusiv în încercarea de asasinare a lui Iuliu Maniu.

Atentatul mai avea doi inspectori ai crimei. Horia Sima se găsea în parcul dintre strada Ştirbei Vodă şi – pe atunci – Bulevardul Ardealului, astăzi al Eroilor Sanitari. Nu ştiu dacă era îmbrăcat în chip de ţărancă, cum afirmă unii, dar ştiu că stătea pe bancă şi privea spre desfăşurarea atentatului. Cel mai important inspector al crimei era însuşi Mihail Morusoff. Informaţia am primit-o în 1980 de la inginerul Radu Constantinescu-Claps al cărui medic devenisem la acea dată. Inginerul Radu Constantinescu-Claps, domiciliat pe Bulevardul Ardealului, în dreptul întretăierii cu strada Ştirbei Vodă. La ora 13,30-14,00 a deschis fereastra pentru a veni ceva răcoare. Cu această ocazie a văzut cum la un apartament vecin se găsesc la o fereastră mai multe persoane care supravegheau cu o lunetă strada Ştirbei Vodă. Inginerul Radu Constantinescu-Claps nu cunoştea nici una din aceste persoane. La data aceea, 1980, el avea convingerea că aceste persoane erau însuşi Horia Sima şi un aghiotant al lui, avocatul Radu Ghenea. Eu i-am spus şi nu ştiu dacă am reuşit să-l conving să respectivele persoane nu erau legionari, ci erau S.S.I.-şti în frunte cu Mihail Morusoff.

Atentatul s-a produs la ora 14,00. Când automobilul lui Armand Călinescu a ajuns la întretăierea cu Bulevardul Ardealului a apărut, împinsă din spate, o căruţă dintre acelea foarte simple cu care se transportă lapte şi zarzavaturi la domiciliul clienţilor. La apariţia acestei căruţe, şoferul Joiţa a stopat şi a stat imobil la volanul maşinii. Comisarul de poliţie Butnaru cu numele conspirativ Andronie a deschis portiera şi a încercat să fugă în parcul cu arbori dar a fost împuşcat la 4 m distanţă. Atentatorii au deschis portiera şi l-au împuşcat pe Armand Călinescu, cadavrul lui rămânând jumătate în maşină şi jumătate pe pavaj. Se pare că au tras circa 30 de gloanţe în Armand Călinescu. Imediat după atentat s-au suit în maşina lor şi au plecat spre Radiodifuziunea Română din str. General Mathias Berthelot nr. 60. Vom relua de aici ce au făcut. Imediat după plecarea legionarilor a sosit la locul atentatului maşina cu Ernest Urdăreanu care a controlat decesul lui Armand Călinescu. Prezenţa lui Ernest Urdăreanu a fost sesizată de publicul venit la faţa locului şi de nişte sergenţi de stradă, aduşi de pocniturile revolverelor. În memoriile sale, scrise numai cu scop de minciună şi înşelăciune, Carol II nu poate ascunde prezenţa lui Ernest Urdăreanu şi explică cum că era la faţa locului „din întâmplare". Explicaţia „din întâmplare" nu stă în picioare, întrucât la ora aceea, Ernest Urdăreanu trebuia să fi fost la masa de prânz şi în plus nu avea nici un scop de a se găsi în cartierul Cotroceni. Singura explicaţie este că era inspectorul crimei cu misiune din partea lui Carol II. În jurul anului 1975 am fost solicitat să dau asistenţă medicală juristului Sorin Petroniu din strada Frumoasă nr. 50 sau 52, care la data aceea, septembrie 1939, era jurist consilier al Palatului Regal. El mi-a povestit scena. Se găseau cu toţi la masă şi, printre invitaţi, Constantin

Argetoianu, care distra cu glume, bancuri şi anecdote. La ora 14,30 un aghiotant vine şi îi spune regelui Carol II: „La radio s-a anunţat executarea domnului prim-ministru Armand Călinescu de către o echipă de legionari". Carol II a ascultat comunicarea fără să o comenteze sau să se indigneze şi a pronunţat o singură frază: „Să fie omorâţi imediat toţi legionarii". Persoanele aflate la masă au intrat toate în stare de muţenie fără a se mai auzi vreun cuvânt.

Revenim la echipa legionară Miti Dumitrescu ajunsă la Radiodifuziunea Română din strada General Mathias Berthelot nr. 60. Se impune întrebarea pentru ce echipa Miti Dumitrescu nu s-a refugiat în anonimat, unde era foarte posibil şi s-a dus la Radiodifuziune pentru a anunţa *urbi et orbi* executarea primului ministru Armand Călinescu şi pentru a anunţa tot *urbi et orbi* responsabilitatea Mişcării Legionare. Ce au făcut Nicadorii la 29 decembrie 1933 şi ce au făcut Decemvirii la 16 iulie 1936 are explicaţie şi justificare că ne găseam într-un stat de drept şi că în acest stat de drept urma să aibă loc un proces în care să se prezinte justificarea atentatelor săvârşite. Acum, la 21 septembrie 1939, nu ne găseam într-un stat de drept, ci ne găseam în plin război civil între dictatura Regelui Carol II şi Naţiunea română. Legile războiului civil sunt exact legile războiului cu duşmanul pe câmpul de luptă şi ca atare nu are nici utilitate şi nici justificare prezentarea spre judecare chiar de către duşmanul pe care-l combaţi.

Ceea ce a făcut echipa Miti Dumitrescu predându-se autorităţilor de stat nu corespunde realităţii existente atunci în România şi are altă explicaţie decât onoarea legionară şi justificarea istorică. Echipa Miti Dumitrescu a executat un ordin al lui Horia Sima şi care ordin nu a fost altceva decât ordinul lui Mihail Morusoff pentru ca

răspunderea executării lui Armand Călinescu să nu fie a autorităţilor de stat care au conceput atentatul, ci să fie a Mişcării Legionare care l-a executat. Ce interes aveau Regele Carol II şi Mihail Morusoff pentru ca responsabilitatea atentatului să fie autoasumată şi autoproclamată de Mişcarea Legionară? Primul interes era un alibi în faţa Angliei şi Franţei. Anglia şi Franţa sunt puterile occidentale zise tutelare ale starului român şi la epoca aceea erau încă cu autoritate în Europa şi în România. Răspunderea atentatului a fost azvârlită asupra Mişcării Legionare pentru ca ei, Regele Carol II şi Mihail Morusoff, să nu fie acuzaţi drept autori ai atentatului. Al doilea interes al lui Carol II şi al lui Mihail Morusoff era să valorifice sau mai exact să exploateze atentatul împotriva primului ministru Armand Călinescu pentru a împinge de la etapa a doua la etapa a treia operaţiunea de exterminare a Mişcării Legionare. Dovadă că aceasta se urmărea este informaţia noastră că, încă de la începutul lui august 1939, generalul Gavrilă Marinescu i-a comunicat fratelui său, generalul doctor Nicolae Marinescu că „va fi pus să omoare pe toţi legionarii". Acest ordin dat de Horia Sima lui Miti Dumitrescu este o dovadă irefutabilă de complicitate conştientă şi voluntară la masacrul ce a urmat în mod inevitabil.

Să evocăm ce s-a întâmplat la Radiodifuziune. Sursa mea informativă este inginerul Paul Ştiubei, care la data aceea, în 1939, era inginerul şef al aparatelor din Radiodifuziune şi care din 1960 încoace este pacientul meu aici în Bucureşti. Iată ce s-a întâmplat. Echipa Miti Dumitrescu a intrat în localul Radiodifuziunii, trăgând în tavan mai multe focuri de revolver. Aceasta pentru a intimida şi a paraliza presupusa gardă militară de pază. Spre stupefacţia istoriei, această instituţie a

Radiodifuziunii nu avea pază militară şi avea numai doi portari, salariaţi proprii, care controlau intrarea. Echipa Miti Dumitrescu s-a dus direct în sala de înregistrare şi difuziune, unde cânta orchestra Radio sub conducerea dirijorului Bobescu. Miti Dumitrescu a luat microfonul din faţa orchestrei şi a pronunţat următorul mesaj către Naţiune şi către Istorie: „Astăzi 21 septembrie 1939 ora 14,30, primul ministru Armand Călinescu a fost executat de o echipă legionară de sacrificiu care a făcut justiţie pentru asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938". Salariaţii Radiodifuziunii au întrerupt difuzarea la jumătatea mesajului şi astfel publicul ascultător n-a recepţionat justificarea atentatului. Odată cu exprimarea mesajului, echipa Miti Dumitrescu a depus pe podea revolverele şi a ridicat spre tavan ambele mâini. Aceasta cu semnificaţie de predare către autorităţile de stat. Până să vină poliţia pentru a-i aresta a avut loc un gest nu tocmai onorabil. Directorul general al Radiodifuziunii, Ionescu, mi se pare cu prenumele Vasile, s-a repezit asupra lui Miti Dumitrescu şi i-a tras două palme. Miti Dumitrescu nu a ripostat şi a rămas mai departe imobil, cu mâinile ridicate spre tavan. Poliţia a venit, în frunte cu generalul Gavrilă Marinescu, care i-a luat pe legionari şi, în conformitate cu ordinul regelui Carol II, i-a împuşcat pe loc cu glonte în ceafă şi le-a depus cadavrele chiar la locul atentatului, strada Ştirbei Vodă la întretăierea cu Bulevardul Ardealului. Toţi cei nouă eroi şi martiri care au alcătuit echipa de sacrificiu erau originari din judeţul Prahova şi cred din municipiul Ploieşti. Miti Dumitrescu, jurist licenţiat al Facultăţii de Drept din Bucureşti şi avocat pledant în Baroul de Ilfov. Cred că-i voi obţine fotografia de la o rudă a sa, fostă pacientă a mea. Din ceilalţi: şase studenţi

la Universitatea Bucureşti şi doi muncitori cu liceul absolvit.

Scriu aceste rânduri cu maximă admiraţie pentru capacitatea lor de sacrificiu şi cu maximă indignare pentru lipsa de scrupule a lui Horia Sima, care le-a exploatat disciplina şi le-a murdărit credinţa.

Încă o informaţie. La data aceea era mare caniculă în Bucureşti. Prefectura Poliţiei Capitalei a montat în jurul cadavrelor mai multe tribune pentru ca publicul să vizioneze descompunerea cadavrelor. La faţa locului au venit membrii Guvernului şi alte somităţi ale clasei conducătoare. În „Jurnalul" care a rulat la cinematografele din acea epocă s-a putut vedea: cum ministrul Educaţiei Naţionale, profesorul Petre Andrei, scuipă cadavrele în chip de ură şi pedeapsă *post mortem*; cum fostul prim-ministru zis „apostolul neamului", profesorul Nicolae Iorga, izbeşte cu gheata în capul cadavrelor, aşa cum s-ar juca cu mingea de fotbal. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu cadavrele celor nouă eroi martiri. După toate probabilităţile au fost incinerate la Crematoriul „Cenuşa" şi ce a rezultat a fost azvârlit la gunoi.

Încă o informaţie. În jurul anului 1980 am fost solicitat să dau-asistenţă medicală la domiciliu unei persoane cu numele Joiţa. La a doua consultaţie acesta mi-a spus că este originar din jud. Mehedinţi şi că a fost şoferul de încredere al regelui Carol II. Tot el mi-a spus că transmitea informaţii personal regelui Carol II, care îl asculta cu atenţie şi, deci, dovadă de încredere şi disciplină. Mă întreb dacă nu e una şi aceeaşi persoană acest şofer Joiţa pe care regele Carol II l-a transferat Preşedinţiei Consiliului de Miniştri tocmai pentru a conduce maşina lui Armand Călinescu şi a executa atentatul din 21 septembrie 1939.

Să descriem ce s-a întâmplat la Palatul Regal. Regele Carol II a chemat guvernul şi a nominalizat pe generalul Gavrilă Marinescu drept ministru al Ordinii Publice cu sediul la Primăria de Verde din Bulevardul Banu Manta. Nu se ştie dacă s-a comunicat sau nu decizia de represalii sub forma masacrului. Ceea ce se ştie este că ministrul Justiției, Victor Iamandi, a trimis ordin telegrafic către toți procurorii generali din cele 72 de județe ale țării plus cele patru sectoare ale Bucureştiului „să nu se sesizeze de cele ce vor urma în ziua de 22 septembrie 1939".

Privitor la persoana primului ministru nu s-a luat hotărâre în fața miniştrilor convocați la Palat. După plecarea acestora, Regele Carol II a luat în mână Anuarul Armatei şi a găsit de la început numele generalului Gheorghe Argeşanu, comandantul Corpului de Armată Bucureşti. Acesta se găsea în Cadrilaterul din sudul Dobrogei, unde inspecta unitățile militare de la frontiera continuu traversată de comitagiii bulgari terorişti. I s-a comunicat să vină ultraurgent la Bucureşti, unde a ajuns la ora 22,00. Aici a primit de la Carol II investitura de prim ministru şi a depus jurământul în fața patriarhului României, Nicodim. Nici Regele Carol II şi nici mareşalul Palatului, Ernest Urdăreanu, nu i-au comunicat noului prim-ministru, general Gheorghe Argeşanu, ceva despre masacrul contra legionarilor. În timp ce era transportat de la Palatul Regal la locuința sa din cartierul Cotroceni, str. Dr. Petrini, generalul Gavrilă Marinescu i-a spus primului ministru, general Gheorghe Argeşanu: „Să nu aveți nici o grijă, că toate lucrurile sunt puse la punct şi vă puteți odihni în linişte până mâine dimineață". Primul ministru, general Gheorghe Argeşanu, a aflat despre masacru numai la ora 24,00, când l-a chemat la telefon principesa Alexandrina

Cantacuzino, care aflase de masacru, dar nu-l credea posibil. A doua zi dimineață, generalul Gheorghe Argeşanu a cerut să fie informat şi astfel a aflat despre masacrul care avusese loc în timpul nopții. Cu el locuia ginerele său, doctor Grigore Corâciu, care era coleg de facultate cu doctorul Paul Craja şi cu mine. La cererea ginerelui său, primul ministru, generalul Gheorghe Argeşanu, a cerut prin telefon informații despre ce s-a întâmplat cu doctorul Şerban Milcoveanu şi cu doctorul Paul Craja. 30 de ani mai târziu, doctorul Grigore Corâciu mi-a relatat scena de mai sus şi mi-a precizat două lucruri. Primo: că despre masacru generalul Gheorghe Argeşanu a comentat: „Eu va trebui să plătesc ce au hotărât şi ce au făcut altii". Secundo: şi-a exprimat mulțumirea că eu, Şerban Milcoveanu, nu am fost omorât şi regretul pentru omorârea doctorului Paul Craja.

Revenim la Palatul Regal. După investitura şi jurământul primului ministru, general Gheorghe Argeşanu, Regele Carol II s-a închis în apartament cu Elena Lupescu şi a ordonat să nu fie deranjat de nimeni. Principesa Alexandrina Cantacuzino a venit la Palatul Regal în jurul orei 23,00 şi a cerut audiență de urgență, dar a fost refuzată. Tot în jurul orei 23,00 a venit la Palat ministrul de Externe Grigore Gafencu care, nefiind primit în audiență, a depus în mâinile lui Ernest Urdăreanu o încunoştințare că Ministerul de Externe se opune deciziei de masacru drept represalii. Acest document este de importanță istorică şi nu pot să-mi explic pentru ce nici până astăzi nu a fost dat publicității.

Masacrarea legionarilor a fost în întregime opera generalului Gavrilă Marinescu, îndeplinită cu polițişti din subordinea sa şi cu jandarmi comandați de generalul Ion Bengliu şi colonelul Ştefan Gherovici. Să explic cine

sunt aceste două persoane. Colonelul Ştefan Gherovici era titularul Direcţiei Politice a Inspectoratului General al Jandarmeriei şi aşa cum l-am cunoscut eu, era mai înverşunat decât un simplu salariat al statului. Generalul Ion Bengliu era originar din Slatina, căsătorit cu Florica Hagiu şi şi-a început cariera militară în Regimentul 3 Olt Infanterie din Divizia 11 Artilerie Slatina. Un timp pe care nu-l pot preciza a fost directorul Şcolii de Subofiţeri de Jandarmi de la Oradea. La sfârşitul lui 1937 era comandantul Diviziei 12 Infanterie din Bălţi în Basarabia. La constituirea guvernului Octavian Goga (29 decembrie 1937), noul ministru de Interne Armand Călinescu l-a adus pe generalul Bengliu în Bucureşti şi l-a instalat ca om de încredere şi baionetă disciplinată la comanda Inspectoratului General al Jandarmeriei. Legătura dintre ei erau fraţii Lobey, originari din judeţul Gorj. Radu Lobey, nepot al doamnei Armand Călinescu, era directorul de cabinet al ministrului de Interne Armand Călinescu, iar Ioan Lobey era ginerele generalului Ion Bengliu şi directorul de cabinet al acestuia la Inspectoratul General al Jandarmeriei.

Aşa cum am amintit mai sus, masacrul antilegionar zis „Noaptea Sfântului Bartolomeu" în România a fost efectuat de generalul Gavrilă Marinescu cu poliţiştii din Ministerul de Interne şi cu plutonierii din Inspectoratul General al Jandarmeriei. Primul ordin a fost dat în jurul orei 16,30 şi anume să fie capturaţi şi împuşcaţi între 3 şi 5 legionari în fiecare din cele 72 de judeţe ale ţării. Al doilea ordin a fost dat în jurul orei 19,00 şi anume: a) să fie împuşcaţi toţi comandanţii legionari din Statul Major Legionar aflaţi la închisoarea Râmnicu-Sărat şi la Spitalul Militar Braşov; b) să fie împuşcaţi exact jumătate din legionarii prizonieri administrativi în

lagărele de la Miercurea-Ciuc, Vaslui şi Spitalul Militar Braşov.

În cele ce urmează voi evoca cum a avut loc masacrul la secţia Penitenciar din Spitalul Militar Braşov în noaptea aceea zisă a „Sfântului Bartolomeu" pentru România. În paranteză amintim că mai aproape de adevăr este apelaţiunea „Masacrul Inocenţilor" decât „Noaptea Sfântului Bartolomeu" din istoria zbuciumată a Franţei. Victimele din România nu aveau absolut nici o legătură cu gruparea Horia Sima şi elevii de liceu deveniţi martiri nu pot fi acuzaţi la vârsta lor de apartenenţă nici chiar la Mişcarea Legionară a lui Corneliu Z. Codreanu şi Ionel I. Moţa. De aceea îmi permit a propune expresia „Masacrul Inocenţilor" în locul expresiei „Noaptea Sfântului Bartolomeu" cuvenită în istoriografie.

În cele ce urmează voi evoca ce s-a întâmplat la secţia penitenciar a Spitalului Militar Braşov. Iată ce cunosc direct şi personal. După asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938, ministrul de Interne Armand Călinescu a organizat o secţie specială pentru legionari bolnavi, în Spitalul Militar Braşov, care poartă numele de „Regina Maria". Aici au fost aduşi legionarii bolnavi din lagărele Miercurea-Ciuc şi de la Vaslui unde erau fără sentinţă penală şi chiar de la închisoarea Râmnicu-Sărat, unde ne găseam cu sentinţă penală.

Tatăl meu, Jean C. Milcoveanu, fost magistrat a început intervenţiile pentru salvarea mea imediat după data de 30 noiembrie 1938. Nu a avut acces nici la generalul Ion Bengliu şi nici la ministrul de Interne Armand Călinescu. Acesta din urmă avea un număr mare de colaboratori la cabinetul ministerial şi singurul care a binevoit să stea de vorbă cu tatăl meu a fost un secretar cu numele de Zamfirescu. Tatăl meu i-a spus că

sufăr de tuberculoză pulmonară şi a cerut un consult de specialitate în închisoarea din Râmnicu-Sărat. Acest secretar binevoitor Zamfirescu a luat petiția tatălui meu şi a intrat în cabinetul lui Armand Călinescu, de unde a ieşit cu aprobarea să fiu consultat în închisoare de o comisie medicală în care tatăl meu să-şi nominalizeze specialistul în care are încredere. Tatăl meu a indicat pe doctorul Haralambie Teodoreanu, născut în comuna Rădeşti-Olt în 1893 şi la epoca aceea cel mai mare specialist din România în ftiziologie. Ftizia este numele medical dat tuberculozei. Astfel, chiar în decembrie 1938 am fost scos din celulă şi adus la cancelarie, unde am fost examinat de o comisie alcătuită din doi medici evrei şi doctorul Haralambie Teodoreanu. Doctorul Haralambie Teodoreanu m-a examinat şi a pus diagnosticul de infiltrat tuberculos. Unul din medicii evrei a exprimat dubiu şi doctorul Haralambie Teodoreanu l-a rugat să asculte din nou şi să recepteze cragmentele diagnosticante ale tuberculozei. Ambii medici evrei nu au făcut opoziție şi au semnat procesul-verbal dictat de doctorul Haralambie Teodoreanu. Astfel, în ianuarie 1939, am fost adus la secția penitenciar a Spitalului Militar Braşov. Aici au fost aduşi pentru perioade mai lungi sau mai scurte legionari din lagărele de la Miercurea-Ciuc şi Vaslui. Între aceştia profesorul Nae Ionescu, care fusese rearestat în urma unei scrisori adresată lui Armand Călinescu şi în care scrisoare îi arăta cât de mult rău a făcut României prin asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu. De la închisoarea Râmnicu-Sărat şi desigur prin triaj şi consult medical au fost aduşi şi alți deținuți, între care: ing. Virgil Ionescu, avocatul Radu Budişteanu, căpitanul Emil Şiancu, dr. Ion Banea, avocat Traian Cotigă şi ing. Eugen Ionică. Cei mai mulți erau însă aduşi din lagărele

de la Miercurea-Ciuc şi Vaslui, între aceştia ing. Roşianu, directorul uzinei de celuloză „Nitrogen" de la Zărneşti, jud. Făgăraş. Condițiile de cazare erau foarte bune din toate punctele de vedere, inclusiv masa primită la egalitate cu soldații şi ofițerii internați în spital.

De mare valoare profesională şi morală era corpul medical al spitalului: colonelul doctor Savel Gârcineanu, comandantul spitalului; maior doctor Octav Sonea, şeful secției boli infecto-contagioase; căpitan medic Petre Irimescu, şeful secției medicale şi locotenent medic Dumitru Popescu, ajutorul său; căpitan doctor Pavel Ticuşan, şeful serviciului chirurgical; căpitan doctor Lazarovici, şeful secției O.R.L.; căpitan sau maior Iliescu, şeful laboratorului de radiologie. La epoca aceea acest spital militar din Braşov nu avea titular la secția de laborator şi doctorul Octavian Sonea a propus – ceea ce s-a şi aprobat – ca persoana mea sub pază militară să fie utilizată la funcționarea laboratorului de analize: hemograme, sumar de urină, ureea în sânge şi reacția Bordet-Wasserman. Doctorul Octavian Sonea m-a învățat cum să lucrez şi, timp de nouă luni, am asigurat funcționarea laboratorului de analize cu ajutorul unei surori unguroaice, Katy şi cu ajutorul unor manuale din dotarea spitalului. Trebuie să menționez deosebita simpatie a acestei surori unguroaice, Katy, care funcționa la laborator de 15 ani şi care cunoştea toate secretele laboratorului. Pe parcursul celor nouă luni de activitate am avut două inspecții care mi-au controlat cunoştințele, dexteritatea şi rezultatele.

Acolo în secția penitenciar a Spitalului Militar Braşov eram sub paza Legiunii de Jandarmi a județului Braşov. Comandant – colonelul Brătescu, care nu avea sensibilitate nici umană şi nici națională şi care s-a dovedit „baionetă oarbă", capabilă de orice ordin primit

ierarhic. Primul lui adjunct, maiorul Georgescu, care mai mult păstra tăcerea decât să exteriorizeze vreo atitudine. Al doilea lui adjunct era căpitanul Chiriacescu, care avea atât sensibilitate umană, cât şi respect pentru inteligenţă şi cultură. Acest căpitan Chiriacescu a fost chiar foarte emoţionat şi poate chiar distrus sufleteşte atunci când s-a produs masacrul. La începutul lui septembrie 1939 a venit în inspecţie chiar generalul Ion Bengliu cu suita lui de adjuncţi. S-a interesat de condiţiile noastre de cazare şi a spus o frază după mine foarte importantă: „Se pare că nu mai este nici un pericol pentru persoanele d-voastră".

După asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, noi, legionarii din închisori şi din lagăre eram ţinuţi ostateci pentru a se împiedica vreun atentat de răzbunare. Când se dădea autorizaţia familiilor de a ne vizita, colonelul Ştefan Gherovici din Inspectoratul Jandarmeriei mereu repeta că toţi vom fi omorâţi ca represalii în caz de atentat împotriva Regelui Carol II sau împotriva primului ministru Armand Călinescu. Astfel, din 30 noiembrie 1938 până la 21 septembrie 1939 noi toţi cei din lagăre şi închisori am fost ostateci cu sabia lui Damocles deasupra capului şi cu aşteptarea morţii în fiecare noapte. Fraza pronunţată de generalul Ion Bengliu: „Cred că nu mai este nici un pericol pentru persoanele d-voastră" ar fi putut fi interpretată drept o schimbare de politică faţă de Mişcarea Legionară. Începuse al doilea război mondial la 1 septembrie 1939 şi foarte posibil chiar Armand Călinescu se gândea la o altă politică externă decât cea agresiv antigermană.

Să evoc acum cum s-au petrecut lucrurile la 21-22 septembrie 1939. În ziua aceea de 21 septembrie 1939 era foarte cald şi stăteam culcaţi pe paturi în aşteptarea răcorii de seară. Dintre noi era vizitat de familie

inginerul Eugen Necrelescu adus dintr-un lagăr. Acest inginer Necrelescu era partizanul lui Horia Sima şi a încercat de mai multe ori să ne sugereze şefia lui Horia Sima la conducerea Mişcării Legionare. Persoana care-l vizita era Ioana Cantacuzino, apartenentă a familiei istorice şi mare entuziastă pentru Mişcarea Legionară. Ea avea un mic radio portativ şi în drum spre Braşov a receptat mesajul de la Radiodifuziunea Bucureşti, în care echipa Miti Dumitrescu anunţa executarea lui Armand Călinescu drept pedeapsă pentru asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu. Ioana Cantacuzino i-a comunicat la întrevedere lui Eugen Necrelescu şi acesta a venit în mijlocul nostru strigând informaţia cu entuziasm şi aprobare. Noi toţi am păstrat tăcerea şi Eugen Necrelescu ne-a întrebat pentru ce nu ne asociem la bucuria lui. Eu i-am răspuns: „Tăcem pentru că în următoarele ore noi toţi vom fi omorâţi drept represalii". Eugen Necrelescu abia în această secundă a răspunsului meu a realizat mintal situaţia noastră a tuturor legionarilor de a fi ostatici cu condamnare la eventuală omorâre. Convins ca şi noi de cele ce sunt de aşteptat, Eugen Necrelescu a renunţat la veselia lui inconştientă şi ne-a imitat pe toţi în păstrarea tăcerii absolute. La ora 15,30 a venit pe neaşteptate căpitanul de jandarmi Chiriacescu. S-a aşezat pe bancă în mijlocul nostru cu o figură sumbră şi ne-a spus: „Să sperăm că d-voastră fiind în răspunderea autorităţilor de stat nu veţi avea de suferit ceva rău". Figura lui sumbră, chiar tristă, contrasta vădit cu jovialitatea şi prietenia cu care venea în mijlocul nostru. Căpitanul de jandarmi Chiriacescu a pus pază suplimentară la ferestre pentru ca să nu evadeze vreunul din noi şi ne-a anunţat că este suprimată plimbarea în curtea spitalului şi că nu avem voie să ieşim din salonul devenit celulă de detenţiune. Aşa am stat, păstrând

tăcere absolută şi fiecare în patul său, de la ora 16,00 până la 23,00. La ora 23,00 în mod brusc a intrat în salon colonelul Brătescu cu circa 30 plutonieri de jandarmi. Colonelul Brătescu ne-a arătat pe fiecare cu degetul şi câte 2 sau 3 jandarmi se repezeau asupra noastră pentru imobilizare. Astfel, 7 am fost împinşi spre fundul salonului şi alţi 7 legaţi cu mâinile la spate şi scoşi afară din salonul-celulă. Scena s-a petrecut în decurs de 2-3 minute. Luaţi dintre noi şi legaţi au fost: căpitanul Emil Şiancu, av. Traian Cotigă, ing. Eugen Ionică, muncitorul Gheorghe Proca, economistul Grigore Pihu, funcţionar Iuliu Şuşman, av. Ion Herghelegiu. Dintre cei 7 neluaţi de jandarmi: ing. Virgil Ionescu, av. Radu Budişteanu şi doctor Şerban Milcoveanu, care proveneam din închisoarea Râmnicu-Sărat şi din procesul Statului Major Legionar. În cele 2-3 minute ale evenimentului îmi amintesc următoarele: economistul Grigore Pihu a întrebat pe inginerul Dumitru Funda: „Eu merg în rai, lângă Căpitan?" „Tu nu ai această şansă şi caută a fi în continuarea noastră". Avocatul Traian Cotigă s-a adresat colonelului Brătescu şi jandarmilor: „Sunteţi nişte inconştienţi întrucât omorâţi pe cei mai buni patrioţi şi pe cei mai utili ai ţării. Vă voi arăta cum îşi oferă viaţa şi cum primeşte moartea un comandant al Mişcării Legionare". Inginerul Eugen Ionică a scos din portofel fotografia fiicei sale Anca în vârstă de 1 an şi mi-a încredinţat-o probabil spre a-i fi sfătuitor în viaţă. Odată cu acest gest, a pronunţat fraza: „E aşa de greu să te desparţi de cei pe care îi iubeşti". Aşa cum am amintit, evenimentul a ţinut numai câteva minute şi colonelul de jandarmi Brătescu a plecat cu cei 7 prizonieri legaţi cu mâinile la spate. I-a dus într-o pădure din apropierea Braşovului şi i-a omorât prin împuşcare. Ulterior am aflat că inginerul Eugen Ionică a scris o scrisoare către

familie şi a încredinţat-o căpitanului Chiriacescu, care plângea în timp ce-şi făcea datoria de jandarm. Tot ulterior am aflat că avocatul Ion Herghelegiu a fost numai rănit de rafala de gloanţe şi că, trezindu-se din agonie s-a refugiat în pădure, suit într-un arbore. Aici a fost găsit după câteva zile de jandarmi şi împuşcat în curtea Legiunii de Jandarmi din oraşul Braşov. Pentru adevărul istoric trebuie să menţionez că nu este reală informaţia din memoriile ing. Dumitru Funda cum că cei 30 de jandarmi ar fi venit cu capul camuflat în cagule. Ei au venit cu faţa descoperită şi fără nici o teamă de a fi vreodată recunoscuţi.

În timpul celor 127 zile ale pseudo-guvernării legionare nimeni nu s-a preocupat să-i identifice pe aceşti asasini şi toţi şi-au continuat meseria de jandarmi în anii ce au urmat.

A doua zi, 22 septembrie 1939, în cursul dimineţii a intrat în salonul-celulă de detenţie maiorul de jandarmi Georgescu, care părea foarte trist de masacru şi care avea misiunea să raporteze starea de spirit a celor rămaşi în viaţă. Tot din respect pentru adevărul istoric îmi permit a menţiona că eu nu am auzit şi sincer cred a nu fi avut loc ceea ce relatează în memoriile sale inginerul Dumitru-Tache Funda. El susţine a fi auzit cu urechile lui când maiorul de jandarmi Georgescu i-ar fi şoptit inginerului Virgil Ionescu: „Maiestatea sa Regele a telefonat la legiunea noastră de jandarmi ca d-voastră să fiţi ocrotit şi să nu vi se întâmple nimic". Eu nu am auzit această frază şi nici inginerul Virgil Ionescu nu mi-a relatat-o în cei 17 ani de prietenie până la plecarea sa din ţară în emigraţie. Iar dacă, totuşi, inginerul Dumitru Funda a auzit cele ce relatează, foarte probabil a fost ceva inventat de maiorul Georgescu pentru a ne ridica moralul şi a ne ajuta să rezistăm.

Mai departe voi relata adevărata opinie a Regelui Carol II despre inginerul Virgil Ionescu. În noaptea de 22/23 septembrie 1939 din nou a venit colonelul Brătescu cu plutonierii lui de jandarmi şi ne-au luat spre retrimitere: 4 în lagărul de la Miercurea-Ciuc şi 3 la închisoarea Râmnicu-Sărat. Noi aceştia trei din urmă eram: ing. Virgil Ionescu, av. Radu Budişteanu şi dr. Şerban Milcoveanu. Fiecare eram încadraţi de 4 plutonieri de jandarmi şi cu distanţă între noi de mai mulţi metri pentru a nu ne face comunicări. Transportul nostru de la Spitalul Militar Braşov până la închisoarea Râmnicu-Sărat s-a făcut noaptea în totală tăcere din partea jandarmilor şi a noastră. La închisoarea Râmnicu-Sărat ne-a primit căpitanul de jandarmi Adamovici, care în auzul tuturor ne-a strigat: „Voi sunteţi nişte trădători ai ţării, noi suntem adevăraţi patrioţi şi adevăraţi naţionalişti". Evident că nu l-am contrazis. Am fost băgaţi fiecare în câte o celulă a închisorii şi timp de luni de zile nu am fost scoşi nici la closet şi nici în curte. Timp de luni de zile noi cei 3 nu ne-am văzut şi nu am vorbit. Spre surprinderea noastră am găsit în alte celule ale închisorii vreo 5-6 legionari necunoscuţi de noi şi cel puţin eu nu ştiu de unde erau aduşi. Comunicând de la fereastră la fereastră am aflat de la aceşti legionari necunoscuţi cum a avut loc masacrul din noaptea de 21/22 septembrie 1939. Asasinul principal era maiorul de jandarmi Scarlat Roşianu, evreu de origine şi comandantul Legiunii de Jandarmi a judeţului Râmnicu-Sărat. Acest maior Scarlat Roşianu l-a torturat pe inginerul Gheorghe Clime pentru a semna declaraţia că atentatul contra lui Armand Călinescu a fost făcut din ordinul Statului Major Legionar închis la Râmnicu-Sărat. Adică nu din ordinul lui Horia Sima, care el era adevăratul organizator în

teren. Domnul ing. Gheorghe Clime a fost torturat cu scalparea pielii până la descoperirea craniului şi i s-a înfipt o baionetă în palma stângă până la străpungere. Aşa cum am aflat foarte târziu de la Vera Totu, Horia Sima informase pe ing. Clime de atentatul proiectat şi inginerul Gheorghe Clime îl interzisese în mod categoric şi absolut.

Horia Sima repeta cu ing. Gheorghe Glime exact ce făcuse, în noiembrie 1938, informându-l pe Corneliu Z. Codreanu că o să-i obţină complicitatea la cele 23 de acte anarhice şi dezordini publice prin care să i se dovedească complicitatea. Exact la fel Horia Sima a informat de atentat pe ing. Clime şi nu a ţinut seama de hotărârea acestuia de interzicere. Aici avem încă o dovadă a colaborării reciproc avantajoasă între Horia Sima şi Mihail Morusoff în acei ani negri 1938-1939. Scopul lui Mihail Morusoff era ca în istorie atentatul contra lui Armand Călinescu să fi avut loc nu din ordinul şi răspunderea regelui Carol II, ci din ordinul şi răspunderea Statului Major Legionar ing. Gheorghe Clime. De la cei 5-6 codeţinuti legionari necunoscuţi de mine am aflat că masacrul a fost operat în mica curte din stânga unde înainte de 30 noiembrie 1938 era scos la aer Corneliu Z. Codreanu. Asasinul material a fost plutonierul de jandarmi Burghelea care i-a mitraliat cu revolverul automat. Nimeni nu ştie dacă martirii au pronunţat sau nu vreo frază. Horia Sima şi simiştii au inventat şi au pus în circulaţie o versiune falsă încercând a le micşora curajul şi eroismul în faţa istoriei. Iată numele martirilor asasinaţi în curtea închisorii de la Râmnicu-Sărat în noaptea de 21/22 septembrie 1939: ing. Gheorghe Clime, principele Alexandru Cantacuzino, avocat Nicolae Totu, avocat Alexandru Cristian Tell, profesor George Furdui, economist, Dobre Bănică,

avocat Mihail Polihroniade, doctor Paul Craja, profesor Sima Simulescu, comerciant Gheorghe Apostolescu, economist Gheorghe Istrate, doctor Ion Banea şi inginer Aurel Serafim. Aşa cum am amintit cei 5-6 legionari imobilizaţi în celulele lor nu mi-au relatat nimic în plus.

După o mărturisire foarte tardivă a plutonierului de jandarmi Eftimiu, martirul Gheorghe Apostolescu nu a decedat la primele rafale de mitralieră, ci a fost omorât a doua zi de dimineaţă tot de plutonierul de jandarmi Burghelea.

A doua zi, 22 septembrie 1939, căpitanii de jandarmi Scarlat Roşianu şi Adamovici au scos cele 13 cadavre şi le-au expus pe stradă în faţa închisorii sub un mare afiş: „Aşa sunt pedepsiţi trădătorii de ţară". Din ordinul prefectului mi se pare cu numele de colonel Stănculescu şi executând ordinul ministrului Educaţiei Naţionale Petre Andrei au fost aduşi la faţa locului şi obligaţi să scuipe cadavrele elevii liceului de băieţi „Regele Ferdinand I" şi elevii şcolilor primare din localitate. Cadavrele au putrezit pe caldarâm din cauza căldurii şi apoi au fost transportate în cimitirul din localitate şi azvârlite în gropi individuale fără cruce şi fără identitate.

Să evoc în continuare ce ştiu. Aşa cum am amintit mai sus nu am avut nici o convorbire cu ing. Virgil Ionescu şi cu avocatul Radu Budişteanu, care erau în alte celule la distanţă. Când a început aşa-zisa destindere dintre dictatura Regelui şi Mişcarea Legionară, inginerul Virgil Ionescu şi avocatul Radu Budişteanu au obţinut, prin familiile lor, transferul sub paza prefectului Poliţiei Capitalei în câte un spital din Bucureşti: inginerul Virgil Ionescu la Sanatoriul Saint-Vicent de Paul de pe Şoseaua Aviatorilor şi avocatul Radu Budişteanu la Sanatoriul Diaconeselor de pe Bulevardul Ştefan cel

Mare. Părinţii mei, aflaţi în comuna Milcov, judeţul Olt, au aflat numai în aprilie 1939 de această posibilitate şi au obţinut, tot sub paza prefectului de Poliţie, transferul meu la Sanatoriul Aşezămintelor Brâncoveneşti. În paranteză amintim că la acordarea aprobării, principele Basarab Brâncoveanu era foarte emoţionat şi participa sufleteşte la tragedia legionarilor.

În cele ce urmează să evoc ce am trăit la închisoarea Râmnicu-Sărat de la sfârşitul lui septembrie 1939 până la începutul lui aprilie 1940. Câteva zile după 23 septembrie 1939, cei 5-6 legionari necunoscuţi de mine au fost transferaţi în altă închisoare şi astfel nu am mai avut cu cine vorbi de la fereastră. De la sfârşitul lui septembrie 1939 până la începutul lui aprilie 1940 nu am pronunţat decât de două ori cuvintele „nu ştiu". Iată în ce împrejurări. În decembrie 1939 se deschide vizeta celulei şi comandantul închisorii, maiorul Cosma, mă întreabă: „Ştii pentru ce ai fost exceptat de la executarea legionarilor?" Eu: „Nu ştiu". Maiorul Cosma: „Sunt referinţe despre capacitatea d-tale ştiinţifică şi ţi s-a lăsat viaţa pentru a contribui la promovarea ştiinţei". În ianuarie 1940 din nou s-a deschis vizeta şi maiorul Cosma mă întreabă: „Ce explicaţie ai la faptul că suntem 56 de jandarmi pentru a păzi în această închisoare decât un singur deţinut?" Eu: „Nu ştiu". Maiorul Cosma: „Află că în ţară s-a ajuns la situaţia ca toată lumea să ştie că există un loc în România unde se intră vertical pe două picioare şi se iese orizontal pe targă". În februarie mi s-a acordat, fără să cer eu, dreptul de a fi scos în curte 15 minute pentru mişcare cu mâinile la spate. În a şasea zi când am ajuns în dreptul unui plutonier el mi-a spus: „Eşti cel mai periculos legionar din câţi încă există". M-am oprit din mers numai cele câteva secunde pentru a-l auzi şi tot în tăcere mi-am continuat mersul în cerc cu

mâinile la spate. Când am ajuns din nou în dreptul lui, el mi-a spus: „Nu mă întrebi pentru ce zic că ești cel mai periculos legionar?” Nu i-am răspuns și am continuat mersul în cerc. Când am revenit din nou în dreptul lui, el mi-a strigat:„Ești cel mai periculos legionar pentru că de patru luni de zile păstrezi tăcerea și nu simți nevoia de a vorbi”. Nu i-am răspuns și am continuat plimbarea în cerc. Când am revenit din nou în dreptul lui, el din nou mi-a strigat: „Eu sunt specialist în legionari. I-am depistat la baluri și șezători prefăcându-mă că sunt legionar și cântând imnurile lor”. Eu nu i-am răspuns și am continuat mersul în cerc. Revenind în dreptul lui, el mi-a strigat: „Eu sunt cel care i-am sucit gâtul Căpitanului vostru și l-am trimis pe lumea cealaltă!” Cu toată această repetare a provocării, nu am intrat în vorbă cu el și am continuat în tăcere mersul în cerc prin curte. În mod evident, jandarmii voiau să aibă răspuns la întrebarea venită de la București – cum anume mă comport. Nimic nu supără mai mult pe polițiști, pe anchetatori și pe procurori decât tăcerea absolută și consecventă a victimei aflată în mâinile lor. Respectivul jandarm, am aflat ulterior, se numea Sârbu și era din Legiunea de Jandarmi Ilfov. Așa cum l-am cunoscut eu, era un nemernic care nu avea reprezentare mintală și reflex sufletesc la ce făcuse atunci când a omorât prin strangulare pe Corneliu Z. Codreanu. Din toată experiența mea de peste 50 de ani, jandarmii și polițiștii nu sunt ființe umane, ci sunt automate fără gândire și fără simțire.

În aprilie 1940 am fost adus la Sanatoriul Spitalului Brâncovenesc sub paza unor comisari din Prefectura Poliției Capitalei. Aici am stat până la 22 iunie 1940 când am fost eliberat. În aceste trei luni m-au păzit câte doi comisari: unul stând în cameră cu mine și altul stând

pe coridor în dreptul ușii. Dintre acești comisari am păstrat în memorie două nume: Ion Nițulaș, originar din Botoșani și sufletul cu totul ales astfel că am rămas prieteni și al doilea comisarul Bouleț, de origine etnică evreiască și care participase la asasinarea profesorului Vasile Christescu, în ianuarie 1939, în strada Theodor Iliescu nr. 15. Nu am putut pricepe în nici un fel cum a putut participa la omorârea profesorului Vasile Christescu, care era o somitate științifică și o mândrie a țării[2].

Pe parcursul acestor trei luni am fost vizitat de membrii familiei și am aflat multe lucruri necunoscute de mine. De la doamna Ani Săulescu am aflat că asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu a fost decisă la Palatul Regal în ședința din 10 octombrie 1938 a așa-ziselor „Permanențe ale Statului” și că noi, cei 20 din Statul Major Legionar, nu am fost omorâți datorită generalului Gheorghe Argeșanu, care pentru prima și singura dată în cariera lui de 50 de ani a deschis gura și a pronunțat fraza: „Nu putem merge până acolo”. De la părinții mei am aflat cum în fiecare județ al țării au fost asasinați între 3 și 5 legionari drept represalii la atentatul contra lui Armand Călinescu. La Slatina a fost asasinat elevul de liceu Găman, care, împușcat, a fost azvârlit într-un tufiș al grădinii publice. Nefiind omorât, publicul l-a dus la spital și aici, în timp ce era operat de dr. Gheorghe Kițulescu, au venit polițiștii, l-au ridicat și l-au omorât, azvârlindu-i cadavrul de pe pod în apa râului Olt. Cadavrul a fost scos la mal de apă și, după ce familia l-a înmormântat în cimitirul Clocociov, iarăși au venit polițiștii, care au deshumat cadavrul și l-au înhumat dincolo de Olt, în comuna Slătioara din județul

[2] Îmi amintesc de încă doi comisari: Burtea, un suflet prietenos și Rădulescu zis Virgulă, un mare viclean.

Romanați. Acest elev de liceu nu era membru al Mișcării Legionare, dar comisarul Gălbenuș de la Siguranță și comisarul Marinescu de la Poliție au aplicat textul din legislația sovietică zis „al posibilității de complicitate intelectuală". „Complicitatea intelectuală" a fost socotită culpă încă de atunci sub dictatura regelui Carol II, iar pedepsirea prin „incriminarea prin analogie" a fost legiferată numai de regimul comunist și ocupația sovietică în textul zis articol 2 din Codul Penal.

În noaptea aceea de 21/22 septembrie 1939 mama mea Margareta I. Milcoveanu a fost adusă din comuna Milcov la Prefectura orașului Slatina și urma a fi împușcată din cauza unei note informative dată în acea zi de doamna Emil Râureanu cum că a) echipa Miti Dumitrescu ar fi fost găzduită la conacul proprietății noastre; b) mama mea s-ar fi exprimat în sensul de cunoaștere a atentatului proiectat. La Prefectură se făcea sau nu se făcea anchetă, nu știu, dar trei prieteni ai tatălui meu și anume avocatul Ilie Ionescu, avocatul Ion Bellu, doctor Gheorghe Kițulescu au intrat în Prefectură și au salvat-o pe mama mea.

Aici mă opresc cu relatarea acelui macroeveniment sinistru din zilele 21 și 22 septembrie 1939. Continui cu analiza lui din punct de vedere istoric. Cele ce s-au petrecut la noi în România sunt o mică parte din ce s-a petrecut simultan și determinant pe plan mondial. Această imensă catastrofă a celui de-a doilea război mondial era inevitabilă și a avut o cauzalitate imposibil de evitat. Catastrofa primului război mondial a provenit din trei contradicții care, toate trei, erau în posibilitatea voinței omenești de a le evita. Nu au fost evitate pentru că nu s-a vrut.

Prima contradicție a fost între Austria și Rusia pentru expansiune prin Peninsula Balcanică în Orientul

Mijlociu. Factorul timp favoriza Rusia țaristă, care avea în fiecare an un plus demografic de 5.000.000 suflete și care obținuse investiție de capital francez în industria de armament și de minerit. Puterile Centrale Austria și Germania au precipitat conflictul cu Rusia țaristă, având în vedere că factorul timp era în favoarea acesteia.

A doua contradicție a fost cea dintre Germania și Anglia pe planul militar maritim. La data aceea, marina militară engleză avea superioritate categorică asupra marinei militare germane, dar aceasta din urmă se dezvolta și creștea într-un ritm mult superior adversarului ei marina militară engleză. Comerțul mondial necesită și se bazează pe marina militară, care îi asigură securitatea și buna funcționare. Splendidul imperiu britanic întins pe întreaga planetă a fost, în mare parte, urmarea superiorității marinei de război a Angliei față de toate celelalte marine din lume. Marele Stat Major german programase războiul de unificare a continentului Europa pentru anul 1922, când marina militară germană poseda superioritate suficient de intimidantă asupra marinei militare engleze. Cunoscând acest proces de devenire, Anglia a înțeles să precipite conflictul militar înainte ca să piardă superioritatea pe mări și oceane asupra Germaniei.

A treia contradicție care a determinat catastrofa primului război mondial a fost în interiorul Austro-Ungariei. La Viena era un puternic curent de desființare a monarhiei austro-ungare și de întocmire a Mittel-Europa, adică o federație de state naționale în jurul exclusiv al Austriei imperiale. În felul acesta, ungurii pierdeau poziția de secund în statul austro-ungar și Ungaria devenea în subordinea Austriei la egalitate cu celelalte state naționale: Cehia, Slovacia, Croația, Slovenia, Bosnia, Herțegovina și Transilvania. Pentru

acest curent de transformare a dualității Austro-Ungare în Federația Mittel-Europa, era câștigat moștenitorul tronului, arhiducele Franz-Ferdinand. Pentru a împiedica această evoluție, ungurii și în special Tisza au proiectat suprimarea arhiducelui Franz-Ferdinand. Acesta a fost atras la Sarajevo și au fost asmuțiți naționaliștii sârbi să-l împuște pe stradă. Istoriografia mondială nu a precizat încă cât de importantă a fost intervenția și contribuția ungurilor la declanșarea primului război mondial. Führerul Adolf Hitler cunoștea această problemă întrucât întotdeauna a fost ostil ungurilor și *ipso facto* întotdeauna a preferat alianța cu România.

Cu totul alta a fost geneza, poate mai exact determinismul celei de a doua catastrofe – războiul mondial dintre 1 septembrie 1939 și 9 mai 1945. În etio-patogenia acestui al doilea război mondial au contribuit fiecare cu 33 % responsabilitate: Germania, iudaismul mondial și I. V. Stalin. Să analizăm succesiv.

Responsabilitatea Germaniei. După primul război mondial, Germania învinsă s-a găsit într-o situație absolut anormală și netolerabilă. Învingătorii anglo-francezi au înțeles să prevină recidiva războiului mondial prin instituirea unei blocade economice a Germaniei. Aceasta în sensul interdicției de a importa materii prime și interdicției de a exporta produse finite. Ori, Germania trăia tocmai din munca și inteligența poporului german de a transforma materiile prime importate în produse finite exportate. Poporul german a perceput această blocadă economică drept o cămașă de forță aplicată în mod nedrept și abuziv. Urmarea acestei blocade economice, percepută drept cămașă de forță, a fost reacția de protest care a generat în Germania interbelică un antisemitism ca scop în sine și mișcarea

național-socialistă. Judecat obiectiv și nu subiectiv, național-socialismul condus de Adolf Hitler a fost „produsul normal al unei situații anormale" în care se găsea Germania, cu industria lucrând la 30 % din capacitate și cu 7.000.000 șomeri. Această imensă masă de 7.000.000 oameni nu avea de ales decât între comunizare, alături de Rusia sovietică sau național-socialismul cu program de a străpunge blocada economică și de a restabili comerțul mondial al Germaniei.

O mică paranteză. Aici în România se găsește scrisă o mică dovadă a celor de mai sus. În 1931-1932, guvernul Nicolae Iorga – Constantin Argetoianu se găsea în mare dificultate financiară și grânele noastre putrezeau, neputând fi exportate din cauza dumping-ului sovietic. Ministrul de Finanțe Constantin Argetoianu obține posibilitatea de a exporta 10.000 vagoane de cereale în Germania, cu plata în mașini agricole și în echipament industrial. În cartea sa de amintiri, „Sub trei regi", Nicolae Iorga menționează că Argetoianu s-a deplasat la Paris pentru a cere aprobare la acest export de cereale și că a fost refuzat. Această mică informație este dovada blocadei economice – cămășii de forță – aplicate Germaniei și care a provocat explozia protestatară a național-socialismului.

Reluăm analiza. Sub conducerea lui Adolf Hitler, Germania național-socialistă și-a asumat misiunea de a unifica prin forță întregul continent european de la Oceanul Atlantic până la Marea Caspică și Munții Caucaz. Astfel, Germania, devenită Reichul al III-lea, a căpătat 33 % din responsabilitatea catastrofei 1939-1945.

Responsabilitatea iudaismului. Trebuie cunoscută diferența dintre sionism și iudaism. Sionismul sunt acei

evrei care vor să fondeze şi să aibă un stat naţional unitar, identic şi paralel cu celelalte state naţionale unitare pe de planetă. Iudaismul sunt evreii care acceptă diaspora planetară şi vor să fie un imperiu mondial invizibil, dar atotputernic. Conducerea centrală a iudaismului este la New-York şi aici unii evrei sunt pentru capitalism şi alţi evrei sunt pentru comunism. Comuniştii vor dominaţia economică obţinută prin metoda politică şi capitaliştii vor dominaţia politică prin metoda economică. Evident că există avantaje şi dezavantaje pentru ambele puncte de vedere şi de aici actuala sentinţă istorică: „Comunismul a fost o experienţă cu justificare de a fi încercată". La data aceea, în anii 1933-1938, iudaismul mondial, cu capitala la New-York, ajunsese la concluzia că războiul mondial este singura soluţie pentru exterminarea naţional-socialismului – elan al popoarelor ariene, exterminarea antisemitismului cronic de pe continentul Europa şi pedepsirea poporului german vinovat de cele două rele de mai sus. Astfel, în responsabilitatea celui de al doilea război mondial, un procent de 33 % revine iudaismului mondial, care a antrenat uriaşa maşină de război a Statelor Unite ale Americii.

Responsabilitatea lui I. V. Stalin. Regimul comunist constând din dictatura proletariatului şi din statul totalitar este atât de nefiresc, atât de neproductiv şi atât de neomenesc încât nu poate tolera existenţa termenilor de comparaţie şi este obligat la extindere monopolistă planetară. În orice ţară el nu poate fi instituit decât prin violenţă şi pentru a se consolida necesita transformarea oamenilor în obiecte şi generalizarea deşertului paralizant.

Cunoscând aceste lucruri, atât Lenin cât şi Stalin au avut în programul lor ieşirea din graniţele Rusiei şi

extinderea pe întreg continentul Europa. Strategia lui Stalin era ca, într-o primă etapă, să favorizeze reciproca distrugere a celor două tabere zise burghezo-capitaliste şi în a doua etapă să invadeze Europa cu armata sovietică, care odată cu pacea să instituie comunismul. În Germania domina punctul de vedere al evitării războiului pe două fronturi: în vest cu Franţa – Anglia şi în est cu Rusia. În concepţia germanilor, acest război simultan pe două fronturi a fost cauza înfrângerii în primul război mondial. Ca atare, obiectivul lui Stalin a fost să asigure Germania de a avea pace în est, astfel încât să se creadă cu un singur front la vest. Concretizarea acestei politici a lui Stalin a fost Pactul de neagresiune din 23 august 1939, încheiat la propunerea insistentă a lui I. V. Stalin şi semnat de cei doi miniştri de externe Joachim von Ribbentrop şi V. M. Molotov. Fără acest pact din 23 august 1939, Hitler n-ar fi avut curajul şi iniţiativa azvârlirii Germaniei în catastrofa celui de al doilea război mondial.

Privitor la acest pact sunt două lucruri insuficient cunoscute şi noi ne permitem a le menţiona aici poate pentru prima dată. Anglia a avut un mare prim-ministru, Neville Chamberlain şi un mare ministru de Externe, lordul Halifax. Aceştia şi-au dat seama de inevitabilitatea războiului şi au conceput o politică inversă decât cea a lui Stalin. Împreună cu Edouard Daladier şi Georges Bonnet au venit la München şi la 30 septembrie 1938 au încheiat cu Adolf Hitler şi Benito Mussolini „Acordul de la München". În aparenţă, scopul acordului era să ofere Germaniei egalitate de influenţă în Europa de Est, inclusiv România; în realitate, scopul acordului era să direcţioneze maşina de război hitleristă într-un război antisovietic pentru distrugere reciprocă şi astfel, în final, Anglia şi Franţa, cu forţe militare

proaspete, să facă pacea şi să menţină democraţia. Această concepţie strategică a lui Chamberlain a fost răsturnată de iudaismul mondial din America şi în locul lui la conducerea Angliei a fost instalat Winston Churchill cu program de exterminare a naţional-socialismului şi de extirpare a antisemitismului. I. V. Stalin a înţeles perfect politica lui Neville Chamberlain şi, în consecinţă, el a propus „Pactul Ribbentrop-Molotov" drept replică la „Acordul de la München".

A doua informaţie inedită este contribuţia personală a ex-regelui Carol II la reuşita „Pactului Ribbentrop-Molotov". Führerul Adolf Hitler voia pace în vest şi război în est şi aceasta în conformitate cu cartea sa „Mein Kampf". La propunerea lui Stalin, el a rezistat din februarie 1939 până în august 1939. În jurul datei de 17 august 1939 a venit la Bucureşti o delegaţie ultrasecretă trimisă de Adolf Hitler. Această delegaţie a fost primită de ministrul de Externe Grigore Gafencu, care a înţeles importanţa şi a trimis-o la primul ministru şi ministrul de Război Armand Călinescu. Acesta a înţeles şi el importanţa şi, prin telefon, a cerut regelui Carol II să primească delegaţia şi să ia o decizie. De la Armand Călinescu, delegaţia a venit la Palatul Regal şi, la intrarea din strada Ştirbei Vodă, i s-a spus că regele Carol II nu acceptă întrevederea şi, deci, să se întoarcă în Germania. Această delegaţie ultrasecretă avertiza România că urmează un eveniment macro-istoric din care România poate pierde graniţele şi independenţa şi că acest eveniment macro-istoric poate fi evitat dacă România acceptă două cereri ale Germaniei. Prima cerere era ca Germania să nu fie limitată în cumpărarea de petrol, plătind României valoarea în aur sau maşini. A doua cerere a Germaniei era ca Abwehr-ul german să

participe cu 50 % alături de Serviciul Secret de Informaţii român la paza şi ordinea bazinului petrolifer din Valea Prahovei. Foarte probabil această colaborare era dinainte decisă în secret de Mihail Morusoff şi amiralul Wilhelm Canaris. În memoriile lui Carol II, ale lui Armand Călinescu, ale lui Grigore Gafencu şi ale lui Constantin Argetoianu nu se face nici o menţiune despre acest eveniment al misiunii secrete germane din 17-18 august 1939. Eu am informaţia de la profesorul doctor Ion Jovin, care la epoca aceea participa la examinarea radiologică a lui Armand Călinescu pentru un cancer gastric incipient. Refuzul regelui Carol II de a primi delegaţia germană a fost elementul determinant care a convins pe Adolf Hitler pentru „Pactul Ribbentrop-Molotov". În vara lui 1940, după colapsul militar al Franţei, primul ministru Ion Gigurtu şi ministrul de Externe Mihail Manoilescu s-au dus la Berlin pentru a obţine alianţa protectoare a Germaniei. Cu această ocazie, Führerul Adolf Hitler le-a spus: „Ceea ce nu pot ierta regelui vostru Carol II este că din cauza lui a trebuit să-mi schimb concepţia politică despre U.R.S.S."

Revenim la situaţia particulară a României din septembrie 1939. În baza alianţelor tradiţionale cu Anglia şi Franţa şi în baza celor hotărâte de Nicolae Titulescu, România încă de la începutul lui 1935 se găsea participantă la aşa-zisa „securitate colectivă" care nu era altceva decât o cămaşă de forţă aplicată Germaniei naţional-socialiste. În baza apartenenţei noastre la „securitatea colectivă", noi, România, am avut politică antigermană şi, astfel, am lăsat Germania să se înţeleagă cu duşmanii noştri: Ungaria, care voia anexarea Transilvaniei şi U.R.S.S., care voia anexarea Basarabiei şi a Moldovei până la Munţii Carpaţi. Atunci,

în septembrie 1939, s-a văzut în modul cel mai evident posibil lipsa de securitate pentru România a planului european zis „securitatea colectivă". Anglia şi Franţa nu aveau armate ofensive şi nu puteau reuşi decât un război de uzură la graniţa de vest a Germaniei. Iar aici în Europa de est nu era altă posibilitate de independenţă şi de integritate decât alianţa cu Germania sau cu Rusia. Germania nu anexa teritorii, nu deznaţionaliza pe autohtoni şi nu instala comunismul; iar U.R.S.S. anexa teritorii, deznaţionaliza pe autohtoni şi instituia comunismul. Cine refuza alianţa cu Germania nu putea avea decât soarta Cehoslovaciei, Poloniei şi apoi a Iugoslaviei. Iar alianţa cu U.R.S.S. era pentru România absolut imposibilă, întrucât aceasta voia graniţa pe Munţii Carpaţi şi expansiunea până la Marea Mediterană. Ministrul de Externe Nicolae Titulescu credea sincer în succesul „securităţii colective" şi ignora complet periculozitatea U.R.S.S. Cauzalitatea acestei duble absenţe de realism politic s-ar putea să fie în parte influenţă iudaică şi în parte cauză medicală intimă. Ca prim-ministru, Armand Călinescu s-a purtat corect cu alianţa noastră tradiţională cu Polonia. Primo: a acceptat transferarea prin teritoriul românesc la Londra a tezaurului de aur al Poloniei. Secundo: a acordat azil politic guvernului, populaţiei şi armatei poloneze pe teritoriul românesc. Aceste două măsuri ale lui Armand Călinescu erau conform cu instinctul naţional al poporului român, dar i-au creat poziţia de mare vinovăţie faţă de Reichul al III-lea şi Adolf Hitler. Nu este exclus ca această poziţie antigermană să fi contribuit la decizia lui Carol II şi a lui Mihail Morusoff de a precipita atentatul din 21 septembrie 1939.

Există o informaţie, încă nedovedită documentar, că la 9 septembrie 1939, Armand Călinescu şi-a oferit demisia pentru ca România să poată încheia necesara alianţă protectoare cu Germania. După sursa informativă pe care o am, regele Carol II a refuzat demisia lui Armand Călinescu şi aceasta pentru că voia ceva mai mult decât o simplă retragere de la guvern a lui Armand Călinescu. Carol II voia alianţa cu Germania hitleristă şi drept garanţie de sinceritate şi angajare oferea nu demisia lui Armand Călinescu, omul politic al Angliei, ci cadavrul lui Armand Călinescu, dovedind neîntoarcerea la politica filo-engleză. Astfel, putem afirma că Armand Călinescu a fost sacrificat biologic de Carol II şi de Mihail Morusoff pentru a-şi asigura procente de credibilitate şi şanse de succes în faţa Führerului Adolf Hitler – stăpânul întregului continent european. Dar participare cauzală la atentat a avut şi pasivitatea militară anglo-franceză.

Toată istoria universală este înşelăciune, viclenie şi violenţă de junglă, dar maximum de junglă a fost acest teritoriu dintre Rusia şi Germania. Fiţi prudenţi! Nu vă limitaţi la memorie întrucât acesta este de sex feminin.

Masacrul inocenţilor. Legionarii asasinaţi în noaptea de 21/22 septembrie 1939

Noaptea de 21 spre 22 septembrie 1939 sfinţeşte cu sângele ei cea mai mare jertfă eroică din istoria românilor. 252 legionari, pentru credinţa lor în opera Căpitanului şi în destinul mântuitor al generaţiei de astăzi au fost asasinaţi, săvârşindu-se astfel o crimă împotriva întregului neam românesc. Legionarii cei mai destoinici, din toate unghiurile ţării, din sate şi oraşe, au adus, cu slava morţii lor, întemeierea României Legionare. Spiritul lor trebuie să trăiască în făpturile

noastre. Sângele lor şi durerea să o simţim necontenit. Numai astfel le vom da mărirea care li se cuvine. Căci ei sunt: Prezenţi, Prezenţi, Prezenţi, în viaţa de astăzi şi de-a pururi a României Legionare.

Asasinaţi la Bucureşti. Christescu Vasile, profesor universitar, asasinat de poliţie la 26 ianuarie 1939; Nicolescu Nicoleta, şefa legionarelor pe ţară. Schingiuită în beciurile poliţiei şi aruncată de vie în crematoriu la 10 iulie 1939; Dragomirescu Victor, comandant legionar, decorat cu «Crucea Albă». A fost ridicat de la Spitalul Închisorii Văcăreşti, schingiuit şi aruncat de viu în crematoriu la 22 septembrie 1939.

Atentatul din Piaţa Sf. Elefterie din Bucureşti. La 21 septembrie 1939, ora 13, un grup de 9 legionari a împuşcat pe ministrul Armand Călinescu, din ordinul căruia a fost ucis Corneliu Codreanu împreună cu 13 legionari: 1. Dumitrescu Miti (avocat); 2. Ionescu Ion (student); 3. Isaia Ovidiu (fotograf); 4. Moldoveanu Ion (student); 5. Paraschivescu Gheorghe (student); 6. Popescu Cezar (student); 7. Stănciulescu Marin (mecanic); 8. Popescu Traian (student); 9. Vasiliu Ion (desenator). După împuşcare, ei au pătruns la postul de radio şi au difuzat o declaraţie începând cu următoarele cuvinte: „Ne-am făcut o datorie dureroasă din a pedepsi pe călăul Căpitanului...” S-au lăsat apoi arestaţi şi duşi în piaţa indicată, unde pe loc şi fără nici o judecată au fost masacraţi, iar trupurile lor au fost lăsate în văzul lumii vreme de trei zile. Copiii de şcoală şi elevii de liceu au fost aduşi să vadă cadavrele.

Asasinaţi la închisoarea din Râmnicu-Sărat. În noaptea de 21/22 septembrie sunt târâţi pe rând în curtea închisorii şi asasinaţi: 1. Clime Gheorghe (inginer); 2. Cantacuzino Alecu (avocat); 3. Totu Nicolae (avocat); 4. Tell Alexandru (avocat); 5. Furdui George (doctor în

teologie); 6. Dobre Bănică (licenţiat); 7. Polihroniade Mihail (avocat); 8. Craja Paul (medic); 9. Simulescu Sima (profesor); 10. Apostolescu Gheorghe (comerciant); 11. Istrate Gheorghe (licenţiat); 12. Banea Ion (avocat); 13. Serafim Aurel (inginer). Pe Dl. Inginer Clime, înainte de a-l asasina, călăii l-au desfigurat în schingiuiri pentru ca să smulgă de la el declaraţia că ar fi dat ordin să fie împuşcat Armand Călinescu. Pe Gheorghe Apostolescu nu l-au atins gloanţele. A stat însă întins pe pământ lângă ceilalţi camarazi, iar dimineaţa, când au venit călăii să le ridice cadavrele, a început să strige: „Ajutor!” Câteva gloanţe, acum ţintite bine, l-au doborât şi pe el la pământ.

Asasinaţi la Spitalul Militar din Braşov. Când un legionar ce se afla în vreo închisoare, prin beciurile poliţiei sau în vreunul din lagărele de concentrare, era total sleit de boală sau de răul tratament. Când, adică, era cu un picior în groapă, abia atunci era dus într-un spital. În această situaţie se găsea acest grup de camarazi internaţi în Spitalul Militar din Braşov, în acea noapte de sălbatecă furie, au fost treziţi din somn şi aşa bolnavi cum erau au fost încărcaţi într-un camion şi duşi în direcţia Râşnov. Lângă o pădure maşina se opreşte. Bolnavii sunt daţi jos. Trupurile lor istovite au fost legate cu funii cum ai lega un snop de grâu şi-apoi asasinaţi: 1. Cotigă Traian (avocat); 2. Ionică Eugen (inginer); 3. Şiancu Emil (ofiţer); 4. Pihu Grigore (licenţiat); 5. Şuşman Iuliu (funcţionar); 6. Herghelegiu Ion (avocat); 7. Proca Gheorghe (funcţionar). Herghelegiu Ion reuşeşte să se desfacă din legătura comună şi prin întuneric se retrage în pădurea din spatele lor. Când să le încarce cadavrele, asasinii constată că unul lipseşte. Vreme de o zi fu căutat. Seara, la radio, se promite recompensă persoanei care-l va preda poliţiei

viu sau mort. În cele din urmă, descoperit într-un copac, a fost împuşcat şi dus lângă ceilalți camarazi ai lui în piața oraşului, unde au stat expuşi două zile.

Asasinați în lagărul de concentrare de la Miercurea-Ciucului. În acea noapte sângeroasă, 44 legionari au fost treziți din somn şi strigați de pe o listă de către un ofițer. Li s-a cerut să se pregătească repede că trebuie să plece în alt lagăr: 1. Benec Constantin (funcționar C.F.R.); 2. Biriş Ovidiu (avocat); 3. Borzea Titus (student); 4. Buhai Vasile (funcționar); 5. Cioflec Marius (student); 6. Comjic Ştefan (student); 7. Coman Constantin Cozmin (student); 8. Gheorghe Constantin (student); 9. Constantinescu Dumitru (medic); 10. Corbeanu Vasile (student); 11. Dobrin Liviu (medic); 12. Dorea Afilon (teolog); 13. Ducaru Dumitru (subinginer); 14. Enescu Ion (funcționar); 15. Felecan Vasile (muncitor); 16. Filipov Vasile (student); 17. Gârcineanu Florin (ofițer); 18. Grama Iosif (student); 19. Iordache Nicoară (asistent universitar); 20. Macoveschi Ion (student); 21. Micu Augustin (inginer); 22. Mincă Ilie (ofițer); 23. Miter Ion (student); 24. Noaghea Virgil (student); 25. Nuțiu Aurel (student); 26. Pavelescu Alexandru (avocat); 27. Popa Tiberiu (student); 28. Popescu Marin (student); 29. Popescu B. Anton (funcționar); 30. Prodea Nicolae (muncitor); 31. Rădulescu Virgil (ziarist); 32. Raicu Constantin (licențiat); 33. Stamate Eugen (student); 34. Stegărescu Constantin (licențiat); 35. Strugaru Nicolae (avocat); 36. Susai Vasile (licențiat); 37. Teodorescu Gheorghe (sculptor); 38. Tiponuț Gheorghe (elev); 39. Todan Coriolan (student); 40. Ungureanu Corneliu (licențiat); 41. Ursu Ion (student); 42. Vasiliu I. Gh. Galus (ofițer); 43. Vilmuş Adam (muncitor); 44. Zanche Petre (funcționar). În fața porții de sârmă ghimpată s-a format

coloana. La lumina lămpaşelor au fost legați unul de altul de mâini cu funii. De jur-împrejur încercuiți de agenții-călăi, pornesc spre drumul jertfei lor supreme. Înainte de ieşirea din lagăr, Iordache Nicoară, cel mai iubit de toți pentru necuprinsa dragoste şi bunătate ce revărsa în jurul lui, spune un „Tatăl Nostru". Apoi convoiul se pune în mişcare, cei rămaşi între sârme însoțindu-i cu privirile călăuzite în noapte de lumina lămpaşelor. Între tufăriile din apropierea lagărului îi aştepta mitraliera. Aci începu să se spună o altă rugăciune. Mitraliera însă n-a lăsat-o să se sfârşească. Cei 44 flăcăi legionari români se prăbuşesc, unul peste altul, cu rugăciunea pe buze. Unul din ei mai putu striga, într-o ultimă suflare: „Trăiască Legiunea şi Căpitanul!" Liniştea nopții, după încetarea mitralierei, mai fu tulburată de câte un foc de pistol al călăului agent care trăgea în acei care încă nu încetaseră de a respira. Trupurile lor au fost lăsate pe loc două zile, timp în care lumea să vină să le privească. După două zile au fost ridicați şi îngropați în satul apropiat, Toplița.

Asasinați în lagărul de concentrare Vaslui: 1. Antoniu Ion Pâsu (avocat); 2. Belgea Ion (avocat); 3. Boboc Constantin (student); 4. Borzea Virgil (ofițer); 5. Bujgoli Spiru (licențiat); 6. Busuioc Ion (student); 7. Calopăr Mihai (teolog); 8. Cârdu Valeriu (poet); 9. Clime Traian (funcționar); 10. Comănescu Nicolae (student); 11. Danielescu Zosim (student); 12. Dobre Ion Radu (muncitor S.T.B.); 14. Gârcineanu Victor Puiu (avocat); 15. Goga Mircea (student); 16. Maricari Nicolae (ofițer); 17. Moraru Alexandru Bubi (student); 18. Motoc Mircea (student); 19. Nicolicescu Gheorghe (inginer); 20. Popescu Spiru (student); 21. Popescu Vasile (student); 22. Răcman Gogu (student); 23. Rioşanu Petre (inginer); 24. Spânu Iordache (student); 25. Stahu Teodor (avocat);

190; 26. Şota Stavri (student); 27. Şupila Polisperhon (student); 28. Teohari Mircea (student); 29. Tucan Boris (student); 30. Tudose Teodor (avocat); 31. Volocaru Gheorghe (funcţionar); 32. Zus Radu (student). În lunca din faţa clădirii lagărului Vaslui, în acea noapte de sânge şi moarte, sunt duşi aceşti camarazi, în ultimul lor drum ce mai aveau de păşit în această lume şi în această ţară, atât de iubită de ei. Legaţi unul de altul cu funii de mâini, înconjuraţi de cei puşi să-i asasineze, sunt scoşi din lagărul împrejmuit cu două rânduri de sârmă ghimpată şi duşi spre locul unde îi aştepta moartea. Sublocotenentul-jandarm Cinghiţă, care mânuia mitraliera, începe să-i rostogolească de-a valma, unul peste altul. Lui Tudose Teodor, gloanţele îi taie mâinile. Simţindu-se dezlegat de legătura comună, mai are încă putere să fugă. Dar unde? Din urmă îl ajung călăii, îl împuşcă din nou şi-apoi îl aruncă peste ceilalţi camarazi. Vreme de două zile trupurile lor sunt lăsate în văzul lumii. Dascălii primeau ordin să aducă pe rând şcolile de copii ca să privească pe aceşti feciori transformaţi într-un morman de cadavre. Tinerele vlăstare plângeau şi li se făcea rău văzând acest spectacol. Astfel voiau călăii să imprime teroarea în inima tânără a elevilor. După două zile abia, cadavrele au fost îngropate în cimitirul de animale din Vaslui. [...]

Asasinatele de pe tot cuprinsul ţării la 21/22 septembrie 1939. Poliţia şi unităţile de Jandarmerie din toate judeţele au primit, în aceeaşi noapte, ordinul să aresteze şi să execute imediat, în locuri publice, câte trei legionari. Ordinul preciza că, în lipsa celor indicaţi pe listă, vor fi executaţi oricare alţii, pentru a completa numărul, ceea ce s-a şi produs în câteva judeţe. *Arad*: Măduţă Ioan (avocat), Bulboacă Ioan, Julan Ilie (agricultor); *Argeş*: Pielmuş Ioan (ofiţer), Olteanu Vasile, Amzăr Traian;

Bacău: Condopol Mircea, Mandache Alexandru, Antonovici Constantin (student); *Bălţi*: Condratiuc Alexe, Ursache Victor, Gherman Ioan; *Bihor*: Cozma Lazăr, Jude Dumitru; *Botoşani*: Iftimuţă Vasile, Grigoriu Mihail, Mancoş Gheorghe; *Brăila*: Bobotă Teodor, Udrea Ion; *Braşov*: Faur Ioan (profesor), Bordeianu I. Lehaciu, Nicolici Nicolae, Papacioc Radu; *Buzău*: Voinea Constantin; *Caliacra*: Caranica Petre (student), Popescu Hristu (ţăran), Cavachi Dumitru (student); *Câmpulung*: Irimiciuc Valerian (cojocar), Ţăranu Traian, Cozan Luchian; *Caraş*: Borzac Lazăr (muncitor), Băleanu Ion (funcţionar), Cerbu Iancu; *Cernăuţi*: Pisarciuc Silvestru, Regwald Francisc, Molotiuc Ioan; *Cetatea Albă*: Vlădău Ioan, Păucă V. Dumitru (revizor şcolar), Culoglu Damian; *Ciuc*: Duma Iosif (profesor), Caranica Ion, Mirea Ilie; *Cluj*: Cuibuş Petre, Eremia Nicolae; *Constanţa*: Chivu Ion (preot), Chiriazi Constantin (funcţionar), Mocanu Staicu (preot), Secăreanu Ion (preot); *Covurlui*: Popa Costăchel, Croitoru Tudor, Potolea Gheorghe (ofiţer invalid de război); *Dâmboviţa*: Niţescu Petre, Lungu Ion (învăţător), Gâlmeanu Ion (student); *Dolj*: Horculescu Nicolae, Poenaru Ilie, Ştefănache Ioan; *Dorohoi*: Surugiu Gheorghe, Barbu Gheorghe, Honceru Ion; *Durostor*: Nastu Nicolae (ţăran), Manganiţa Constantin (ţăran), Memu Dionisie (ţăran); *Fălciu*: Codreanu Ion (inginer), Nicolae Emil, Croitoru Vasile; *Gorj*: Şerban Constantin, Munteanu Gheorghe (căpitan), Motomancea Grigore (preot); *Hotin*: Dobuleac Vasile, Dubovinschi Teodor, Soroceanu Dumitru Iacob; *Hunedoara*: Popa Petre (muncitor), Cornea Gheorghe, Sârbu Nicolae; *Ialomiţa*: Manolescu Grigore, Constantinescu Constantin, Badea Traian; *Iaşi*: Dănilă Nicolae (licenţiat), Leonid Miron (preot), Bogdan Elena; *Lăpuşna*: Diaconescu Vasile

(colonel), Florescu Sergiu (ziarist), Palamarciuc Jean; *Maramureş*: Butnaru Ion, Chirculiţă Dumitru, Belidean Mircea (student); *Mehedinţi*: Gheorghiu Victor; Geacu Hristu Petre, Gheorghevici Nicolae; *Mureş*: Rusu Iacob, Paletaş Francisc, Pădureanu Nicolae; *Muscel*: Nerasan Ion (avocat), Stancu Ion; *Năsăud*: Tonea Simion, Gingan Cornel, Tolan Alexandru; *Neamţ*: Mahnici Nicolae, Avădanei Vasile, Puiu Vasile; *Olt*: Găman Florea (elev), Mânzu Dumitru (student), Preda Gheorghe; *Orhei*: Zalopcinski Grigore, Mocanu Andrei, Răileanu Naum; *Prahova*: Cojocaru Alexandru, Filip Dumitru; *Putna*: State Vasile, Voinea Nicolae, Marin Petre; *Roman*: Creangă Vasile; *Romanaţi*: Niculescu Gheorghe, Oprovici Horia; *Sălaj*: Burcaş Augustin; *Satu Mare*: Bozântan Victor (avocat), Jitaru Spiridon; *Severin-Lugoj*: Galescu Pavel (curelar), Ghindă Gheorghe (muncitor), Sârbu Damaschin (ţăran), Matici Marin; *Soroca*: Leviţchi Ştefan (elev), Ştiucă Boris, Criclivâi Azarie; *Suceava*: Răuţ Ion, Gemeniuc Ion, Jitaru Spiridon (student); *Târnava Mică*: Bârză Gheorghe, Priş Ioan, Codrea Nicolae; *Tecuci*: Căsăneanu Gheorghe, Teodorescu Spirache, Baciu Vasile (student); *Teleorman*: Abagiu Dumitru (comerciant), Cristea Aristotel, Toader Dumitru (comerciant); *Tighina*: Geidenreich Vladimir, Căldare Constantin, Caragancev Ion; *Timiş-Torontal*: Udrea Teodor (croitor), Dragomir Gheorghe (şofer), Cocora Alexandru; *Trei Scaune*: Lascăr Gheorghe (inginer), Vrânceanu Gheorghe, Caranica Enache (licenţiat); *Turda*: Cucerzan Constantin (student), Nichita Augustin (măcelar), Tonceanu Gheorghe (student); *Vâlcea*: Nicolaescu Aurel (preot), Diaconescu Dumitru (preot), Vasilescu Nicolae (tâmplar). Cadavrele celor asasinaţi au fost lăsate timp de trei zile expuse în pieţe publice. Elevii din toate şcolile au fost aduşi să le

vadă şi nici copiii celor ucişi nu au fost cruţaţi de la acest spectacol.

Din aceste relatări oficiale reiese că au fost asasinaţi, numai în noaptea de 21/22 septembrie 1939, la: Bucureşti 10 legionari; Spitalul Militar Braşov 7 legionari; Penitenciarul Râmnicu-Sărat 13 legionari; Lagărul de la Vaslui 31 legionari şi în restul ţării 147 legionari. Deci un total de 252 legionari numai într-o singură noapte.

Ceilalţi eroi şi martiri asasinaţi în timpul prigoanei din 1938-1940 sau omorâţi pentru credinţa lor legionară în anii anteriori au fost pomeniţi în Cronologia legionară. Unora însă nici până astăzi nu li s-a putut preciza data şi împrejurările în care au fost asasinaţi.

(Extras din: Almanahul „Cuvântul”, ziar al Mişcării Legionare, 1 ianuarie 1941; *Din luptele tineretului român 1919-1939. Culegere de texte. Corneliu Zelea Codreanu 1899-1938*, Responsabil pentru alegerea, dispoziţia, autenticitatea şi conformitatea textelor care alcătuiesc acest volum: Duiliu Sfinţescu, Ediţia a treia, Editura Fundaţiei „Buna Vestire”, Bucureşti, 1993, p. 186-195 – n.ed.).

Nota bene. Din cele 72 judeţe ale României întregite, în 11 judeţe nu s-a produs masacrul ordonat de Regele Carol II, întrucât prefecţii militari cu grad de colonel au cerut ordin scris în loc de ordin telefonic şi întrucât Siguranţa Generală, legiunile de jandarmi şi chesturile de Poliţie s-au subordonat Prefecturii. Opinia noastră este că dacă se întârzia 24 de ore, autorităţile altor judeţe ar fi procedat la fel şi nu s-ar fi dovedit posedate de panică. Între judeţele care n-au participat la masacru: jud. Alba, jud. Vlaşca, jud. Storojineţ, jud. Ismail, jud. Râmnicu-Sărat, jud. Rădăuţi, jud. Cahul, jud. Baia.

După cercetări din arhive şi după texte de memorialistică reiese că scopul ex-regelui Carol II şi a uneltelor sale – generalul Gavrilă Marinescu şi ministrul

Victor Iamandi era de a extermina pe absolut toţi legionarii, inclusiv familiile lor, astfel ca să dispară complet orice urmă de Mişcare Legionară în istoria României. Cu alte cuvinte, un adevărat holocaust şi un adevărat genocid cu caracter de scop în sine şi nu provocat de împrejurări şi justificându-se cu împrejurările externe. După 15 septembrie 1940, cuibul legionar „Axa”, condus de Anton Hoidaş a întocmit un plan de ridicare în fiecare capitală de judeţ a unui monument având înscrise numele martirilor decedaţi; iar în cele 11 judeţe exceptate de la masacru respectivul monument să poarte numele prefecţilor militari care nu au executat ordinul ex-regelui Carol II. Acest proiect semnat de noi toţi participanţii la cuibul „Axa” a fost înaintat conducerii legionare de atunci – Horia Sima şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu această propunere.

Crime pentru alibi

Indiferent dacă e dar al Divinităţii sau reuşită a Naturii, primele şi principalele semne ale Vieţii sunt Sensibilitatea şi Reactivitatea. Sensibilitatea la ce este schimbare, deci nou, în mediul imediat înconjurător şi Reactivitate nu ca scop, dar cu rezultat de a păstra şi a continua ce-i pozitiv pentru viaţă. *Per a contrario*: moartea şi mai exact încetarea vieţii începe cu pierderea Sensibilităţii, adică cu indiferenţa şi cu pierderea Reactivităţii, adică cu inerţia.

În urmă cu 60 de ani am trăit cu toţii faza de ascensiune, sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu (1899-1938) a Mişcării Legionare. Cea mai ascuţită Sensibilitate şi cea mai promptă Reactivitate de care poate fi capabilă fiinţa omenească şi de aici concluzia de unicat non-repetabil.

Anul 1991. „Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici” cu sediul în str. Mântuleasa nr. 10. Cu eufemismul de „cenaclu literar” activează cu şedinţe săptămânale un centru de studiu şi documentare sub conducerea eminentului Octavian Tripa şi cu participări din toate partidele politice şi chiar fără încadrare politică fostă sau prezentă. Se iau în analiză crimele săvârşite în numele Statului şi atentatele săvârşite din partea Naţiunii, din istoria politică a României contemporane. Scopul analizei este de a identifica cauzalitatea, adică factorul predispozant, factorul determinant, factorul favorizant şi factorul declanşator sau provocator, în altă exprimare etio-patogenia, care este în acelaşi timp defect de psihologie şi deviere de sociologie. La mai multe cauze psiho-sociale, eu adaug o cauză care ar putea fi singulară pentru România din epoca respectivă şi anume crima săvârşită de guvernanţi pentru a simula indignarea imposibil de reţinut şi pentru a fi alibi de non-complicitate la ceva premergător. În sprijinul tezei mele am adus două exemple: asasinarea lui Sterie Ciumetti în seara de 29 decembrie 1933 şi masacrarea Mişcării Legionare în noaptea de 21/22 septembrie 1939.

Iată cum am explicat. Atentatul din 29 decembrie 1933 de pe peronul gării Sinaia împotriva primului ministru I. G. Duca (1879-1933) n-a putut reuşi decât cu complicitatea ex-regelui Carol II (1893-1953) care l-a teleghidat şi l-a favorizat, prin generalul Gavrilă Marinescu, prefectul Poliţiei Capitalei. După suirea în tren şi plecarea din Gara de Nord a Nicadorilor (Nicolae Constantinescu, Iancu Caranica şi Doru Belimace), un macedonean informator cu numele de Alexandru Tale a înaintat la Prefectura Poliţiei Capitalei o relatare absolut completă şi generalul Gavrilă Marinescu a întrebat prin

telefon dacă să înainteze informația la Siguranța Generală și la Inspectoratul Jandarmeriei, întrucât trenul ieșise de pe teritoriul Bucureștilor. De la Castelul Peleș din Sinaia, ex-regele Carol II i-a ordonat să n-o transmită și să lase lucrurile să se desfășoare așa cum s-au desfășurat. Informația a fost trimisă lui Eugen Cristescu, directorul Siguranței Generale, dar nu *ante factum*, ci *post factum* și, deci, a fost complicitate prin *culpa in omitendo*. Cum tot Bucureștiul acuza direct pe generalul Gavrilă Marinescu, acesta a ordonat, drept expresie a indignării și drept constituire de alibi, asasinarea primului legionar care va fi arestat de Poliție. Împreună cu Ionel I. Moța și Vasile Marin, Sterie Ciumetti fusese eliberat din închisoarea Jilava în dimineața de 29 decembrie 1933 și, câteva ore mai târziu, în seara aceleiași zile de 29 decembrie 1933, a fost arestat și asasinat de comisarii Panova și Mateescu, evident din ordinul superior al șefului lor, generalul Gavrilă Marinescu. Deci, crimă săvârșită de autoritățile de stat asupra unui cetățean arestat care se afla sub protecția legii. Nu poate fi invocată altă cauză decât simularea indignării și obținerea de alibi, întrucât victima era numai de câteva ore pusă în libertate și nu ar fi putut avea nici un fel de activitate politică subversivă sau ilegală.

Masacrul din noaptea 21/22 septembrie 1939. În vara 1939, primul ministru Armand Călinescu era deja căzut în dizgrația regală și aceasta pentru mai multe motive, între care: a) incapacitatea de a organiza executarea legală pentru tentativă de evadare sau fugă de sub escortă a lui Corneliu Z. Codreanu; b) executarea lui Corneliu Z. Codreanu după întoarcerea în Țară a regelui Carol II și nu cum își luase angajamentul, când acesta era încă în străinătate și c) refuzul de a asasina și pe Iuliu

Maniu, așa cum i-au cerut, în numele regelui, întâi Ernest Urdăreanu și apoi generalul Gavrilă Marinescu.

Dispariția lui Armand Călinescu a fost precipitată de cererea Angliei și Franței să ne autodistrugem întreaga industrie petroliferă și de pregătirile făcute de Armand Călinescu cu subsecția B din Secția III Operațiuni a Marelui Stat Major, el fiind Ministrul Apărării Naționale în plus de prim-ministru al guvernului dictatorial.

Atentatul din 21 septembrie 1939 este cel mai complicat din istoria universală și a avut un creier care a conceput și o mână care a executat. Creierul care a conceput în culise și a organizat în teren au fost: ex-regele Carol II, Mihail Morusoff și Ernest Urdăreanu; iar mâna care a asumat publicitatea și a executat în teren a fost Horia Sima, folosind spiritul de sacrificiu și disciplina legionară a echipei Miti Dumitrescu.

Pentru ca răspunderea să treacă asupra Mișcării Legionare, Horia Sima a ordonat ca echipa Miti Dumitrescu să nu fugă, cum putea perfect de bine și să se ducă la Radio-Difuziune unde să anunțe *Urbi et Orbi* evenimentul și paternitatea. Iar cei 7 legionari atentatori au fost executați imediat cu arestarea, pentru ca la anchetă să nu divulge complicitatea șoferului Vasile Joița, complicitate care ar fi dus la incriminarea Serviciului Secret și a lui Mihail Morusoff. În noaptea care a urmat, 21/22 septembrie 1939, au fost masacrați de Jandarmerie și Poliție 252 comandanți legionari din închisori, din lagăre și de pe străzi, cu cadavrele expuse în piețe și cu ordinul de a fi scuipate de școlari.

Cu ce scop acest ultra-bestial masacru? Cu ce scop publicitatea mondială făcută? Nu putea fi Justiție, întrucât victimele erau claustrate sub pază jandarmerească în închisori și lagăre. Nu putea fi act de guvernământ, întrucât nu ne găseam în război civil și

întrucât n-au fost dezordini nici înainte şi nici după. Nu poate fi reţinută decât o singură explicaţie şi anume simularea indignării şi construirea unui alibi al regelui Carol II faţă de Anglia şi Franţa.

Să ne oprim aici cu analiza. Ne întoarcem la şedinţa din 1991 de la „Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici". Explicaţiile mele rezumate mai sus n-au provocat comentarii şi n-au stârnit interes. Nimeni din sală n-a luat cuvântul să mă aprobe sau să mă combată şi ordinea de zi s-a consumat cu alţi vorbitori şi alte subiecte. Lângă mine se găsea ing. Ştefan Iacobescu şi la terminarea şedinţei am încercat o convorbire asupra interpretării mele că Sterie Ciumetti a fost asasinat în scop de simulare a indignării şi de confecţionare a unui alibi. A ascultat cu politeţe, dar fără atenţie şi în loc de a angaja o discuţie critică, a povestit ceva care nu avea legătură cu Sterie Ciumetti, dar îl interesa pe dânsul personal. Am plecat de la şedinţă complet dezamăgit. Dar cu voinţa ca dezamăgirea să rămână la nivel de persoane şi să nu ducă sau să aducă demobilizarea din serviciul restabilirii adevărului istoric.

Într-adevăr: indiferenţa şi inerţia sunt semne premonitorii ale morţii, aşa cum Sensibilitatea şi Reactivitatea sunt semne doveditoare ale vieţii. Dar în această problemă a Mişcării Legionare de după decembrie 1989 mai există ceva şi anume un complot cu agenţi recrutaţi şi cu agenţi infiltraţi de a obţine inexistenţa în exterior prin păstrarea confuziei în interior. Nu-i posibil să lupţi pentru adevăr şi dreptate în exterior fără adevăr şi dreptate în interiorul partidului. Cine nu înţelege aceste lucruri *ipso facto* se dovedeşte fără viaţă şi excepţie ar fi să aibă alt scop decât cel afirmat.

Evenimentul acesta al crimei în scop de alibi politic aminteşte de cei trei marinari care din naufragiu s-au

salvat într-o barcă cu provizii de apă şi mâncare numai pentru puţine zile. De la orizont nu apare nici o corabie salvatoare şi supravieţuirea e o problemă de câte zile mai dispun de hrană. Doi se înţeleg din privire şi cu hotărâre de fiară azvârlă din barcă pe cel de al treilea rămas încă om. Văzând că trec zilele şi nu apare salvarea, cei doi îşi pun fiecare problema să azvârle pe celălalt şi să rămână singur cu ultimele înghiţituri de apă şi ultimii biscuiţi. Fiarele renunţă la somn şi îşi pândesc mişcările, pentru a avea avantajul vitezei şi iată omenirea readusă la junglă primitivă.

Răspuns la întrebarea: putea fi evitat înspăimântătorul şi degradantul masacru antilegionar din 22 septembrie 1939?

Întrebarea e legată deopotrivă de epocă şi de oameni. De epocă în sensul că „masacrul" a venit aparent ca un reflex la atentatul din 21 septembrie 1939 împotriva primului ministru Armand Călinescu. Şi de oameni, în sensul că a fost ordonat şi executat de nişte monştri în contradicţie cu omenia sufletului naţional românesc şi cu simţul măsurii, prezent de-a lungul întregii noastre istorii.

Mai întâi să analizăm oamenii. Armand Călinescu avea ură personală şi invincibilă împotriva lui Corneliu Z. Codreanu, care în procesul din aprilie 1934 la Tribunalul Militar Bucureşti îl dovedise public a fi mincinos, în concepţia lui de principal călău, în plus de prim-ministru, de ministru de Interne şi ministru de Război. Distrugerea Mişcării Legionare era operaţiune încheiată cu succes şi nu mai era nevoie de noi cadavre. Sutele de şefi legionari claustraţi în lagăre şi închisori nu erau condamnaţi în aşteptarea execuţiei, ci erau ostateci

pentru a paraliza eventualele încercări de a răzbuna pe Căpitan și pentru a intimida Națiunea cu exemplul minorității pedepsită scop în sine.

Despre criminalitatea lui Mihail Morusoff nu sunt informații; iar despre Ernest Urdăreanu sunt informații certe de a nu fi fost pentru masacru.

Ministrul Justiției Victor Iamandi, întotdeauna şi consecvent a fost pentru cât mai multe crime şi pentru cât mai mari masacre. Cei şase legionari asasinați de Poliție şi Jandarmerie în timpul campaniei electorale pentru alegerile parlamentare din 19 noiembrie 1933 au fost morți eronat atribuite primului ministru I. G. Duca şi au fost opera personală a lui Victor Iamandi în funcția sa de ministru al Ordinii Publice. După atentatul din 29 decembrie 1933 din Gara Sinaia împotriva lui I. G. Duca, Victor Iamandi a cerut să preia succesiunea de preşedinte al Consiliului de Miniştri şi a anunțat programul său de 3.000 cadavre legionare întinse pe pavajul străzilor. Bătrânii liberali, în frunte cu Constantin I. C. Brătianu şi prof. dr. Constantin Angelescu s-au împotrivit cu indignare şi hotărâre şi astfel guvernul interimar pentru starea excepțională a fost făcut de prof. dr. Constantin Angelescu şi nu de Victor Iamandi, definit drept „asasinul moral al lui I. G. Duca". La masacrul din 22 septembrie 1939, ministrul de Justiție Victor Iamandi a colaborat cu ordinul ca procurorii şi judecătorii să nu se sesizeze şi să achieseze prin tăcere. În septembrie 1940 el a fost arestat de Poliția legionară şi în arestul din str. Simonide, el a declarat doctorului Victor Apostolescu: „Voi sunteți la guvern şi noi suntem la închisoare pentru că nu mi s-a acceptat programul meu întâi de 3.000 şi apoi de 30.000 cadavre de legionari".

Ministrul Ordinii Publice, generalul Gavrilă Marinescu, un specimen cu totul aparte venit din jungla sălbatică în societatea omenească şi de nimeni egalat în lăcomia de îmbogățire, în ferocitatea mentalului şi comportamentul şi – spunem cu regret – în dinamismul activităților sale întâi militare şi apoi de prefect al Poliției Capitalei.

La sfârşitul lui septembrie 1939 avocatul Adrian Brudariu (originar din Iaşi) vine în audiență la Palatul Regal şi, în calitate de înalt demnitar al Frontului Renaşterii Naționale şi al pseudo-Camerei Deputaților încunoştințează pe Ernest Urdăreanu de efectul dezastruos în țară şi în străinătate al masacrului antilegionar din 21 septembrie 1939. Ernest Urdăreanu a ascultat, părând a fi cu totul de acord cu condamnarea masacrului şi l-a trimis să repete protestul „cuvânt cu cuvânt" lui Gavrilă Marinescu, instalat în imobilul actualei Primării de Verde din Bd. Banu Manta. Gavrilă Marinescu a început să țipe şi să urle ca un nebun ieşit din balamuc, a arătat sute sau mii de scrisori care îl felicitau şi a anunțat că la al doilea prilej va omorî 3.000 legionari şi la al treilea prilej va omorî 30.000 legionari.

Organele de execuție au fost Poliția în oraşe şi Jandarmeria în sate. Nişte maşini infernale ucigând fără a gândi, pentru recompensă de 10.000 lei de cadavru şi cu mândria de a executa cu exces de zel ordinele venite ierarhic de sus în jos. Totuşi, din 72 prefecți militari de județ s-au găsit 77 colonei care s-au opus ordinului venit de la Bucureşti şi au determinat pe jandarmi şi pe polițişti să nu-l execute în respectivele județe. Evenimentul are semnificație şi s-a repetat în iulie 1942 pe front, când dictatorul – generalul Ion Antonescu – a ordonat să se grăbească „soluționarea problemei legionare" prin împuşcarea cu glonte în ceafă a celor

supravieţuitori din bătălia de la Sevastopol şi în unanimitate comandanţii de unităţi mari şi mici s-au împotrivit respectivului ordin demenţial, care ar fi dezorganizat Armata.

De la sectorul oameni să trecem la evenimentul care a precedat în timp şi care a determinat, în aparenţă, îngrozitorul masacru din 22 septembrie 1939: atentatul din 21 septembrie 1939 împotriva primului ministru Armand Călinescu. În structura acestui epocal atentat trebuie făcută net diferenţa între creierul care l-a conceput şi mâna care l-a executat. Creierul care l-a conceput şi care l-a organiza astfel încât să reuşească perfect au fost: a) ex-regele Carol II; b) ministrul Palatului Ernest Urdăreanu şi c) Mihail Morusoff, şeful atotputernic al Serviciului Secret.

Pentru ce s-a decis atentatul? Armand Călinescu era „omul Angliei" şi în această calitate decisese şi organizase autodistrugerea întregii industrii petrolifere. Obţinuse acordul ex-regelui Carol II, care în laşitatea lui nu se opusese şi la Marele Stat Major organizase Secţia III-B Operaţiuni colonel Paul Leonida: în aparenţă pentru pază şi în realitate pentru distrugere la ordinul său a tuturor sondelor, rafinăriilor, laboratoarelor, depozitelor, conductelor şi cisternelor, astfel ca germanii să nu mai aibă petrol timp de zeci de ani. Mihail Morusoff, aflat în colaborare încă din martie 1936 cu amiralul Canaris, şeful Abwehr-ului, s-a împotrivit cu argumentul perfect convingător: „Distrugându-ne industria petroliferă aducem războiul pe teritoriul nostru, întrucât germanii vor veni s-o repună în funcţionare, iar păstrând industria şi vânzând petrol ţinem războiul dincolo de graniţele noastre". Iar mâna care a executat atentatul a fost închiriată, sau mai exact achiziţionată, prin Horia Sima de la Mişcarea Legionară. Astfel ca, în

faţa Angliei şi Franţei (forţele tutelare ale României), asasinarea lui Armand Călinescu să nu treacă drept opera autorităţilor de Stat şi a dictaturii ex-regelui Carol II, ci să treacă drept opera de răzbunare a legionarilor, deci cu totul din alt motiv decât păstrarea industriei petrolifere. Iar înspăimântătorul masacru din închisori, lagăre şi străzi din următoarea zi, 22 septembrie 1939, n-a fost altceva decât un alibi de dovedire a indignării şi a neparticipării ex-regelui Carol II şi dictaturii sale.

La fel ca în noaptea 29/30 decembrie 1933, când prefectul Poliţiei Capitalei, generalul Gavrilă Marinescu, a asasinat pe primul legionar arestat Sterie Ciumetti pentru a simula indignarea şi drept alibi că nu el a ascuns nota informativă a lui Alexandru Tale şi nu el, din ordinul ex-regelui Carol II, a teleghidat de la Bucureşti la Sinaia echipa Nicadorilor (Nicolae Constantinescu, Iancu Caranica şi Doru Belimace). În 30 decembrie 1933 pentru alibi a fost suficient un cadavru, în 22 septembrie 1939 pentru alibi a fost nevoie de 252 cadavre.

Pentru ce Horia Sima a recrutat şi a furnizat „mâna legionară" (sinceră în fanatismul şi în disciplina ei) este o problemă extrem de complicată. Primo: Horia Sima se găsea de mai mulţi ani în colaborare reciproc avantajoasă cu Mihail Morusoff. Secundo: Statul Major Legionar ing. Gheorghe Clime socotea pe Horia Sima vinovat de moartea Căpitanului şi acesta urma a fi pedepsit pentru indisciplină, dacă nu pentru trădare. Tertio: prin masacrarea, la 22 septembrie 1939, a întregii ierarhii legionare, se oferea lui Horia Sima să ocupe vidul şi să se facă şef. Deci, un fel de plată la serviciul făcut.

Revenim la întrebarea pusă de anchetă şi anume dacă putea fi evitat îngrozitorul şi degradantul masacru

antilegionar din 22 septembrie 1939? Nu era în putința nimănui să evite cererea Angliei și a Franței de a ne autodistruge industria petroliferă. Nu era în putința nimănui să împiedice criminalitatea de anormal psihic a ex-regelui Carol II. Singura posibilitate de evitare a masacrului ar fi fost ca „creierul care concepe" să nu găsească „mâna care să execute". Aceasta însemna să nu se fi născut Horia Sima sau o dată cu diagnosticul, să-l fi lichidat, în timp util și înainte de ireparabil, camarazii legionari din ilegalitate și apoi din exil.

Depoziție de martor de la fața locului.

TESTAMENTUL POLITIC AL LUI MIHAIL MORUSOFF (1885-1940)[1]

La București, în dimineața de 6 septembrie 1940 s-a produs un eveniment neînțeles de contemporani, dar firesc și inevitabil din punct de vedere istoric. Și anume, continuarea regimului de dictatură prin metoda schimbării de persoană a dictatorului: În locul ex-regelui Carol II, dovedit supracorupt și, în plus, abandonat de Anglia din cauza duplicității, se instalează sau poate, mai adevărat, e instalat generalul Ion Antonescu, cunoscut supervirtuos și, în plus, cu încrederea ambasadorului Wilhelm Fabricius al Germaniei.

Noul dictator își asociază la dictatură Mișcarea Legionară numai după 9 zile, și anume la 15 septembrie 1940: a) după ce s-au terminat operațiile de evacuare a teritoriului din nord-vestul Transilvaniei cedat Ungariei și b) după transferarea de la București la Iași a generalului prolegionar Dumitru Coroamă și aducerea

[1] Șerban Milcoveanu, *Testamentul politic al lui Corneliu Zelea Codreanu (1899-1938). Testamentul politic al lui Mihail Morusoff (1885-1940). Testamentul politic al mareșalului Ion Antonescu (1882-1946). Testamentul politic al generalului Aurel Aldea (1887-1949). Mesajul Ultimei Speranțe (testamentul legionarilor nonagenari)*, ISBN 973-0-00924-4, f.ed., București, 1999, p. 27-48.

de pe Prut la Otopeni a Diviziei III socotită antilegionară.

Colaborând preferențial cu ramura Horia Sima în loc de ramura Ion Zelea Codreanu, însuși generalul Ion Antonescu a direcționat evoluția Mișcării de la politica constructivă a fondatorului la politica anarhică, deci heterodistructivă și autodistructivă a impostorului.

Odată cu miniștrii în guvern, la 15 septembrie 1940 este instalat colonelul Ștefan Zăvoianu la conducerea Prefecturii Poliției Capitalei. Ura cea mare și cu adevărat criminală a generalului Ion Antonescu împotriva ministrului de Interne, generalul Constantin Petrovicescu și împotriva prefectului de Poliție, colonelul Ștefan Zăvoianu provine din faptul că, deși ofițeri de carieră, ei au optat pentru Legiune și n-au rămas disciplinați cu Armata de sub comanda sa.

Revenim la subiect. Trei zile mai târziu, deci la 18 septembrie 1940, mă vizitează la cabinetul medical din str. Sapienței 1 comisarul de poliție Ion Nitulaș, originar din Botoșani: „Au venit la Prefectură legionarii, care vor menține în serviciu numai pe polițiștii luați sub garanție de legionari. D-voastră știți cum m-am purtat când ați fost la Spitalul Brâncovenesc trei luni sub paza mea și vă rog să mă luați sub garanție și eu să pot rămâne în serviciu".

Cu această hotărâre m-am dus a doua zi la Prefectură. N-am găsit pe colonelul Ștefan Zăvoianu, de a cărui încredere mă bucuram din aprilie 1935 și m-am adresat directorului de cabinet, juristul Stelian Stănicel, care decide prompt: „S-a făcut. Nu i se întâmplă nimic. Scrie declarația de luare sub garanție și o punem la dosarul său de la personal".

În timp ce scriam, îl văd că ia o hârtie și iese din birou.

- „Unde te duci, ca să-ți dau garanția?"
- „Vino după mine".

Alergăm pe culoare și coborâm la subsol. Aici îl aud spunând unui legionar în cămașă verde cu centură și diagonală: „Deschideți celula și să vină Morusoff".

Eu: „Stănicel! Am auzit bine sau fac o confuzie!?"

Stelian Stănicel: „Da! Mihail Morusoff, șeful S.S.I.-ului".

Eu: „Cum asta!?"

Stelian Stănicel: „Acum patru zile, la venirea noastră, l-am găsit arestat în această celulă. A fost arestat din ordinul d-lui general Ion Antonescu la 6 septembrie 1940 și până la noi a fost păzit de soldați și polițiști".

Se deschide ușa celulei. Și vine în fața noastră Mihail Morusoff. Statură puțin sub mijlocie. Corp bine armonizat. Mișcări iuți, precise și măsurate. Păr grizonat la vârsta de 55 de ani. Umerii obrajilor foarte proeminenți, deci ereditate mongolă. Ochi albaștri și reci foarte severi. Privirea exact ca lama briciului în curs de a tăia.

Stelian Stănicel: „Domnule Morusoff, v-am adus rezoluția domnului general Antonescu la petiția d-voastră. Permiteți-mi să v-o citesc".

Mihail Morusoff: ?

Stelian Stănicel: „Mihail Morusoff, înainte de a cere saltea, cearșaf, pernă și pătură, să-și amintească de cei 8 ofițeri români, pe care în 1919 la Bălți i-a omorât cu mâna lui și care sunt în pământ fără saltea, fără cearșaf, fără pernă și fără pătură". Scris și semnat cu mâna sa proprie „general Ion Antonescu".

Prompt, cu ochii închiși, Mihail Morusoff se lovește cu palma pe frunte și spune cu senzație de suferință și regret în voce: „Antonescu, Antonescu...!"

Apoi la fel de prompt mă străpunge cu privirea şi arătându-mă cu degetul, întreabă: „Cine e dumnealui!?"

Stelian Stănicel: „E legionar de-ai noştri. La fel ca mine".

Mihail Morusoff se adresează şi cu voce solemnă, ca în faţa istoriei; spune următoarele, care date fiind împrejurările, reprezintă testamentul său politic: „Domnilor legionari, vă vorbeşte omul cel mai informat din România. Antonescu nu este om. Antonescu e fiară de junglă. Antonescu s-a născut pentru ca să omoare. Antonescu juisează când poate să pedepsească. Antonescu o să vă omoare pe voi legionarii până nu mai rămâneţi nici unul. E firea lui, e necesitatea lui să administreze pedepse şi să dea moartea. Dumneavoastră legionarii n-aveţi decât o singură şansă de salvare. Suiţi-vă în tren, duceţi-vă la Berlin şi înţelegeţi-vă cu Hitler înainte ca Antonescu să se înţeleagă cu el. Nemţii n-au nici un interes în politica internă a României, îi interesează numai exporturile de petrol şi cereale, pe care le plătesc. Ei au alte interese, care nu privesc România. Înţelegerea cu Hitler e singura şansă de salvare a dumneavoastră, a legionarilor".

Atât a spus Mihai Morusoff şi este enorm. Este cheia de a înţelege evenimentele din acea epocă.

Nu ştiu dacă Stelian Stănicel a raportat mai sus. Poate a raportat colonelului Ştefan Zăvoianu şi sigur n-a raportat lui Horia Sima. După 1990 am încercat, dar în zadar, să confrunt memoria mea cu memoria lui Stelian Stănicel. În „Memorialul" scris noaptea, în secret, pe timpul dictaturii comuniste, fac consemnare fidelă şi exactă a celor de mai sus.

Cred că este în interesul Istoriei şi spre binele Naţiunii să nu mă opresc aici şi să comunic ce ştiu despre: a) conflictul dintre generalul Ion Antonescu şi Mihail Morusoff şi b) în ce împrejurări politice de culise a pierit Mihai Morusoff în masacrul din 26/27 noiembrie 1940 de la închisoarea Jilava. Cu atât mai mult cu cât actuala biografie a lui Mihail Morusoff şi actualii istorici ai Serviciului Secret par a avea ordin să ocolească esenţialul şi să fabrice legende.

Conflictul în cauză e foarte vechi şi a început în 1919, când locotenent-colonel Ion Antonescu era şeful Secţiei a III-a Operaţiuni a Marelui Stat Major atunci la Iaşi şi Mihail Morusoff, la începutul carierei, era şeful Siguranţei Generale a Statului din jud. Bălţi, în nordul Basarabiei. Atunci au dispărut, în condiţii neelucidate, 8 ofiţeri români şi al 9-lea programat să dispară – Grigorescu din Râmnicu-Sărat – a depus mărturie, indicând drept autori o contesă rusoaică proprietară a unui castel, unde invita victimele şi pe Mihail Morusoff pe poziţie de agent dublu în serviciul C.E.K.A. de la Moscova. Anchetatorii militari au pus concluzie de condamnare la moarte a contesei şi a lui Mihail Morusoff, dar anchetatorii civili au invocat principiul *testis unus, testis nullus* şi au achitat pe cei acuzaţi, cu mutarea lui Mihail Morusoff în centrala de la Bucureşti a Siguranţei Generale a Statului. Mai ales că, în anul 1921, Mihail Morusoff a capturat un tezaur de bijuterii trimis de Internaţionala a III-a Grigori Zinoviev – Cristian Rakovski, drept finanţarea – sponsorizarea Partidului Comunist zis Român.

În 1924, ambasadorul sovietic la Paris, Serge Besedovski „alege libertatea" şi publică cartea „J'accuse". Printre dezvăluiri, faptul că „Sureté Générale de France" trimitea săptămânal la „Siguranţa Generală a României" un amplu şi detaliat raport informativ şi care raport informativ, cu marile secrete, în

doar câteva zile de la Bucureşti ajungea la Moscova şi de la Moscova ajungea la ambasada sovietică de la Paris.

În decembrie 1933, prin încrederea lui I. G. Duca, generalul Ion Antonescu ajunge şeful Marelui Stat Major; iar în noiembrie 1934 este demis cu mare scandal la cererea Elenei Lupescu, care s-a pretins insultată la un banchet în casa lui Richard Franasovici. În cele 11 luni de şefie, generalul Ion Antonescu: a) a introdus faimoasa „rozetă" în Armata Română; b) a vizitat Londra, unde a fost primit cu onoruri de vice-rege al României şi c) s-a pus să verifice la centimă fondurile secrete ale Serviciului Secret. Mareşalii, amiralii şi generalii englezi au întors vizita la Bucureşti. La şedinţa de lucru de la Statul Major Român a venit şi Mihail Morusoff să asiste, în fundul sălii, cu un scăunel. Generalul Ion Antonescu l-a invitat să iasă şi pentru că Mihail Morusoff n-a vrut, atunci cu pumnii şi picioarele l-a dat afară, aruncându-i scăunelul în cap. Urmarea scandalului a fost un decret al Regelui Carol II prin care Serviciul Secret – Mihail Morusoff trece din subordinea Marelui Stat Major – general Ion Antonescu, în subordinea Ministerului Apărării Naţionale – general Paul Angelescu, care de la 27 iunie 1934 înlocuise pe generalul Nicolae Uică. La 29 decembrie 1937, generalul Ion Antonescu devine ministrul Apărării Naţionale şi, automat, apare un al doilea decret al Regelui Carol II, prin care Serviciul Secret – Mihail Morusoff iese de sub comanda militară şi devine de sine stătător, cu responsabilitate numai faţă de Rege ca şef suprem absolut al Armatei.

Între timp, raporturile personale se înrăutăţiseră la maximum. La instigarea Elenei Lupescu şi cu aprobarea Regelui Carol II, Mihail Morusoff concepe planul scoaterii generalului Ion Antonescu din cadrele active

ale Armatei, pentru vinovăţia de „imoralitate". Vinovăţie dovedită de căsătoria sa, în 1928, cu Maria Niculescu, încă nedivorţată de un francez alsacian, care a fost găsit şi convins să facă reclamaţie. Astfel a fost înscenat un celebru proces; nu împotriva generalului Ion Antonescu, ci împotriva Mariei Antonescu şi aceasta explică pentru ce la instanţele civile, în loc de instanţele militare şi nu pentru bigamie, cum au scris superficialii cu pretenţie de istorici, ci pentru biandrie care este altă noţiune atât în biologie cât şi în drept. Faptul invocat drept probă a fost că sentinţa de divorţ pronunţată de o instanţă judecătorească din Paris n-avea operativitate juridică, întrucât nu fusese completată cu formalitatea obligatorie de „transcriere" prevăzută în toate Codurile Civile pentru eventualitatea de răzgândire a divorţaţilor. În agitaţia sa cronică, generalul Ion Antonescu uitase această mică formalitate şi această neglijenţă în problemă personală corespunde cu diagnosticul generalului Aurel Aldea pentru problemele militare: „O ia razna şi lasă în urmă lucruri nerezolvate".

Idem cu infecţia sifilitică, în 1911. A ştiut că are sifilis primar şi nu s-a tratat; în 1925 i s-a spus că are sifilis secundar şi nu s-a tratat; în 1941 face sifilis terţiar, sub formă de tabes dorsal şi abia atunci e tratat cu malariaterapie şi cu arsenic pentavalent Stovarsol, care, *mirrabile dictu*, au avut succes deplin, chiar demonstrativ.

Procesul de biandrie. Sub manipularea lui Mihail Morusoff şi cu intervenţia Elenei Lupescu, alsacianul reclamant a câştigat sentinţa de anulare a divorţului, atât la Judecătoria de sector, cât şi la Tribunalul Capitalei. În ultimă instanţă, procesul a ajuns la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie secţia civilă, sub preşedinţia magistratului Ştefan Stăncescu, originar din Slatina şi descendent din familie boierească.

Între timp, micul dar foarte agerul şi foarte inventivul Mihai Antonescu se duce la Paris şi în anul acela 1935 obţine la Tribunalul de Sena „transcrierea" sentinţei de divorţ din 1928 a aceluiaşi Tribunal. La Bucureşti, sub preşedinţia lui Ştefan Stăncescu, Înalta Curte dă pe loc o sentinţă unică în istoria Justiţiei mondiale: casează ambele sentinţe premergătoare, reţine dosarul, rejudecă cauza în funcţie de noua probă şi în unanimitate pronunţă sentinţă de achitare a d-nei Maria Antonescu. Evident, sentinţa a fost politică, cum era de la început întreg procesul, dar nu din simpatie pentru generalul Ion Antonescu, ci pentru a demonstra independenţa Justiţiei Române faţă de ingerinţele Serviciului Secret şi de ordinele sau sugestiile Palatului Regal. Prim-ministru era Gheorghe Tătărescu şi ministru de Justiţie era Victor Antonescu [2], iar răzbunarea celor învinşi a fost idem unică în istoria Justiţiei: magistratul Ştefan Stăncescu a fost scos la pensie pe loc, înainte de împlinirea vârstei legale de 62 ani.

Să revenim la războiul dintre generalul Ion Antonescu şi poliţistul Mihail Morusoff. Acceptarea ultimatum-ului sovietic din 26 iunie 1940 şi abandonarea, mai mult decât laşă, a Basarabiei, au provocat o imensă înverşunare în toată România. Cel mai mult a înverşunat duplicitatea ex-regelui Carol II, care a ordonat ministrului de Război, general Ion Ilcuş şi şefului de Stat Major, generalul Florea Ţenescu să prezinte lucrurile ca şi cum Armata refuză să-şi facă datoria, iar el în Consiliul de Coroană să treacă, prin votul negativ al lui Ernest Urdăreanu şi prin elogiul

[2] La 1 februrie 1935 vine ministru de Justiţie Valeriu Pop şi, la 23 septembrie 1935, vine subsecretar de stat la Ministerul Justiţiei Aurelian Bentoiu, cel mai cinstit om cu averea Statului.

mincinos al lui Nicolae Iorga, drept cel care s-a împotrivit ultimatum-ului şi a vrut apărarea Basarabiei.

Sigur şi inevitabil, printre cei mai înverşunaţi a fost generalul Ion Antonescu, care a avut lipsuri în gândire şi defecte de caracter, dar înaintea acestora a fost cel mai mare patriot din acea epocă. Hotărât să scoată Ţara din prăpastia laşităţii şi corupţiei, generalul Ion Antonescu iese din tăcerea obligată de disciplină şi ia iniţiativa unor întrevederi secrete cu oameni politici şi cu generali comandanţi. La 27 iunie 1940 are o întrevedere secretă cu Horia Sima în cabinetul medical al marelui chirurg şi mare patriot dr. Alexandru Popovici din str. Mântuleasa. Trei zile mai târziu este arestat şi claustrat sub paza jandarmilor la Mănăstirea Bistriţa din jud. Vâlcea. Când a devenit dictator, a aflat că arestarea lui a fost cerută de Mihail Morusoff, în baza delaţiunii lui Horia Sima despre convorbirea sa secretă din casa dr. Alexandru Popovici. Aici avem explicaţia evenimentului aproape de neînţeles a înverşunării generalului Ion Antonescu împotriva lui Horia Sima şi a războiului fratricid dintre Mişcarea Legionară şi Armata Română.

Duplicitatea este defectul care supără cel mai mult şi împotriva lui se reacţionează ca împotriva trădării. De asemenea este de neînţeles succesul pe care l-a avut Horia Sima în interiorul Mişcării Legionare, unde fondatorii Corneliu Z. Codreanu şi Ionel I. Moţa au decis şi au dovedit că prima însuşire legionară este Sinceritatea cu cele două corolare, loialitatea şi devotamentul. Dacă ne-am limita la comportamentul celor care i-au fost complici şi care, după mai 1993, îl continuă, ar fi imposibil de combătut diagnosticul de proprie alienare şi proprie trădare a Mişcării Legionare cu început de sublim al sufletului naţional românesc.

Sfârşitul lui August 1940. Mihail Morusoff se găseşte la Veneţia în şedinţă secretă prelungită cu amiralul Wilhelm Canaris, şeful Abwehr-ului, care este Serviciul Secret al Wehrmacht-ului. Nici până astăzi nu este elucidată această problemă a absentării din Ţară şi încă cu prelungire a nr. 2 din ierarhia Statului, exact în momentul cel mai critic pentru independenţă şi pentru graniţe.

În calitate de martor al epocii şi de participant la evenimente, emit trei ipoteze, dar n-am elemente pentru a mă pronunţa pentru vreuna.

Prima ipoteză. Cu protecţia lui Mihail Morusoff şi cu ajutorul Serviciului Secret, Horia Sima a mobilizat şi a reorganizat sub comanda sa aproape 90 % din Mişcarea Legionară aflătoare în Ţară. Construirea acestei forţe din ce în ce mai puternică şi din ce în ce mai subversivă a alarmat la maximum camarila condusă de Elena Lupescu şi glăsuind prin Ernest Urdăreanu, care au determinat pe Regele Carol II să reia prigoana contra legionarilor şi să pedepsească pe Mihail Morusoff pentru neprevedere şi incapacitate. În faţa acestui atac din spate, e posibil ca Mihail Morusoff să se ducă la germani cu rugămintea de luare sub protecţie.

A doua ipoteză. În conflictul teritorial dintre Ungaria şi România, Adolf Hitler şi întreaga Germanie de atunci au fost de partea României. Nu numai din cauza rasismului abuziv de maghiarizare cu forţa a puţinilor germani din Ungaria, dar în special din considerente de strategie militară: a) controlul militar german asupra Munţilor Carpaţi, fortificaţii şi dispozitive în războiul cu U.R.S.S. şi b) distanţă mai aproape de Valea Prahovei, singura sursă de petrol de pe continentul Europa, decât ajunseseră sovieticii la râul Prut şi fluviul Dunărea după anexarea Basarabiei la 27 iunie 1940. După mai multe

oferte zadarnice de alianţă şi colaborare, Adolf Hitler şi Oberkommando Wehrmacht au decis să renunţe la România şi să mizeze pe Ungaria, cedându-i întreaga Transilvanie. Aflând secretul de la amiralul Canaris, Mihail Morusoff a vrut să nu se găsească la Bucureşti în momentele supercritice ale unui ultimatum din partea Ungariei cu Germania în spate ca profitoare a schimbărilor de graniţe.

A treia ipoteză. La 10 februarie 1938, pentru uzurparea Suveranităţii şi instituirea dictaturii, regele Carol II a primit acordul Angliei şi al Forţelor Oculte, promiţând exterminarea Mişcării Legionare şi a primit sau a solicitat acordul opiniei publice şi aparatului de Stat cu promisiunea de a nu pierde nimic din teritorii şi de a păstra graniţele. Abandonarea Basarabiei, nordului Bucovinei şi Ţinutului Herţa l-au arătat amăgitor, chiar mincinos şi de aici în interiorul României s-a format o voinţă pan-naţională de a pune terminus experienţei nereuşite a dictaturii carliste. Soluţia exilului temporar sau definitiv e dovedită de vânzarea către Statul Român a Castelului Peleş, condiţie pusă de Regele Carol II la formarea guvernului Ion Gigurtu la 3 iulie 1940. Chiar maiorul Teofil Sidorovici s-a dus la Berlin şi, oferind „Straja Ţării", cu două milioane de membri elevi şi profesori, a obţinut luarea sub protecţie de către Adolf Hitler. Nu este exclus şi chiar explicabil că Mihail Morusoff a fost similar unui şobolan care părăseşte corabia în curs de scufundare.

Oricare ar fi adevărul din aceste trei ipoteze, decizia lui Mihail Morusoff de a nu se găsi în Ţară în acele momente ultracritice a fost realmente fatală pentru persoana sa. Dacă în dimineaţa de 4 septembrie 1940 el se găsea în Bucureşti, Regele Carol II, intrat în panică de refuzul generalului Dumitru Coroamă şi a generalului

Constantin Nicolescu ca Armata „să înece Bucureştiul în sângele legionarilor răsculaţi": orice altă soluţie ar fi adoptat în afară de guvern general Ion Antonescu. Venirea la guvern a generalului Ion Antonescu nu putea fi decât eliminarea, poate chiar uciderea vechiului său duşman de moarte Mihail Morusoff.

Trecem la fapte. Iată cum s-au desfăşurat lucrurile. Derulare de film istoric. În ziua de 4 septembrie 1940, ora 12, postul de Radio Bucureşti anunţă că Regele Carol II a însărcinat pe generalul Ion Antonescu cu formarea unui nou guvern, deci că acesta are atotputernicia de prim-ministru. Mihail Morusoff se găseşte în Italia, ia cunoştinţă de venirea la putere a generalului Ion Antonescu, pe care îl credea încă arestat şi de la Torino cheamă la telefon la Berlin pe amiralul Canaris cu întrebarea „Ce să fac? Să rămân în străinătate sau să mă întorc la Bucureşti?" Amiralul Wilhelm Canaris răspunde: „Vă întoarceţi la Bucureşti. Generalul Antonescu nu poate face guvernul decât în colaborare cu legionarii şi noi, prin legionari, vom neutraliza pe Antonescu din furia lui împotriva d-voastră".

Mihail Morusoff a ezitat 48 de ore. Şi el avea diagnostic greşit, crezând că Horia Sima îi este recunoscător şi chiar devotat, îi dăduse răsplată bănească destul de consistentă pentru cele 23 acte anarhice din noiembrie 1938, cu care să fie justificată asasinarea în închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu şi pentru atentatul din 21 septembrie 1939 împotriva primului ministru Armand Călinescu cu preluarea răspunderii de Mişcarea Legionară. La 19 mai 1940, întâmplător Horia Sima este arestat de Jandarmerie în com. Comorâşte, jud. Caraş şi generalul Ion Bengliu şi colonelul Ştefan Gherovici au fost opriţi de Mihail Morusoff cu câteva minute înainte de ordinul de execuţie din oficiu, fără anchetă, cum era

regula cu legionarii. Abia în noaptea de 5/6 septembrie 1940 soseşte în Bucureşti Mihail Morusoff şi se opreşte în gara Chitila, unde îl aştepta Statul Major şi directorii de secţii de la S.S.I. Împreună se deplasează cu automobilele la sediul lor central din str. Saita 4. Aici au o şedinţă reciproc informativă de o oră şi se despart la ora 2 noaptea, cu înţelegerea să revină la serviciu la ora 8.

În paranteză un eveniment personal. Din cei 24 colaboratori, Mihail Morusoff reţine pe unul şi îi dă o misiune strict confidenţială. O valiză mică cu 14 pungi: câte una pentru fiecare membru al familiei Morusoff. În pungi: bijuterii de maximă valoare şi câte un număr reprezentând cifrul unui depozit anonim de valută forte la bănci din Elveţia. A doua zi dimineaţa, la ieşirea din imobil, respectivul e împuşcat de un necunoscut care îi lasă cadavrul pe trotuar şi dispare cu valiza încărcată de patron. Ancheta făcută de Procuratură, pe atunci Parchetul Militar, a concluzionat că unul din colaboratori, încă neidentificat, a auzit misiunea încredinţată de Mihail Morusoff şi a doua zi şi-a ucis colegul de serviciu şi şi-a însuşit valiza cu cele 14 tezaure. În noiembrie 1940, la închisoarea Jilava, Mihail Morusoff şi-a organizat evadarea prin corupere cu un milion lei şi la vorbitor a cerut aceşti bani familiei. La răspunsul că nu s-au primit cele 14 pungi cu bijuterii şi valută, i-au apărut lacrimi în ochi, înţelegând că a fost trădat de ai lui şi că nu mai are şansă de salvare. Cunosc acest fapt de la frumoasa, talentata şi ilustra scriitoare Cecilia Dudu născută Morusoff şi nepoată de frate a lui Mihail Morusoff. Eu am tratat pe mama ei, de origine elveţiană şi domiciliată în str. Dimitrie Cantemir din cartierul Dudeşti-Văcăreşti. Închid paranteza.

Iată cum s-a produs arestarea. După plecarea colaboratorilor, deci ora 2 noaptea, Mihail Morusoff nu

s-a culcat şi a pus foc imensei arhive cu un milion de dosare. Se pare că este prima întrebuinţare din lume a produsului incendiar „Napalm", un săpun de aluminiu al acizilor naftenici şi al acizilor graşi din uleiul de palmier. Întocmirea celor un milion de dosare individuale pentru intimidarea şi şantajarea aparatului de Stat şi a clasei conducătoare, făcea parte din conspiraţia Regelui Carol II pentru instituirea dictaturii. Ele au fost întocmite din 1930 până în 1940 de Mihail Morusoff cu fondurile secrete ale Armatei, de unde furia generalului Ion Antonescu, identificat cu procurarea de armament şi cu instruirea trupelor.

Se întâmplă ceva neobişnuit. Secretarul S.S.I.-ului, comisarul Mircea Vasile este atât de impresionat de auto-incendierea arhivei, încât cheamă la telefon Marele Stat Major din str. Ştirbei Vodă şi raportează, fără ştirea lui Mihail Morusoff. În 1956, la eliberarea din detenţia în închisoarea Făgăraş, acest poliţist Mircea Vasile a venit în asistenţa mea medicală pentru complex tireo-cardiac, adică hipertiroidism funcţional de stress şi fibrilaţie atrială tip rapid. Şeful Marelui Stat Major, generalul Alexandru Ioaniţiu transmite informaţia generalului Ion Antonescu, care se găsea la Preşedinţie în Palatul Cantacuzino de pe Calea Victoriei. Generalul Ion Antonescu cheamă trei ofiţeri comandanţi de plutoane şi le ordonă textual: „Mihail Morusoff se găseşte în Ţară la sediul său din str. Saita 4, unde distruge arhiva Serviciului Secret... Generalul Antonescu decide imediata lui arestare şi închidere... Vă luaţi plutoanele şi peste două ore îmi raportaţi executarea misiunii". Cei trei ofiţeri au luat cu ei pe comisarul de poliţie Rădulescu, originar din Slatina şi la ora 6 dimineaţa au ocupat sediul din str. Saita 4, unde arhiva era deja cenuşă şi au arestat pe Mihail Morusoff,

ducându-l sub escortă într-o celulă din subsolul Prefecturii de Poliţie. Evenimentul mi-a fost povestit de comisarul Rădulescu, prieten din Slatina cu tatăl meu, Jean Milcoveanu şi pe care prin 1960 l-am îngrijit, atât cât se putea, pentru un carcinom de vezică urinară.

Arestarea lui Mihail Morusoff a avut loc în dimineaţa de 6 septembrie 1940. Chiar a doua zi, 7 septembrie ora 7 dimineaţa, soseşte pe aeroportul Băneasa marele Wilhelm Canaris, şeful Abwehr-ului. Îl primeşte, din partea S.S.I.-ului, colonelul Ionescu-Micandru şi de la aeroport se duc împreună la generalul Ion Antonescu. La întrebarea „ Unde este dl. Morusoff?" şi la cererea „Vreau să am întrevedere cu dânsul", generalul Ion Antonescu, cu ochii în ochii lui Canaris şi fără a clipi sau a roşi, îi răspunde: „Nu ştiu nimic. Nu ştim nici dacă e în străinătate şi nici dacă e în Ţară... Nimeni nu mi-a raportat şi eu mă voi interesa... De îndată ce voi afla ceva vă voi informa la Berlin... Eu sunt pentru alianţă cu Reichul III şi pentru continuarea colaborării cu d-voastră Abwehr-ul". Marele amiral şi marele poliţist William Canaris n-a mai avut ce glăsui şi s-a întors la Berlin aşa cum venise. În Occident sunt mieii proşti. Aici, în Est, la Bucureşti la fel ca la Moscova sunt marii lupi.

La jumătatea lui octombrie 1940, amiralul Wilhelm Canaris îi scrie generalului Ion Antonescu o scrisoare foarte politicoasă, în care se arată îngrijorat de soarta lui Mihail Morusoff şi, conform promisiunii din 7 septembrie 1940, roagă să fie informat. Scrisoarea a venit pe filiera Abwehr – Berlin şi S.S.I. – Bucureşti şi a fost înmânată generalului Ion Antonescu de către prof. Gruia, consilierul juridic al S.S.I. Chiar în faţa prof. Gruia, generalul a citit scrisoarea în traducere română,

după care a mulțumit pentru întrebare și a promis că va răspunde. N-a răspuns niciodată.

Generalul Aurel Aldea, încă din 1935, spunea: „Antonescu s-a născut întâi dictator și apoi patriot". Iar de când lumea dictatorii au psihologia tuturor drepturilor și a nici unei obligații.

La 8 noiembrie 1940 vine la Berlin V. M. Molotov (1890-1986) care cere dreptul de a anexa Moldova până la Carpați, întrucât moldovenii sunt slavi și nu români. Führerul Adolf Hitler se înfurie de obrăznicie și decide întocmirea „Planului Barbarossa" pentru războiul antisovietic.

La 21 noiembrie 1940, Adolf Hitler invită la Viena pe generalul Ion Antonescu și pe Horia Sima, care nu se duce și trimite pe Constantin Papanace și pe Vasile Iasinschi.

La 23 noiembrie 1940, prin decizie dictatorială, România aderă la Pactul Anti-Komintern și astfel generalul Ion Antonescu devine subordonat Führer-ului Adolf Hitler.

„Planul Barbarossa". Odessa la sud și Leningrad la nord urmau a fi nu cucerite, ci numai încercuite pentru blocarea în inactivitate a trupelor sovietice. Ofensiva cuceritoare cu cinci armate de blindate se face pe frontul central direcția Varșovia-Smolensk-Moscova. Cucerirea Moscovei, mai puțin ca obiectiv politic și mai mult pentru a bloca cumunicațiile și transporturile, întrucât căile ferate și marile șosele sunt ca spițele roții, cu Moscova drept axă. În continuare, cele cinci armate de tancuri coboară pe malul drept al Volgăi, ajung la Marea Caspică și Munții Caucaz, unde capturează petrolul și apoi se întorc spre Ucraina, unde capturează grânarul. Totul în 3 luni. Reușita implică colaborarea populației locale, de unde titulatura de război antisovietic și nu

antirus. Iar pentru a obține despărțirea populației locale de regimul comunist s-a oferit Mihail Morusoff ca specialist în psihologie și sociologie în vastul imperiu ruso-sovietic.

În dimineața de 26 noiembrie 1940 sosește cu avionul la București amiralul Wilhelm Canaris. Prima vizită o face la Horia Sima, care este comandantul Mișcării Legionare și vice-președinte al guvernului Țării. Îi cere eliberarea din închisoare și reinstalarea în funcție a lui Mihail Morusoff ca absolut indispensabil în reușita proiectatului război antisovietic. Horia Sima se spală pe mâini: „Domnul Morusoff și generalul Argeșeanu n-au fost arestați de Mișcarea Legionară și sunt prizonierii personali ai d-lui general Antonescu. Soluția problemei este să vă duceți la dânsul și să-i adresați direct și personal cererea d-voastră". Totodată îl desemnează pe Victor Biriș să-l însoțească pe amiralul Canaris la generalul Antonescu și să răspundă în numele Mișcării Legionare la eventuale noi întrebări.

Cele ce urmează le cunosc direct și personal de la Victor Biriș, cu care, în aprilie-iunie 1941, am fost în aceeași celulă la închisoarea Malmaison de pe Calea Plevnei în vederea așa-zisului proces al așa-zisei „rebeliuni legionare" din 21-23 ianuarie 1941. Victor Biriș era foarte inteligent, foarte cult, mare patriot și pasionat naționalist. Nu se îmbolnăvise încă de morbul Basedow și la data aceea – primăvara 1941 – avea cenzura minții egală cu luciditatea și perspicacitatea. La așa-zisele „reeducări" din închisoarea Aiud în anii 1960-1962 nu știu ce a avut voie și ce nu a avut voie să vorbească, dar eu raportez Istoriei și Națiunii ce mi-a relatat sincer și loial atunci, în primăvara 1941, în celula de la Malmaison. Dacă la „reeducările" de la Aiud nu a spus nimic din ce mi-a spus mie la Malmaison este

pentru că acolo odioasele „reeducări" erau dirijate de Securitate şi el, Victor Biriş, a avut voie să vorbească ce era în defavoarea Mişcării şi a avut interdicţie să vorbească ce era în favoarea Mişcării Legionare. Sunt recrutaţi de Securitate acei foşti legionari care acum, după 1990, prezintă „reeducările" drept o bătălie legionară şi pretind a se fi vorbit adevărul istoric, când în realitate s-a vorbit ce a vrut Securitatea şi nu s-a vorbit ce a interzis Securitatea. Teatru regizat de Securitate[3]. În 1962, la 5 zile de la eliberare din închisoare, Victor Biriş a fost asasinat în gara Mediaş prin îmbrâncire sub roţile unei locomotive, nu numai pentru a împiedica planul său de a scoate legionarii din închisori prin încadrare în muncă productivă în locul evreilor emigraţi, dar şi pentru a-i astupa gura să nu comunice ce i s-a interzis să vorbească.

Revenim la dimineaţa de 26 noiembrie 1940. Amiralul W. Canaris, urmat de suită, inclusiv Victor Biriş, intră în biroul generalului Ion Antonescu. La cererea de eliberare din închisoare şi reinstalare în funcţie, generalul Ion Antonescu răspunde „nu", pronunţat cu hotărârea care exclude replica.

La întrebarea „Din ce cauză şi pentru care motiv", generalul Ion Antonescu răspunde tot cu tonul care exclude replica: „Este în curs de cercetare juridică pentru însuşiri ilegale din fondurile secrete şi n-avem dreptul să ne amestecăm în treburile Justiţiei".

[3] Din miile de legionari în curs de prelucrare şi reificare, 350 au refuzat prezenţa şi complicitatea la şedinţele de „reeducare" şi printre aceşti rezistenţi, stânci de granit, au fost: juristul Alexandru Constant, originar din Olteniţa; principele Alecu Ghica, originar din Iaşi şi avocat Miloiu, originar din Găeşti. Aceşti 350 eroi sunt Naţiunea.

Dublă minciună: nu era în curs nici o anchetă judiciară împotriva lui Mihail Morusoff şi în cei patru ani de dictatură, el, generalul Ion Antonescu a decis de unul singur toate sentinţele pronunţate de Justiţia Militară.

La explicaţia amiralului W. Canaris că este interes superior pentru repunerea în funcţie a lui Mihail Morusoff, generalul Ion Antonescu a răspuns tot cu ton excluzând replica: „Succesorul său la conducerea Serviciului Secret, dl. Eugen Cristescu, are ordin de la mine să colaboreze camaradereşte cu dumneavoastră şi să vă satisfacă toate cererile".

Amiralul W. Canaris a venit cu următoarele explicaţii şi precizări: „Nu ne îndoim de capacitatea şi bunăvoinţa d-lui Eugen Cristescu. Dar pe noi nu ne interesează şi nu ne amestecăm în politica internă a României. Noi vi-l cerem pe dl. Mihail Morusoff' pentru războiul antisovietic şi rezolvarea problemelor mai departe de Nistru. Şi în acest domeniu, dl. Mihail Morusoff e singurul competent şi nimeni nu-l poate înlocui, nici dintre noi germanii şi nici dintre d-voastră românii".

Tot cu ton excluzând replica, generalul Ion Antonescu – nu degeaba poreclit de colegii din Şcoala Militară drept „Câinele Roşu" – a înapoiat voinţa sa: „Problema e închisă, nu mai avem ce discuta în privinţa lui Mihail Morusoff".

Amiralul W. Canaris a înţeles situaţia şi s-a retras din biroul generalului Ion Antonescu. Ajuns la uşă, se opreşte cu mâna pe clanţă şi pronunţă fraza fatală: „Pe mine m-aţi refuzat, domnule general, dar peste trei zile d-voastră îl veţi elibera şi îl veţi reinstala, întrucât nu puteţi refuza pe Führer, care este şeful d-voastră ierarhic în Pactul Anti-Komintern".

Ce urmează este încă mai uluitor. După plecarea amiralului W. Canaris, generalul Ion Antonescu a suspendat complet programul de audiențe și s-a închis în ședință secretă cu „Permanențele" regimului de dictatură: Eugen Cristescu, șeful S.S.I.-ului, Mihai Antonescu, ministrul de Justiție, Piki Vasiliu, comandantul Jandarmeriei și Alexandru Rioșanu, subsecretar la Ordinea Publică. A șasea persoană a intra și a nu ieși, deci o permanență: după unii generalul Constantin Pantazi și după alții mai probabil colonelul Mircea Elefterescu. Problema de rezolvat: cum să dispară Mihail Morusoff înainte de cererea, imposibil de refuzat, a lui Adolf Hitler și cum această dispariție să fie cu mâna și pe răspunderea altora decât cei care concep și organizează, fiind primii interesați?

Nu era nevoie de imaginat. Există model de învățat și acest model este nu departe, ci chiar în București și nu mult în urmă, ci chiar un an înainte. Inteligenții n-au nevoie de experimentat pentru că învață din experiențele altora. Proștii nu învață nici chiar din propriile experiențe și repetă mereu aceleași greșeli, așa cum singuri intră în aceleași capcane. În vara 1939 trebuia să dispară primul ministru și ministrul de Război Armand Călinescu; acesta urma să satisfacă cererea Angliei și Franței ca noi românii să ne autodistrugem industria petroliferă indispensabilă Germaniei și ca noi România, după război, să despăgubim cu miliarde de dolari societățile engleze și americane proprietare. Dispariția lui Armand Călinescu trebuia să nu pară ca opera dictaturii regelui Carol II, obedientă față de Anglia și Franța, ci să apară ca opera subversivă și răzbunătoare a altora în serviciul Germaniei. Soluția a fost găsită de Mihail Morusoff și anume Mișcarea Legionară, prin agentul provocator inconștient Horia Sima, plătit cu

masacrul de a doua zi, 22 septembrie 1939 și cu vidul de ocupat în ierarhia legionară.

În noiembrie 1940, aceeași problemă de rezolvat, ca în septembrie 1939. În noiembrie 1940 aceiași proști de manipulat și de exploatat ca în septembrie 1939. O singură diferență: aceeași persoană Mihail Morusoff în septembrie 1939 pe poziție de călău și în noiembrie 1940 pe poziție de victimă.

Ședința secretă s-a terminat cu soluția bine gândită și bună de aplicat.

26 noiembrie 1940. Ora 19. Generalul Ion Antonescu cheamă în birou său și cu solemnitate în voce: „Domnule Sima, mâine dimineață ora 7, două companii de jandarmi preiau în mod total paza închisorii Jilava și începând de mâine dimineață ora 7 nu mai permit picior de legionar în preajma închisorii. Am terminat. Nu mai am nimic să vă comunic".

În închisoarea Jilava, sub paza Mișcării Legionare, se găseau 64 deținuți: generalul Gheorghe Argeșanu și Mihail Morusoff ca arestați ai generalului Ion Antonescu și 62 jandarmi, polițiști și procurori, care la 30 noiembrie 1938 asasinaseră pe Căpitan, Nicadorii și Decemvirii și la 22 septembrie 1939 asasinaseră 275 comandanți legionari în frunte cu Statul Major ing. Gheorghe Clime.

Sensul frazei pronunțate de generalul Ion Antonescu era unul singur și anume: „Împușcați-i că e singura noapte când încă îi aveți în mână".

Imediat, generalul Ion Antonescu s-a suit în automobil și a plecat la Predeal, evident pentru a nu fi în București la masacru și pentru a putea pretinde că n-are răspundere.

Horia Sima s-a conformat sugestiei. A avut și el motiv personal să dispară Mihail Morusoff. Națiunea și

Istoria nu trebuie să cunoască colaborarea sa cu Mihail Morusoff pentru crima din 30 noiembrie 1938 şi pentru masacrul din 22 septembrie 1939. Victor Biriş a vrut să salveze pe Mihail Morusoff pe considerentul că bătălia e acum cu generalul Ion Antonescu şi că duşmanul duşmanului nostru e aliatul nostru. Horia Sima a refuzat propunerea şi a doua zi, 27 noiembrie 1940, când i se raporta îndeplinirea misiunii, adică executarea masacrului, nu s-a oprit din autobărbierire şi n-a pronunţat decât trei cuvinte: „Un dosar închis". Adică o gură astupată cu pământ, pentru că din celula 1 a închisorii, Mihail Morusoff de sute de ori a cerut a avea întrevedere cu Horia Sima şi chiar i-a trimis scrisori, una aflată de mine prin dr. Victor Apostolescu: toate fără răspuns.

Lucrurile s-au petrecut atât de repede şi atât de ascuns, încât Mişcarea Legionară n-a ştiut nimic şi a aflat *post factum*. N-au avut cunoştinţă nici Constantin Papanace, socotit nr. 2 în ierarhie şi nici Vasile Iasinschi, şeful legionarilor din Bucureşti. Imensa şi importanta Mişcare Legionară era condusă de patru ardeleni: Horia Sima, Nicolae Pătraşcu, Constantin Stoicănescu şi Victor Biriş, plus odioasa Poliţie Legionară cu şef Ion Boian zis Moisescu, zis Cârtiţă, care în 1950 a fost identificat ofiţer de Securitate infiltrat la partizanii anticomunişti din Munţii Făgăraş. Singurul care s-a sesizat de ceva neobişnuit a fost comandantul Bunei Vestiri, juristul Lefter Mile din Galaţi. S-a luat după grupul înarmat plecat din Bucureşti şi când a aflat scopul şi a încercat să-i oprească, respectivii l-au imobilizat într-o celulă din închisoarea Jilava. N-au ştiut nimic nici generalul Constantin Petrovicescu, ministrul de Interne şi nici colonelul Ştefan Zăvoianu, prefectul Poliţiei.

Important şi relevant este comportamentul generalului Ion Antonescu. El a plecat la Predeal şi mai mult decât sigur era ţinut la curent prin telefon de Cabinetul Militar – colonel Mircea Elefterescu şi de Serviciul Secret – Eugen Cristescu. A doua zi, 27 noiembrie 1940, la Predeal a primit în audienţă comună ofiţerii de legătură cu el a Armelor şi Instituţiilor.

În 1962 am devenit medicul colonelului Ioan Ierinici, originar din Iaşi şi locuind în Bucureşti str. Labirint 33. La 27 noiembrie 1940 era ofiţerul de legătură între Jandarmerie şi Preşedinţie şi mi-a povestit că în dimineaţa aceea, la Predeal, generalul Ion Antonescu: a) afişa a nu şti nimic despre masacrul de la Jilava şi b) plângea cu lacrimi de crocodil soarta lui „Ghiţă", adică adversarul său în Armată, generalul Gheorghe Argeşanu. Iată că scriem în 1999 aceste rânduri şi realmente nu toţi mincinoşii reuşesc să înşele Istoria.

Lucrurile s-au aranjat la Bucureşti printr-o tranzacţie sinistră. Nu-i de vină nici generalul Ion Antonescu, care a determinat masacrul şi nici Horia Sima, care abia aştepta să dispară Mihail Morusoff. De vină sunt prof. Ion Z. Codreanu şi Elena Corneliu Codreanu, care cu rudele familiei şi cu legionari codrenişti în ziua de 27 noiembrie 1940 ora 10 au început să dezgroape cadavrele Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor şi, indignaţi, au făcut masacrul, care de fapt fusese terminat cu 10 ore înainte. Fac depoziţie de martor de la faţa locului. Eram chemat ca ultimul care îi văzusem în viaţă şi pentru a identifica nominal cadavrele.

Înainte de a încheia şi a semna, să încercăm o concluzie, poate definiţie. Ca inteligenţă şi profesionalism, Mihail Morusoff a fost un exemplar rar, chiar model. Calomniile debitate de Eugen Cristescu în

raportul publicat de Cristian Troncotă este subiectiv şi fals. Eu i-am cunoscut pe amândoi: Mihail Morusoff o maşină electronică perfectă şi Eugen Cristescu o matahală cu brutalitate în decizii şi cu gândire de epuizat. Mama lui Eugen Cristescu: evreică din Bacău. De aici simpatia comuniştilor cosmetizaţi în democraţi. Mihail Morusoff a apărat România exact aşa cum statuile sunt interesate să nu li se dărâme soclul susţinător. Nicolae Titulescu a făcut politică mondialistă, iar Mihail Morusoff a făcut spionaj mondialist şi poate, mai exact, comerţ de cumpărare şi vânzare a informaţiilor pe întreg continentul Europa. Există o Bursă invizibilă, dar substanţială, a comerţului de informaţii pe plan mondial. În calitate de agent multiplu, Mihail Morusoff a lucrat în sens de schimb de informaţii şi de vânzări de ponturi cu toate Serviciile Secrete.

În 1956-1976 am fost medicul ilustrului colonel de cavalerie Radu Miclescu, domiciliat în Şoseaua P. Kiseleff 35. În 1936, dânsul era ataşat militar la Paris şi a fost vizitat de Mihail Morusoff, cu *nom de guerre* ing. Ştefănescu, care aproape ca ordin i-a cerut ca prin relaţiile de intimitate cu ofiţerii francezi, să sustragă planurile celebrelor fortificaţii André Maginot (1877-1932) de la graniţa cu Germania. La întrebarea „Pentru ce utilitate la Bucureşti?", Mihail Morusoff a răspuns: „Asta ne priveşte pe noi. Dumneata ca ofiţer ai sarcina numai de a executa ordinul şi de a îndeplini misiunea". Col. Radu Miclescu a răspuns: „Nu pot înşela încrederea ofiţerilor francezi în camarazii lor ofiţerii români". Pedeapsa a venit imediat prin transferare la Regimentul de Cavalerie din sudul Basarabiei.

În martie 1940 Serviciul Secret Român a colaborat cu Intelligence Service al Angliei la atragerea în cursă a col. Joseph Beck, ministrul de Externe al Poloniei şi

asasinarea lui de necunoscuţi pe Şoseaua Snagov şi furtul arhivei sale cu angajamentele Angliei faţă de Polonia în vara 1939.

La capitularea de la 22 iunie 1940 a Armatei Franceze, germanii au găsit în arhivele capturate dovezi că Mihail Morusoff spiona Germania şi vindea informaţiile Franţei.

După primul război mondial, Mihail Morusoff a spionat Rusia în favoarea României şi a spionat România în favoarea Rusiei. Există suspiciunea că el a vândut lui Felix Dzerjinski, şeful C.E.K.A. sovietice, fotografia, semnalmentele şi legăturile agentului nostru în Rusia, căpitanul Cănănău, care a dispărut fără urme. Cine e prietenul tuturor, nu-i prietenul nimănui.

Milcoveanu Şerban, 14 iulie 1999, Bucureşti.

Addenda. În faţa eternităţii şi pentru istorie, ce-a rămas de pe urma lui Mihail Morusoff? Primo: a rămas un nume celebru şi un model profesionist greu egalabil. Secundo: a rămas un învăţământ şi anume că un mic pas greşit poate nărui chiar perfectul. Tertio: a rămas neidentificat un ultra-macro-miliardar, hoţul celor 14 conturi secrete.

În 1995 am semnalat dlui Cristian Troncotă problema de identificare a hoţului şi dânsul mi-a indicat pe Emil Haralambie, ca intimul nr. 1 al lui Mihail Morusoff. Acest Emil Haralambie e serie cu mine, absolvent în 1929 al Liceului „Mihai Viteazul". În anii 1968-1978 a apelat la asistenţa mea medicală în str. Murgoci 2 şi, sărmanul de el, era foarte sărac, în plus de grav bolnav. Cunoscându-mă drept capabil de tăcere şi de devotament, circa 20-25 poliţişti din Siguranţă şi S.S.I. au apelat la serviciile mele medicale. Mi-am îndeplinit datoria profesională, nu le-am pus niciodată întrebări politice şi fac depoziţie de martor că toţi au

murit săraci şi amărâţi. La fel de săraci şi la fel de amărâţi ca victimele lor preferate, legionarii. Şi exact invers ca protejaţii lor dinainte de 23 august 1944, comuniştii.

TESTAMENTUL POLITIC AL MAREŞALULUI ION ANTONESCU (1882-1946)[1]

Toamna 1958. Calea Griviţei 7. „Societatea de Istoria Medicinei". Un evreu cu numele nereţinut de memoria mea face o comunicare, în care susţine că Domnitorul Alexandru Ioan Cuza şi primul ministru Mihail Kogălniceanu au fost cei mai periculoşi duşmani ai ţărănimii şi că împroprietărirea din 2 mai 1864 a avut scopul de a demobiliza lupta de clasă şi de a împiedica elanul revoluţionar pentru saltul istoric de la exploatarea burghezo-moşierească la dictatura proletariatului şi raiul comunist[2].

---

[1] Şerban Milcoveanu, *Testamentul politic al lui Corneliu Zelea Codreanu (1899-1938). Testamentul politic al lui Mihail Morusoff (1885-1940). Testamentul politic al mareşalului Ion Antonescu (1882-1946). Testamentul politic al generalului Aurel Aldea (1887-1949). Mesajul Ultimei Speranţe (testamentul legionarilor nonagenari)*, ISBN 973-0-00924-4, f.ed., Bucureşti, 1999, p. 49-111.

[2] În Rusia ţaristă a existat o minte luminată şi anume primul ministru şi ministrul de Interne Petr Arkadievitch Stolypine (1862-1911), care şi-a propus să exproprieze marile latifundii şi să împroprietărească clasa ţărănească. A fost asasinat la un spectacol de teatru în oraşul Kiev de un ex-terorist trecut în serviciul Okhranei, aşa încât nici astăzi nu se ştie cine a avut interes să dispară singurul om capabil de a preveni Revoluţia prin crearea unei burghezii rurale, de sine-stătătoare.

Dată fiind tăcerea posibil achiesantă a publicului din sală, am cerut cuvântul și am argumentat că Domnitorul Alexandru Ioan Cuza și primul ministru Mihail Kogălniceanu au fost cei mai mari patrioți ai epocii și că nu s-a putut mai mult în favoarea emancipării țărănimii din cauza Imperiului ruso-țarist și Imperiului austro-maghiar, care așteptau motiv de intervenție și pândeau să-și împartă România.

După ședință, vine la mine colonel dr. Ioan Popescu-Sibiu și mă roagă să-l vizitez la cabinetul medical din Bd. Schitu Măgureanu nr. 17 etaj III. M-am prezentat a doua zi. Îmi vorbește cu voce scăzută confidențială. Cu mai multă încredere decât teamă. „V-am invitat să vă dau o informație. S-o scrieți în conștiință și s-o păstrați în memorie. E vorba de mareșalul Antonescu. Cu o oră înainte de execuție, am fost trimis de Comandamentul Capitalei la închisoarea Jilava pentru a încheia un proces-verbal de păstrare a facultăților mintale și a stării de responsabilitate conform unei exigențe a legii pentru aplicarea pedepsii cu moartea. Cu excepția lui Mihai Antonescu profund afectat, toți erau calmi și împăcați cu destinul. După discuția liberă trebuind a fi consultație psihiatrică, mareșalul mi-a făcut o declarație cu rugămintea de a o transmite Națiunii și Istoriei. Îți reproduc cele voite și pronunțate de mareșal: „Nu regret nimic din tot ce-am decis și am făcut. Dacă aș fi pus din nou în aceeași situație, aș decide exact la fel și aș face exact la fel. Regret numai de a mă fi despărțit de Mișcarea Legionară. Dacă îi aveam pe legionari lângă mine, la 23 august 1944 nu eram trădat așa cum am fost trădat. Nu cer grațiere și mulțumesc Majestății Sale Regelui Mihai că în Istoria Neamului Românesc mi-a asigurat poziția lui Mihai Viteazul. Am vrut să spun acestea la proces chiar

și la ultimul cuvânt, dar nu m-a lăsat dumnealui. Ți le spun dumitale să le comunici celor pe care îi socotești îndreptățiți”.Cred a fi memorat bine cele ce în 1958 mi-a comunicat la domiciliul său dr. Ioan Popescu-Sibiu, medicul psihiatru al Garnizoanei București și eminent om de știință în plus de valoros patriot român.

Evident în cele relatate de colonel medic Ioan Popescu-Sibiu avem Testamentul politic al generalului Ion Antonescu, pronunțat cu o jumătate de oră înainte de execuție în după-amiaza de 1 iunie 1946. Nu există alt text cu îndreptățire de Testament politic. Iar textele din anii premergători, pe care le reproducem mai jos, sunt în perfectă concordanță de idei și sentimente cu ce prezentăm noi aici pentru prima oară.

La 15 mai 1946 în „Memoriu depus Onor. Tribunalului Poporului”, generalul Ion Antonescu scrie: „Voi spune totuși în testamentul politic, dacă voi avea timpul să-l scriu...”. „Ultimul cuvânt” pronunțat la încheierea procesului și reprodus din memorie de Henriette Magherescu și „Scrisoarea din 31 mai 1946 către soție” sunt mult și spun mult, dar n-au concluziile definitive ale unui Testament politic. Le reproducem, întrucât persoana generalului Ion Antonescu se identifică cu Națiunea Română și face parte din Istoria Românilor. Dar mai întâi să analizăm cele încredințate și reproduse de colonel medic Ioan Popescu-Sibiu.

În fața morții toți oamenii sunt sinceri și deci autentici, în testamente nu se scrie decât adevărul sau în cazul cel mai prost ceea ce crezi a fi adevărul. La fel în memorii și jurnale, unde însă se adaogă explicări și justificări. În textul dictat de generalul Ion Antonescu sunt patru idei și anume: 1) ideea de subordonare față de națiune, care are Suveranitatea; 2) ideea de perfectă și sigură justețe a tot ce s-a făcut anterior; 3) ideea de

prețuire a legionarilor de care s-a despărțit și 4) ideea de implicare a Majestății Sale Regelui Mihai I în tragedia sa personală. Să analizăm pe rând.

Ideea de subordonare față de Națiune. Nimic mare în lume și nimic măreț în istorie nu se face fără identificare între persoană și cauză. Dar nu-i același lucru să-ți identifici persoana cu respectiva cauză, ceea ce e altruism și să identifici cauza cu propria persoană, ceea ce e egoism. Din ce categorie făcea parte generalul Ion Antonescu? Întreaga lui carieră militară stă dovadă de sacrificare a persoanei sale și de renunțare la propriile interese. Cine contestă n-ar reuși decât să se pună pe sine în conflict cu adevărul. Și să nu fie crezut în semnalarea altor lucruri reale. Există însă două observații peste care nu se poate trece. În 1935-1937, generalul Aurel Aldea a comandat Brigada de Artilerie Grea de la Turnu Măgurele, care funcțional la manevre și în operații era corelată cu Divizia III Infanterie de la Pitești, de sub comanda generalului Ion Antonescu. De la colegul meu de liceu Vlădescu, ofițer în Divizia III știu că generalul Ion Antonescu era de o exigență și o severitate depășind imaginabilul și că singur generalul Aurel Aldea putea să-i țină piept și să opună argumente valabile la avalanșele de observații, acuze și reproșuri mai mult sau mai puțin întemeiate. Ei bine: în familie cu noi, rudele, generalul Aurel Aldea de mai multe ori a făcut observația că generalul Antonescu „s-a născut întâi dictator și apoi patriot".

La sfârșitul lui decembrie 1936, Corneliu Z. Codreanu primește prin ing. Nicolae Mareș invitația de a vizita la Predeal pe generalul Ion Antonescu. Ing. Nicolae Mareș citise cartea „Pentru legionari" și la Predeal era chiriașul generalului Antonescu. Corneliu Z. Codreanu a plecat din București cu mare entuziasm și cu

hotărârea de a oferi generalului Ion Antonescu președinția partidului „Totul pentru Țară", ceea ce înseamnă dreptul de a fi prim-ministru în caz de guvern legionar. Trei zile mai târziu s-a întors la București și mă găseam în biroul său din str. Gutenberg 3. Întrebat de comandanții legionari: „Ce impresie v-a făcut generalul Antonescu?", Corneliu Z. Codreanu a coborât capul cu vădită tristețe și cu buza de jos umflată de supărare ne-a răspuns „Prea ambițios pentru a putea fi de folos". Cel puțin eu n-am înțeles dacă „de folos" a fost în legătură cu Legiunea sau în legătură cu Țara? În legătură cu cele discutate n-a circulat nici o informație și Corneliu Z. Codreanu n-a mai spus nimic. Eu n-am auzit și nu cred în afirmația: „Păziți-vă de el. E un om primejdios", afirmație pe care au pus-o în circulație după 1941 legionarii adepți ai lui Horia Sima. Iată ce se știe precis. Evident, pus de Regele Carol II, ministrul de Război, generalul Paul Angelescu a formulat acuzația unei relații politice neautorizate și i-a ridicat comanda Diviziei III Pitești. Din ianuarie 1937 până la 29 decembrie 1937, generalul Ion Antonescu a primit soldă fără prestație și a stat izolat la locuința sa din str. Postelnicului 21 București.

În 1965 am cunoscut la d-na Adina Hoisescu din actuala str. George Enescu 12 pe Simona Tabacovici, care aflând apartenența mea politică mi-a povestit una din cele două întâlniri în viață cu Corneliu Z. Codreanu. Prima, din iulie 1936, la tabăra legionară de la Carmen Sylva mi-a povestit-o ilustrul avocat Adrian Brudariu și evident nu era spre marea laudă a genului feminin. Ca femeie, Simona Tabacovici era o splendoare și în ochii ei albaștri, într-adevăr, oricine dintre tereștri putea afla cum arată raiul. Simona Tabacovici era confidenta, secretara și spioana Elenei Lupescu. În palmaresul

victoriilor sale a fost şi captarea lui Nicolae Titulescu în 1931 să facă cunoştinţă şi să intre în camarila Elenei Lupescu. Atunci, la sfârşitul lui decembrie 1936 este chemată de Elena Lupescu, care îi spune de o întrevedere politică la ski pe Muntele Susai la Predeal între generalul Ion Antonescu şi Corneliu Z. Codreanu şi îi dă misiune să se bage cu skiul între ei şi să afle ce conspiră. În calitate de campioană, Simona Tabacovici se azvârle cu skiul între ei, se răstoarnă simulând un accident şi se pune pe gemete ca pentru fractură de col femural. În calitate de gentleman cu educaţie engleză, generalul Ion Antonescu a ridicat-o de jos şi s-a arătat îngrijorat de durerea afişată; dar „Codreanu al dumitale n-a făcut nici un gest de sesizare şi de la distanţă s-a uitat la mine ca la un obiect fără viaţă".

În 1969 am devenit medicul curant al d-nei Suzana Stanovici din înalta societate a „Bucureştilor de altădată" şi în plus eminentă cunoscătoare a problemelor politice şi a oamenilor politici. În calitate de prietenă a d-nei Maria general Antonescu mi-a spus că Veturia O. Goga era agentă plătită a tuturor serviciilor de spionaj din lume şi că zilnic informa pe germani de tot ce prindeau urechile ei şi de tot ce construia imaginaţia ei despre generalul Antonescu. Între altele mi-a povestit ce ştie despre întâlnirea de la Predeal la sfârşitul lui decembrie 1936. După ce schiaseră toată dimineaţa în compania prof. Ion Dobre, generalul Ion Antonescu şi Corneliu Z. Codreanu s-au retras într-o cameră de la etaj. La parter, Maria general Antonescu şi Suzana Stanovici aud din camera de sus răcnete după răcnete ale generalului Antonescu şi numai tăcere din partea lui Corneliu Z. Codreanu. După plecarea lui Corneliu Z. Codreanu, generalul Antonescu e întrebat: „Ce s-a întâmplat?" şi acesta în continuare de furie şi vehemenţă

relatează: „Auziţi ce susţine dobitocul ăsta!!?" D-na Maria general Antonescu, cu calmul ei proverbial şi cu dulceaţa ei în voce, cere precizări, evident în scop terapeutic drept abreacţie detensionantă. Generalul Antonescu: „Auzi, dobitocul vrea să facem alianţă cu nemţii!!" ...Când i-am spus că Armata refuză alianţa cu Germania, dobitocul îmi spune că Armata e a Ţării şi că Ţara decide!!!... În mintea lui de dobitoc, nu Armata, ci Parlamentul e Ţara şi, că dacă Parlamentul decide, Armata trebuie să se conformeze... Un dobitoc acest Codreanu".

Încă o informaţie. Verişoara mea primară a fost căsătorită cu unul din oamenii perfecţi cunoscuţi de mine: ing. Ionică Panteli, fiul unui general din Galaţi şi frate cu comandorul de Marină Georgică Panteli. Ing. Ionică Panteli avea o întreprindere de construcţii cu şantiere în toată ţara şi o vilă de odihnă la Predeal. Această vilă se găsea alături de vila generalului Antonescu, de unde prietenia dintre ei. În 1941 primeşte comanda de a construi, în cel mai mare secret, depozitul de muniţii al Armatei la Valea Iaşului, 30 km nord de Piteşti. Pe parcursul anului 1939 şi în primăvara 1940, ing. Ionică Panteli era de nenumărate ori chemat din curtea vilei sale şi generalul Ion Antonescu, cu spume la gură şi cu indignare de patriot, îi arăta trenuri cu cisterne de petrol în drum spre Germania: „Uite unde se duce bogăţia Ţării! Uite cum ticăloşii ne-au vândut nemţilor! Uite unde am ajuns la cheremul duşmanilor". Ing. Ionică Panteli îl aproba în calitate de vecin şi cu respect pentru grad, dar în intimitate avea ideile şi concepţiile tuturor bunilor români: Alianţă din sentiment cu Franţa. Alianţă din raţiune cu Germania. Duşmanul nostru e numai Rusia şi orice alianţă e bună care ne apără de agresiunea şi invazia ei.

Revenim la Testamentul politic. A doua idee. Convingerea de perfectă justețe a celor din trecut: „Nu regret nimic din ce-am decis și ce-am făcut și dacă aș fi pus în aceleași situații aș decide la fel și aș face la fel”. Să analizăm.

Numărul 1. Generația de patrioți și de eroi care ne-a întregit România în primul război mondial a fost în totalitate pentru democrație și împotriva dictaturii. Democrația e sistemul legitim de guvernare a națiunii în propriul stat și e cea mai productivă autoguvernare prin cursa de întrecere a părților componente și prin selecția operată asupra ideilor, cadrelor și programelor. Și democrația are lipsuri și defecte, dar are mai puține și remediabile din toate celelalte regimuri politice, fie populare, fie personale. Iar marele ei avantaj este că nu închide poarta viitorului, în sensul că prevede posibilitate de îndreptare pe cale pașnică și pentru schimbare nu obligă trecerea la violență sau înfrângerea în război.

În România interbelică singura persoană îndreptățită a fi eventual dictator era mareșalul Alexandru Averescu, iar în consens cu națiunea, el a refuzat să facă în România ceea ce în mai 1926 a făcut mareșalul Joseph Pilsudski în Polonia. Culmea anormalității este că singurul cu scop de dictatură era cel mai neîndreptățit din întreaga Românie, și anume Carol II: dezertor și automutilat în timpul războiului, viață personală de neserios și de imoral și fără partizani sau aliați. Ideea de dictatură a avut-o și a manifestat-o încă din 1923-1924 și aceasta a fost principala cauză a alungării în exil de către Părintele Patriei, primul ministru Ionel I. C. Brătianu, în consens cu Regele Ferdinand și cu Regina Maria.

Toate nenorocirile României au provenit una din alta prin determinism direct din moartea la 24 noiembrie

1927 a primului ministru Ionel I. C. Brătianu, în plină vigoare creatoare, la vârsta de 62 ani, și prin eroare terapeutică unică în istoria medicinii universale.

La 5 iunie 1930, Carol II este adus în țară de Masonerie și la 8 iunie 1930 este instalat Rege: nu cu asentimentul primului ministru Iuliu Maniu, ci mulțumită lipsei sale de prevedere în timp util și mulțumită neascultării de către propriul său partid. Încă din iulie 1930 a început punerea în aplicare a planului de uzurpare a Suveranității Națiunii și de instituire a dictaturii personale: a) fragmentarea partidelor guvernamentale astfel încât să piardă eficiența; b) izolarea, la nevoie exterminarea marilor personalități politice Vintilă I. C. Brătianu, I. G. Duca, Iuliu Maniu și mareșal Averescu; c) instigarea la răfuire nejustificată și la reciprocă exterminare a celor două forțe legitime: democrația și naționalismul; d) organizarea anarhiei și provocarea haosului pentru a fi invocate drept justificare a dictaturii și ultimă șansă de salvare și e) întocmirea de Mihail Morusoff cu banii Armatei a 1.000.000 dosare individuale pentru intimidarea și șantajul aparatului de Stat și clasei conducătoare.

Conspirația devenise mai mult decât clară când, de pe poziția de Rege, Carol II: a) și-a dat adeziunea la cele trei ilegalizări din ianuarie 1931, martie 1932 și decembrie 1933 a Mișcării Legionare; b) a organizat nu numai provocarea, dar și reușita atentatului din 29 decembrie 1933 împotriva primului ministru I. G. Duca; c) a instituit la 30 decembrie 1933 starea în asediu în toată Țara și cenzura militară a presei și editurilor și d) a impus în gimnazii și licee „Straja Țării” după modelul evident al formei și nu al fondului după Ballila din Italia și Hitler Jugend din Germania.

Motivul de justificare a loviturii de Stat a fost reuşita în alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937 a partidului „Totul pentru Ţară”, care a primit aproape 16 % din totalul voturilor exprimate şi 66 locuri în Camera Deputaţilor. Ceea ce s-a invocat drept „pericolul legionar” nu era pericol pentru ţară, fiind unica salvare a independenţei şi a graniţelor în eventualitatea înlocuirii Franţei de către Germania în Europa, dar era pericol real şi sigur pentru conspiraţia prodictatorială a ex-regelui Carol II, întrucât prin Pactul Iuliu Maniu – Corneliu Z. Codreanu din 25 noiembrie 1937 se înlocuia războiul civil prin conlucrare sinergică între Democraţie şi Naţionalism.

Legionarismul n-a fost pericol pentru Ţară, ci a fost pericol pentru ex-regele Carol II. Pentru Ţară aducea curentul de ascensiune socială care să optimizeze clasa conducătoare şi să rezolve problema evreiască şi aducea în politica externă realismul alianţei tactice cu Germania devenită Europa. Pentru ex-Regele Carol II, legionarismul a devenit pericol mortal din momentul încheierii Pactului cu Iuliu Maniu – P.N.Ţ. şi George I. I. C. Brătianu – P.N.L., care transforma naţiunea pulverizată în naţiune solidarizată.

Alegerile parlamentare au avut loc duminică 20 Decembrie 1937 şi rezultatul lor s-a dat publicităţii numai Miercuri 23 decembrie 1937. Pentru ce? Pentru că ex-regele Carol II a vrut să dea lovitura de Stat la 22 decembrie 1937 fără să se dea publicităţii rezultatul voturilor şi astfel să pună Naţiunea în faţa faptului împlinit. Pentru reuşita loviturii de Stat şi pentru instituirea regimului de Dictatură nu-s suficiente complicitatea Poliţiei Secrete şi monopolul mass-media; mai sunt necesare, chiar indispensabile, cooperarea Armatei şi sprijinul Finanţei. Cum în România anului de

vârf 1937 evreii administrau 80 % din bănci, 70 % din comerţ şi 60 % din industrie, sprijinul Finanţei venea de la sine odată cu invocarea „pericolului legionar”.

Enigma o constituie Armata. Armata este, de fapt, Marele Stat Major cu principalele sale secţii: Mobilizare, Informaţii, Operaţiuni şi Servicii. La data aceea, şeful Marelui Stat Major era generalul Ştefan Ionescu în intimitate „Ţiganul”, care n-a avut preocupări politice şi de aceea nici n-a făcut carieră deosebită în cei şase ani ai dictaturii carlisto-antonesciene. În dimineaţa de 22 decembrie 1937, generalul Ştefan Ionescu-Ţiganul e chemat la Palatul Regal şi Regele Carol II, în calitate de „cap al oştirii” îi cere colaborarea pentru „salvarea ţării”. Generalul Ştefan Ionescu-Ţiganul răspunde că nu vede necesitatea de a aduce Armata în politică, întrucât misiunea ei este numai de a apăra independenţa naţională şi graniţele statale în caz de război. Ex-regele Carol II invocă drept dovadă „pericolul legionar” şi generalul Ionescu răspunde că „nu vede în ce ar putea legionarismul să fie pericol atât de mare încât să justifice schimbarea Constituţiei” şi că „s-ar putea ca dracul să nu fie atât de negru pe cât se spune”.

După o discuţie care n-a ajuns la opinia publică, generalul Ionescu obţine o întrevedere în trei pentru lămurirea lucrurilor şi explicarea poziţiilor. Cu mandat de la Rege, generalul Ionescu vine la sediul legionar din str. Gutenberg 3 pentru a-l lua pe Corneliu Z. Codreanu la Palatul Regal. Mă găseam la sediu şi am văzut scena prin peretele de sticlă dintre biroul lui Corneliu Z. Codreanu şi camera celor cinci secretari: Nicolae Horodniceanu, Ioan Dobrin, Nicolae Smărăndescu, Stelian Stănicel şi Mugur. Verbal şi în scris, Corneliu Z. Codreanu a răspuns că până la publicarea rezultatului alegerilor parlamentare este legat de Pactul cu Iuliu

Maniu şi George I. I. C. Brătianu şi, deci, în caz de necesitate şi chemare la M. S. Regele nu poate veni decât împreună cu dânşii.

După plecarea generalului Ionescu, Corneliu Z. Codreanu ne-a rechemat în birou şi ne-a comunicat situaţia. Majoritatea comandanţilor legionari au fost de acord şi după ştiinţa şi memoria mea singur principalul consilier ing. Virgil Ionescu a spus: „N-aţi făcut bine, Căpitane! Trebuia să vă duceţi şi să spuneţi direct şi personal Regelui punctul de vedere al Mişcării".

Revenim la conspiraţie. Neavând colaborarea Marelui Stat Major, Regele Carol II s-a adresat celor şapte comandanţi de corpuri de armată şi celor cinci inspectori de arme. Toţi l-au refuzat şi numai după şapte zile s-a ajuns la înţelegerea cu generalul Ion Antonescu, care în ierarhie era numai comandant de divizie şi care la data aceea nu avea nici o comandă şi era „la dispoziţia ministrului". Aceasta este explicaţia pentru ce excepţia de la regulă; după căderea în alegeri, la 20 decembrie 1937, a guvernului Gheorghe Tătărescu, numai după nouă zile[3], la 29 decembrie 1937, Regele Carol II a numit un nou guvern Octavian Goga. Dificultatea n-a fost găsirea unui partid şi unor politicieni, ci a fost găsirea unui general care să accepte ce a acceptat generalul Ion Antonesu şi anume: a) să pregătească aducerea Armatei în politică pentru susţinerea dictaturii şi b) să amăgească cu aparenţa de colaborare pe Octavian Goga şi pe prof. A. C. Cuza până vine din străinătate acordul diplomaţiei anglo-franceze pentru uzurparea Suveranităţii şi instituirea dictaturii.

[3] Tot din această cauză rezultatul alegerilor parlamentare a fost publicat de „Monitorul Oficial" la mai multe zile după 20 decembrie 1937.

Ce l-a determinat pe generalul Ion Antonescu, care nu era *homo Regius*? Exact diagnosticul lui Corneliu Z. Codreanu: „Prea ambiţios pentru ca să poată fi de folos" şi raţionamentul greşit că „regele Carol II se va ocupa de chefuri, femei şi vânători", iar „dictatura va fi exercitată de persoana sa". Nu există altă explicaţie.

Acordul de la Foreign Office şi de la Quai d'Orsay a venit la 9 februarie 1938 şi în câteva minute s-a decis demiterea guvernului provizoriu Octavian Goga şi numirea guvernului de instituire a dictaturii.

Generalul Ion Antonescu s-a lovit de pretenţia lui Nicolae Iorga şi, drept soluţie a diferendului, Regele Carol II l-a scos de la naftalină pe Patriarhul Miron Cristea şi l-a pus marionetă mai mult sau mai puţin inconştientă drept prim-ministru. Nicolae Iorga a devenit „consilier regal". Generalul Ion Antonescu a rămas ministru de război şi conform celor premergător convenite, a scos armata din cazărmi şi a nominalizat ofiţeri de „disciplină oarbă" în toate posturile de conducere ale aparatului de Stat.

La 29 martie 1938 se pune problema de a onora promisiunea făcută străinătăţii de executare a lui Corneliu Z. Codreanu şi de lichidare a Mişcării Legionare. În acest scop, guvernul Miron Cristea I cu generalul Ion Antonescu la Ministerul de Război e înlocuit de guvernul Miron Cristea II, având la Ministerul de Război pe generalul Gheorghe Argeşanu şi de la 14 octombrie 1938 pe generalul Nicolae Ciupercă.

Să analizăm mai departe convingerea generalului Ion Antonescu de a fi judecat şi de a fi decis în mod just, deci neregretabil. Participarea României la războiul antisovietic era obligatorie şi a avut susţinerea întregii Naţiuni pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei, dar

mai departe de Nistru n-a avut aprobarea celor mai mulţi generali şi a avut împotrivirea ambelor partide, Naţional Ţărănesc Iuliu Maniu şi Naţional-Liberal Constantin I. C. Brătianu. Ca atare e întrebare dacă generalul Ion Antonescu are sau n-are vinovăţie în ce s-a întâmplat mai departe de graniţa noastră legitimă, Nistrul?

Mai întâi faptele şi apoi judecata. Acest război început la 21 iunie 1941. Era sau nu era legitim? Putea sau nu putea fi evitat? Trebuia sau nu trebuia să participăm? Sunt întrebări de istorie universală şi noi suntem mult prea mici, atât pentru dreptul de a judeca, cât şi pentru capacitatea de a nu greşi. Legea istorică a României este de a participa la ce poate fi optimizat şi de a ne adapta la ce nu poate fi schimbat. Experienţa de 2.000 de ani ne-a învăţat să avem răbdare pentru că binele poate să vină şi până atunci este adevărat ce a spus Domnitorul George Bibescu la jumătatea sec. al XIX-lea: „Soarta acestei ţări este de a fi în veci smerită". Iar dacă Dumnezeu mai tare ca oamenii ne-ar cere a ne spune părerea în politica mondială, spunem în acelaşi timp că germanii au dreptul de a decide întrucât sunt poporul cel mai productiv şi cel mai folositor omenirii şi că toate cele 55 popoare din Rusia au drept la libertate fiind toate 55 victime ale imperialismului ţarist ieri şi ale imperialismului sovietic astăzi. Iar pentru mâine încă e de găsit soluţia care să împace dreptul de decizie al celor cu răspunderea omenirii şi dreptul la viaţă al celor alcătuind omenirea[4]. Spunem cele de mai sus pentru a explica abţinerea noastră de a participa la războaie din afara graniţelor noastre sau cu obiective de politică mondială. Războiul antisovietic era o inevitabilitate de

[4] Într-o emisiune televizată, dl. Dan Amedeu Lăzărescu a semnalat dimensiunile macro-istorice ale înlocuirii O.N.U. prin N.A.T.O. în politica mondială.

foarte mult timp. Ruşii sunt un popor cu capacitate mică de a construi pe verticală şi cu nevoie, niciodată satisfăcută, de a se întinde pe orizontală. Asemenea uleiului: ei se întind până unde pot ajunge, se opresc numai unde li se rezistă şi de unde au invadat nu pleacă decât alungaţi cu forţa. La această ereditate etnică neîncetat expansionistă s-a adăugat necesitatea socială de generalizare planetară. Comunismul este atât de contrar firii omeneşti şi ordinii naturale încât singura lui şansă de continuare în istorie este exterminarea termenilor de comparaţie prin generalizare planetară. Primejdia comunistă este atât de gravă şi atât de sigură încât nu se poate ca omenirea încă sănătoasă şi încă validă să nu reacţioneze drept proprie apărare şi de la împăratul Napoleon I se ştie că „atacul este cea mai bună apărare". Nu în numele omenirii, ci în numele Divinităţii, încă dinainte de Adolf Hitler şi de Benitto Mussolini a fost lansată şi se cunoştea noţiunea de „cruciada antibolşevică". Corneliu Z. Codreanu a adoptat-o încă din 1919 şi nu din motiv ideologic: capitalism sau comunism, ci din instinct naţional şi ca reacţie de apărare. Suntem o insuliţă latină în oceanul slav şi din octombrie 1917 panslavismul a fost înlocuit de comunism.

De războiul antisovietic generalul Ion Antonescu a fost încunoştinţat şi el şi-a dat asentimentul, poate mai exact şi-a luat angajament: în noiembrie 1940, când la Viena a semnat aderarea României la Pactul Anti-Komintern; în ianuarie 1941, când a solicitat ajutorul Germaniei pentru alungarea legionarilor de la guvernarea României şi la 12 iunie 1941, când Führerul, în calitate de şef suprem, i-a încredinţat comanda armatelor româno-germane din sectorul sudic.

La angajamentele luate de generalul Ion Antonescu, hotărând de unul singur pentru întreaga Armată şi întreaga Românie, a reacţionat generalul Iosif Iacobici, cel mai sus în ierarhia militară şi la data aceea ministrul Apărării Naţionale. El convoacă pentru dimineaţa de 16 iunie 1941 Consiliul Superior al Oştirii, alcătuit din: generalii de la Ministerul de Război, generalii de la Marele Stat Major, comandanţii celor şapte corpuri de armată din teritoriu şi inspectorii de arme din structura armatei. Cu un sfert de oră înainte de şedinţă, convoacă în biroul său pe generalul Aurel Aldea, comandantul Corpului 7 Armată Sibiu şi pe generalul Nicolae Ciupercă, comandantul Corpului 4 Armată Iaşi: „Nebunul şi-a luat faţă de Hitler angajamentul să mergem mai departe de Nistru până la Vladivostok. Aceasta înseamnă să ne distrugem singuri Armata şi o ţară fără Armată este o ţară fără independenţă. Nu-l putem opri pe nebun decât punându-l în faţa unei hotărâri unanime a Consiliului, ca după eliberarea Basarabiei să ne oprim pe Nistru. Tu, Aldea, vei susţine oprirea pe Nistru, tu Ciupercă vei susţine pe Aldea, eu voi formula textul hotărârii şi o voi pune la vot".

Generalul Ion Antonescu a venit la şedinţă furios, întrucât în orgoliul său se simţea tras la răspundere, adică chemat la raport de o autoritate superioară persoanei şi voinţei sale. El a vorbit 30 de minute, relatând ultima sa întrevedere cu Führerul stăpân al întregii Europe şi a repetat cele două avantaje pentru România: a) să reluăm Basarabia şi nordul Bucovinei şi b) să scăpăm de duşmanul ereditar de 300 de ani.

Generalul Aurel Aldea: „Da! Trebuie să profităm de acest război dintre nemţi şi ruşi şi să ne reluăm Barasabia. Dar ne oprim pe malul drept al Nistrului şi aşteptăm cu arma la picior". Generalul Ion Antonescu: „Pentru ce să

ne oprim? Ce să aşteptăm?" Generalul Aurel Aldea: „Armata noastră nu-i echipată pentru războiul de mare viteză pe spaţii imense. O să alergăm pe câmpii ţinându-ne de pulpana nemţilor, lor nu le vom fi de nici un ajutor şi noi ne vom distruge armatele numai cu marşurile". Generalul Ion Antonescu: „Nu-i aşa. La est de Nistru, Armata Română va fi echipată la egalitate cu Armata Germană şi nu va fi infanterist român care să meargă pe jos". Generalul Aurel Aldea: „Un război nu poate fi purtat decât în conformitate cu instinctul naţional şi cu susţinere de către opinia publică. Opinia publică susţine eliberarea Bararabiei şi Bucovinei, dar nu susţine un război dincolo de Nistru, care este al Nemţilor şi nu al nostru". Generalul Ion Antonescu: „Care opinie publică? Oamenii englezilor? Oamenii jidanilor? Care opinie publică? Politicienii ăia boşorogi care au distrus România? Eu nu fac războiul cu ei. Eu fac războiul cu tineretul naţionalist care este angajat în cruciada anti-bolşevică".

Înainte de a relata mai departe, să ne oprim puţin şi să deschidem o paranteză. Prin expresia „tineretul naţionalist care este angajat în Cruciada anti-bolşevică", generalul Ion Antonescu nu se putea referi decât la Mişcarea Legionară şi la declaraţiile de politică externă ale lui Corneliu Z. Codreanu în noiembrie 1936 şi în decembrie 1937. După evenimentele din 20-23 ianuarie 1941, generalul Ion Antonescu a dat ordine: a) primul ordin a fost de împuşcare cu gloanţe în ceafă pe loc, fără anchetă, odată cu identificarea de legionar pe evidenţele Poliţiei Secrete din timpul dictaturii ex-regelui Carol II şi b) al doilea ordin către Parchetul Tribunalului Militar Bucureşti la începutul lui iunie 1941 de condamnare la moarte a şefilor şi miniştrilor legionari în frunte cu

generalul Constantin Petrovicescu şi prof. Traian Brăileanu.

Revenim la şedinţa din 16 iunie 1941 a Consiliului Superior al Oştirii. Generalul Aurel Aldea: „Vorbiţi, domnule general, de tineretul naţionalist al Ţării. L-aţi întrebat sau nu l-aţi întrebat? Eu l-am întrebat. Aseară am avut la masă pe doctorul Şerban Milcoveanu, care a fost Preşedintele Studenţimii din toată România. La întrebarea mea „Ce opinie are tineretul naţionalist?" Răspunsul lui a fost clar şi categoric: «Până la Nistru da. Dincolo de Nistru nu»".

La auzul celor relatate de generalul Aurel Aldea, generalul Ion Antonescu a intrat într-un acces de excitaţie psiho-motorie greu de descris în cuvinte şi cum se întâlneşte numai în clinicile de psihiatrie. Întâi a încercat să răstoarne masa de nuc pentru 30 persoane şi, neputând, a ridicat în aer scaunul şi a început să fugărească pe generali, strigând „Sunt singurul care mi-am luat răspunderea ţării. Nici unul din voi n-a asumat răspunderea. Eu răspund cu capul, eu comand fără condiţii. Nu accept opoziţie şi cine nu acceptă hotărârile mele să plece şi dacă nu pleacă îl dau afară".

Sursa mea de informaţii este însuşi generalul Aurel Aldea, care mi-a relatat două scene macro-istorice în dimineaţa de 30 martie 1943, când mi-a încredinţat să duc pe front la şase generali comandanţi de divizii şi de corpuri câte o scrisoare confidenţială de solidarizare a Armatei cu M. S. Regele Mihai I, în vederea inevitabilului eveniment care va fi 23 august 1944. Toţi cei şase generali au primit corespondenţa, m-au privit direct în ochi şi prin ochi în suflet şi, la 23 august 1944, Armata a fost în totalitate cu Regele şi Ţara. A doua scenă macro-istorică relatată de generalul Aurel Aldea se referă la procesul aşa-zisei „Rebeliuni legionare" şi la

ordinul generalului Ion Antonescu să se dea pedepse cu moartea inclusiv pentru generalul Constantin Petrovicescu şi prof. Traian Brăileanu. Voi reproduce în alt text.

Ne întoarcem la şedinţa din 16 iunie 1941 a Consiliului Superior al Oştirii. În faţa asumării răspunderii totale şi în faţa angajamentului de a răspunde cu capul, pronunţate public de generalul Ion Antonescu, cei 30 de generali comandanţi de Corpuri şi inspectori de Arme au părăsit şedinţa, după expresia generalului Aurel Aldea „ca stolul de potârnichi în faţa puştii vânătorului". Generalul Aurel Aldea pleacă direct la Sibiu, unde era P. C. al Corpului VII Armată. Aici găseşte telegramă să se întoarcă imediat la Bucureşti direct la Ministerul de Război. Propria sa relatare către mine în martie 1943: „Mi-am închipuit că Antonescu a fost scos din accesul de nebunie şi că Consiliul îşi reia şedinţa în condiţie de calm şi raţionalitate".

Seara 16 iunie 1941. Ministerul Apărării Naţionale din Piaţa Valter Mărăcineanu. La coborârea din automobil îl încadrează patru ofiţeri, care îl conduc la Direcţia Personal. Aici i se înmâna decizia ministerială de reformă din Armată pentru incapacitate, la propunerea semnată de generalul Petre Dumitrescu, inspector al Armei Artilerie. La ieşirea din Minister îl încadrează patru civili comisari la Serviciul Secret, care îi arată decizia Ministerului Afacerilor Interne semnată de general Dumitru Popescu de domiciliu obligatoriu fără termen în com. Drăgăneşti, jud. Olt, sub paza Jandarmeriei din localitate.

Lucrurile nu s-au oprit aici. Trei zile mai târziu, 19 iunie 1941. Preşedinţia Consiliului de Miniştri din Piaţa Victoriei. Sub conducerea generalului Ion Antonescu, miniştrii nu deliberează angajarea României în războiul

antisovietic, ci fiecare relatează pregătirile făcute şi deciziile luate de respectivul minister în vederea războiului; însuşi M. S. Regele Mihai I a trebuit să afle de la Radio Londra că România a intrat în război şi că sunt lupte la graniţe. Ministrul Ordinii Publice, generalul Jack Popescu, prezintă cele cinci liste de prizonieri politici internaţi în lagărul de la Târgu-Jiu: a) 6.000 comunişti din toată ţara; b) 600 suspecţi de spionaj anglo-american; c) 1.500 aşa-zişi alarmişti, în special din Bucureşti; d) 1.500 legionari din zona operaţiilor militare de pe Prut şi e) 20.000 evrei din Iaşi şi zona operaţiilor militare.

Din capul mesei, generalul Ion Antonescu ascultă în tăcere şi nu scoate decât patru cuvinte „Adaugă-l pe doctorul Şerban Milcoveanu". Neştiind cine sunt, generalul Jack Popescu m-a adăugat cu tocul pe lista dactilografiată a celor 6.000 comunişti.

În alt text voi povesti epopeea mea în lagărul de la Târgu-Jiu. *Pro memoria* semnalez: dintre legionari, pe Sebastian Erhan din Câmpulung-Moldovenesc şi, dintre „alarmişti", pe regizoarea Marieta Sadova şi pe artista Corina Constantinescu.

„Câinele Roşu" a mai luat trei decizii cu privire la persoana mea în acele câteva zile de însemnătate istorică pentru România şi pentru război: a) ordin către Ministerul Educaţiei Naţionale să fiu dat afară din funcţia de asistent universitar şi, *mirrabile dictu*, Consiliul profesoral al Facultăţii de Medicină a refuzat să-l execute; b) ordin către Uzinele şi Domeniile Reşiţa să fiu dat afară din funcţia de medic consultant şi directorii ing. Alexandru Popp şi ing. Gheorghe Z. Ioan au refuzat să-l execute şi c) ordin către Tribunalul Militar Craiova să-mi ridice gradul de sublocotenent şi procurorul colonel Marcel Vlădescu a tot amânat până la

23 august 1944 procesul sub motiv că n-a primit de la Bucureşti dovezile de vinovăţie necesare la motivarea sentinţei. „Câinele Roşu" n-a aflat că nu i se execută ordinele cu privire la persoana mea.

Când s-a instituit pentru legionari pedeapsa cu moartea prin trimitere pe front în linia I, am fost scos din lagărul de la Târgu-Jiu şi trimis în bătăliile de la Odessa, Kerci şi Sevastopol. Dar în loc de moartea bine programată, dar insuficient organizată de Serviciul Secret, am primit de la adevărata Armată Română „Coroana României", panglica „Virtute Militară" şi „Steaua României".

Să ne întoarcem la Testamentul politic dictat de generalul Ion Antonescu la 1 iunie 1946. Ideea că nu regretă nimic din ce a decis şi din ce-a făcut. Am arătat mai sus cum s-a purtat cu generalul Aurel Aldea, care era o mare valoare profesională în plus de un mare devotament patriotic. În 1910, Armata l-a trimis pentru studii de specialitate în Germania şi la manevrele armatei germane pe anul 1911 el, simplu locotenent, a luat premiul II în arta şi ştiinţa Artileriei. Cea mai impresionantă însuşire la generalul Aurel Aldea erau gândirea strict raţională şi exprimarea strict concisă. Totul legat de realitate şi nimic în afara realităţii; într-adevăr, esenţa perfecţiunii militare este realismul.

Şi cu alţi generali, dictatorul s-a purtat la fel. Nu admitea decât subordonare de obiect şi execuţie de mecanism. Se ştie că abdicarea ex-regelui Carol II a fost provocată de insurecţia armată a legionarilor din noaptea de 3/4 septembrie, dar a fost determinată de generalul Dumitru Coroamă, comandantul Diviziei de Gardă, care a refuzat să execute ordinul de „a îneca Bucureştiul în sângele legionarilor răsculaţi" şi de generalul Constantin Nicolescu, ministrul Apărării Naţionale, care a refuzat

să execute ordinul de a aduce trupe din provincie pentru represiune. Instalat dictator, generalul Ion Antonescu şi-a adus de pe Prut, în marş forţat, la Bucureşti, Divizia III Infanterie Piteşti, care îi era devotată personal. La 12 septembrie 1940, cheamă în audienţă pe generalul Dumitru Coroamă: „N-ai tras când Carol ţi-a ordonat. Nu discut. Dar dacă eu îţi ordon, vei trage sau nu vei trage în legionari?". Generalul Coroamă: „Nu iau nici un angajament fără să cunosc. Mă voi orienta la faţa locului după cum va fi situaţia". Pe loc, generalul Coroamă a fost scos din Bucureşti şi trimis la Corpul IV Iaşi, iar Divizia de Gardă trimisă la Prut în locul Diviziei III. În iunie 1941 la începerea războiului şi fără nici o explicaţie decât bunul plac, generalul Coroamă a fost scos din cadrele active ale Armatei şi trimis în comuna natală din jud. Neamţ.

Primăvara 1944. Armata sovietică a trecut Nistrul şi Prutul, s-a oprit unde a vrut şi s-a aşezat la pândă pe diagonala Moldovei, aliniamentul Paşcani-Iaşi-Chişinău. Generalul Ion Antonescu se duce în jud. Neamţ, vizitează pe generalul Coroamă, simplu civil şi îi oferă comanda Armatei IV, deci al treilea sau al patrulea în ierarhie. Generalul Coroamă îi răspunde: „Nu, Ionele! Tu ai adus pe ruşi în Ţară, tu să porţi răspunderea în Istorie. Nu mai căuta complici pentru că singur eşti de vină". Sursa mea informativă este avocatul Scarlat-Ică Spirescu, care pentru asistenţă juridică de calitate în 1944 a fost solicitat de generalul Dumitru Coroamă şi în 1946 de generalul Constantin Petrovicescu.

Nu cunosc amănunte pentru a expune, dar exact la fel s-a purtat generalul Ion Antonescu: cu generalul Florea Ţenescu, fost şef al Marelui Stat Major, cu generalul Nicolae Ciupercă, fost ministru de Război şi, la data demiterii, comandantul Armatei IV şi cu

generalul Iosif Iacobici, la data demiterii ministru de Război şi şef al Marelui Stat Major. Născut întâi dictator şi apoi patriot, după expresia-diagnostic a generalului Aurel Aldea, mareşalul Ion Antonescu: socotea România drept moşia sa personală, se juca cu generalii ca popicele la cârciumă şi trata Armata drept o cârpă în mâinile sale. Pe generalul Pastia l-a trimis pe linie moartă pentru vinovăţia din Şcoala Militară, când aveau 19 ani, de a-i fi dat porecla de „Câinele Roşu". Pe generalul Cantuniari idem l-a trimis pe linie moartă pentru vinovăţia de a fi semnalat eroarea de gândire militară a atacării Odessei succesiv câte 1-2 divizii în loc de simultan toate 15. Dar cea mai mare ură o avea împotriva generalului Gheorghe Argeşanu, care la naştere îi era mai mic cu un an şi la promoţie îi era cu un an înainte. Generalul Argeşanu nu era un geniu, dar tatăl lui, arhitectul şef al oraşului Slatina l-a trimis la şcoală cu doi ani înainte de vârsta de 7 ani şi învăţătorii nu s-au împotrivit. Istoricii militari ar avea datoria să elucideze modalitatea cum a fost scos din cadrele active ale Armatei cel mai valoros general al nostru din acea epocă, generalul Iosif Iacobici. Nu am siguranţa memoriei mele, dar în 1970, dintr-o discuţie cu generalul Paul Leonida am înţeles că generalul Ion Antonescu a cerut generalului Iosif Iacobici un raport asupra celor ce gândeşte în general despre războiul antisovietic şi acest raport l-a înaintat comandantului suprem, Führerul Adolf Hitler. Acesta, furios de adevărurile exprimate, a decis eliminarea din Armata Română, aşa cum a eliminat pe mulţi alţii din Armata germană, cu acuzaţia de dizidenţă egală cu rebeliunea.

Revenim la Testamentul politic din 1 iunie 1946 al mareşalului Ion Antonescu. Afirmaţia că nu regretă nimic şi că ar decide şi ar face exact la fel. Cum a

comandat Armata Română din 21 iunie 1941 până la 23 august 1944. Iunie-iulie 1941. Bătălia de la Țiganca. Țiganca este o mică comună pe malul stâng al Prutului, deci în Basarabia, în dreptul orașului Fălciu, deci ceva mai sus de jumătatea distanței dintre Iași și Galați. Importantă e așezarea geografică: satul vizibil e sus pe coama unui deal numit promontoriu, întrucât prelungește spre vest masivul de dealuri și păduri din centrul Basarabiei, iar sub sat, invizibil, un vast teren mlăștinos, camuflat de o bogată vegetație înșelătoare. La examenul de general din anul 1930 s-a dat spre temă „Recucerirea Basarabiei" în eventualitatea că armatele rusești deja o ocupă până la Prut și Dunăre. Au reușit și au luat gradul de general toți candidații care au ținut seamă de configurația terenului: dealurile favorizează rezistența pe poziție și șesurile favorizează înaintarea și manevrarea. Ca atare, pentru recucerirea Basarabiei va înainta o armată pe la sud pe direcția Galați – Reni – Ismail – Bolgrad/Cetatea Albă și Tighina și o armată pe la nord Suceava – Cernăuți – Storojineț – Edineți – Hotin – Soroca – Bălți și Tighina, astfel ca invadatorul rus să fie prins și încercuit la mijloc până ce singur se predă. Numai colonelul Ion Antonescu a imaginat alt plan strategic și anume: întreaga armată română înaintând ca o coloană străpungătoare pe direcția Iași – Ungheni – Chișinău și Tighina și apoi lovirea succesivă până la zdrobire a dușmanului azvârlit în dreapta și apoi a dușmanului azvârlit în stânga. Comisia examinatoare a pus concluzie că acest plan nu ține seama de relieful terenului și duce la o autodistrugere asemănătoare victoriei „à la Pyrrhus" din anul 279 î.Hr. Colonelul Ion Antonescu a fost întâi trântit și apoi trecut, în baza intervenției la fața locului a mareșalului Constantin Prezan.

21 iunie 1941. În ultimul moment și din proprie inițiativă, generalul Ion Antonescu schimbă pentru Armata IV punctul de escaladare a Prutului: în loc de Oancea, lângă Galați, la Țiganca, în dreptul Fălciului. Întâi, Divizia de Gardă general Nicolae Șova și apoi Divizia 21 general Nicolae Dăscălescu trec Prutul și se imobilizează, țintă fixă, în mlaștină, cu noroiul mai sus de gleznele infanteriștilor și mai sus de osia roților la tunuri și vehicule. Sus pe deal, în com. Țiganca, sovieticii aveau mitraliere și branduri cu care, asemenea potopului din cer, au trimis la moarte cele două divizii ajunse țintă fixă în noroi. Sursele mele de informații: preotul Manta de la Sfânta Mănăstire Cașin din București și viitorul general Ionescu-Saint Cyr, amândoi din Divizia de Gardă și amândoi cunoscuți în practica medicală prin anul 1960. Armata III general Petre Dumitrescu a fost brațul stâng din nord, care în vara lui 1941 a eliberat Bucovina și Basarabia.

Actualii istorici militari ascund tragedia de la Țiganca și pentru a nu-și dezminți redactarea triumfalistă, ei au înlocuit „trecerea Prutului pe la Țiganca" cu „trecerea Prutului pe la Fălciu". Dar, în geografie, județul Fălciu, lung de 25 km și cu 2.120 kmp e mai cunoscut decât comuna Fălciu, cu 3197 locuitori, care, într-adevăr, e așezată pe Prut. Com. Țiganca din jud. Cahul este exact față în față cu com. Fălciu din jud. Fălciu, în prezent desființat.

Bătălia de la Odessa. Războiul antisovietic început la 21 iunie 1941 s-a purtat după „Planul Barbarossa", după numele, mai exact, cognomenul împăratului german Frederic I (1123-1190, domnitor din 1152) și care a fost conceput încă din primul război mondial și definitivat pentru al doilea război mondial. În „Planul Barbarossa", sectorul nordic avea misiunea de a asedia

şi a imobiliza armata sovietică la Leningrad; sectorul sudic idem avea misiunea de a asedia şi a imobiliza armata sovietică la Odessa; în schimb, din sectorul central, cinci armate de blindate să înainteze supraofensiv pe direcţia Varşovia-Smolensk-Moscova şi apoi mai departe pe malul drept al Volgăi până la Caspica şi Caucaz. În conformitate cu „Planul Barbarossa", Odessa trebuia asediată de pe uscat, dar nu cucerită, întrucât nu avea însemnătate nici militară şi nici economică. Interesul Înaltului Comandament german – Oberkommando Wehrmacht era ca un număr cât mai mare de trupe sovietice să stea imobilizat la Odessa şi să nu participe la bătăliile decisive din centrul teritorial al Rusiei europene.

Generalul Ion Antonescu a vrut ca istoria universală să înregistreze şi să glorifice o victorie pur românească şi în acest scop a direcţionat să cucerească Odessa ambele armate române – a III-a general Petre Dumitrescu şi a IV-a general Nicolae Ciupercă, minus Corpul Vânătorilor de Munte general Gheorghe Avramescu care, conform „Planului Barbarossa", a însoţit mai departe Armata 11 Germană general Schobert şi apoi mareşal Von Manstein. Astfel, Odessa a fost atacată spre cucerire de 7 divizii române, amplasate pe un dispozitiv în semicerc.

Am fost acolo ca medic al Regimentului 54 Artilerie colonel Ştefan Hălălău din Divizia 8 Cernăuţi general Dumitru Carlaonţ şi aceasta din Armata III general Petre Dumitrescu. Pot să afirm şi afirm că a fost iadul iadului venit asupra pământului. Am participat la bătăliile de la Dalnic, Freudenthal, Tatarca, Lubbenthal, Bielovska etc., fiecare cu zeci de mii de morţi şi aceştia ofiţeri şi soldaţi – cei mai buni dintre noi şi cu toţii mari eroi. La câţiva metri în faţa noastră a murit generalul Andrei Nasta, în

fruntea unui regiment de Infanterie şi colonelul Trofin, profesor de istorie militară la Şcoala de Război. Cum ieşeam din tranşee şi se înainta cu armele în mâini, imediat în câteva minute dinspre Odessa veneau mine de brand în număr şi în ritm de ploaie torenţială. Când înceta lupta, terenul era gaură lângă gaură şi realmente nimeni n-a putut scăpa cu viaţă, odată aflat sub acest bombardament de branduri plus mitraliere. În cele două luni de luptă la Odessa am avut angajaţi 150.000 combatanţi şi din aceştia au murit sau au fost răniţi 100.000. Cifrele sunt aproximative pentru că statisticile militare încă sunt secret istoric. Dacă vreun istoric militar sau civil încearcă să elogieze victoria de la Odessa sau să glorifice pe generalul Ion Antonescu, să afle că prin mine, unul din puţinii supravieţuitori este blestemat de oasele din pământ şi de sufletele din cer a mai multor zeci de mii de români: o bătălie absolut inutilă cu încălcarea „Planului Barbarossa" şi pe deasupra condusă cu încălcarea tuturor principiilor strategice şi cu vădită inconştienţă de autodistrugere.

Odessa a căzut la 17 octombrie 1941. Nu cucerită de Armata Română, ci abandonată de Armata Sovietică. Comandamentele, trupele şi serviciile sovietice s-au urcat în vapoare şi au plecat la Sevastopol şi Kerci exact în momentul când formidabila Armată 11 germană a mareşalului Erich Lewinski von Manstein (1887-1973) a străpuns Istmul Perekop şi a invadat Peninsula Crimeea. Ajunşi la liziera Odessei, am aflat cu ochii noştri şi cu mâinile noastre secretul forţei de rezistenţă a sovieticilor. Camuflată printre case şi sub arbori, o cale ferată pe care circula un singur tren cu 24 vagoane platformă şi pe acestea sub camuflaj de verdeaţă aproape 1.000 branduri aruncătoare de mine explozive zburătoare. În câteva minute de la începerea înaintării noastre, trenul era adus

în fața diviziei și ne acoperea cu mine explozive cu frecvență de 1.000 la câte 5 secunde.

Prima crimă a comandamentului român *recte* a generalului – din august 1941 mareșalul – Ion Antonescu. Nu s-a știut nimic despre acest tren. Așa-zisul „Birou II Informații" de la divizii și așa-zisul „Serviciu Secret de Informații", în loc să interogheze prizonierii și dezertorii sovietici pentru a afla de unde vine ploaia de mine zburătoare se ocupau cu depistarea legionarilor din Armata Română și cu exterminarea lor prin misiuni periculoase sau prin împușcare din spate. La 15 martie 1941 eu am fost arestat în com. Traian-Sat, jud. Brăila, unde eram medic la Batalionul 2 Geniu din Divizia de Gardă sub protecția din familie a comandantului căpitan Anghel Dumitrescu. M-a arestat de la Serviciul Secret de Informații un locotenent Mircea Predescu, venit cu 13 soldați. În timpul bătăliei de la Odessa, în septembrie 1941, l-am reîntâlnit în spatele trupelor combatante cu revolver în mână, desigur pentru a împușca pe cei care nu înaintează suficient de iute pentru a nu fi suspectați de fugă înapoi.

A doua crimă a comandamentului român, *recte*, a generalului – din august 1941 mareșalul – Ion Antonescu. Acolo în fața Odessei, pe dispozitiv în semicerc, ne găseam 15 divizii, adică aproape întreaga armată română. În cele două luni cât timp a ținut bătălia, adică asediul, niciodată n-am atacat simultan toate cele 15 divizii și întotdeauna s-a atacat succesiv câte 1-2 divizii. Această antistrategie a îngăduit sovieticilor să aducă la fața locului regimentul de tancuri și trenul cu branduri. Atunci pe front și ani de zile ulterior am auzit discuții în legătură cu această eroare, poate trădare, de a ataca succesiv și nu simultan. Abia în 1960 am avut explicația. Am devenit medicul ilustrei familiei Leonida,

între care ing. Dumitru Leonida și generalul Paul Leonida. Întrebând, generalul Paul Leonida mi-a explicat a fi fost o controversă la Înaltul Comandament Român. Ministrul de Război, în același timp șeful Marelui Stat Major, generalul Iosif Iacobici și comandantul Armatei IV, generalul Nicolae Ciupercă au dat ordin de asediu fără cucerire; iar mareșalul Ion Antonescu mergea din divizie în divizie, ordonând atac și cucerire cu promisiunea de a acorda al doilea grad de mareșal al României acelui general comandant a cărui divizie va intra prima în Odessa și va împlânta pe primărie tricolorul românesc. O ambiție de fanatic sau de paranoic care ne-a costat 100.000 morți, răniți și invalizi și care nu ne-a fost cerută de comandamentul german și nu era nici necesară și nici folositoare războiului în general.

Bătălia de la Sevastopol. Sunt 58 ani de atunci și nu cunoaștem ce-a fost în capul lui Adolf Hitler și idem în capul lui I. V. Stalin de au băgat și au consumat atâtea armate pentru stăpânirea Crimeii, în loc să le utilizeze pe frontul central, unde se decidea sfârșitul întregului război? La popota ofițerilor se comenta că scopul era intimidarea și cooperarea Turciei, care avea posibilitate de a înainta prin Caucaz unde e „burta moale a imperiului". Sunt 58 ani de atunci și nu cunoaștem pentru ce Führerul Adolf Hitler, mareșalul Wilhelm Keitel și mai ales marele amiral Karl Dönitz nu s-au gândit la o flotă de submarine în Marea Neagră. Cu numai 10 submarine exercitau control absolut de la Delta Dunării la Munții Caucaz și ar fi utilizat pe frontul din centrul Rusiei jumătatea de milion de combatanți blocați pe frontul secundar. Submarinele montate la Viena puteau veni pe Dunăre și simpla lor prezență

asigura navigația vapoarelor. Cine controlează mările stăpâneşte şi continentele.

Bătălia de la Sevastopol a început la 1 iunie 1942 şi voi arăta cum s-a terminat la 2 iulie 1942. Am fost la fața locului ca medic sublocotenent al batalionului de geniu specializat în atac de cazemate din Divizia IV Vânători de Munte din Corpul Vânători de Munte general Gheorghe Avramescu. Sevastopol e Singapore al Europei. Apărarea dinspre mare e asigurată de 24 tunuri îngropate în fortificație şi cu țeava lungă de 15 metri şi diametrul aproape un metru. Apărarea dinspre uscat e asigurată de şapte rânduri de cazemate ascunzând tunuri antitanc şi mitraliere şi având fiecare în față câmp de mine. Pentru cucerirea Sevastopolului erau: legendara Armata 11 germană, legendarul Corp de Munte cu patru brigăzi devenite divizii prin anexare de artilerie şi încă 2 poate 3 divizii române aduse *ad-hoc*. Problema de rezolvat era distrugerea celor 7 centuri de cazemate cu câmpuri de mină în fața lor. Pentru cazemate, metoda germană erau avioanele Stukas, care din înaltul cerului coborau fulgerător şi lăsau câte o bombă exact pe bolta cazematei țintită. După distrugerea cazematei, pentru câmpul de mine din fața ei metoda germană era să împingă cirezi de vite a căror carne după explodarea minelor era imediat recoltată şi trimisă cu avioane la unități de pe tot frontul germano-sovietic.

Din motive de ambiție şi desigur pentru decorații, comandamentul român a preluat pentru ostaşii noştri sarcina avioanelor Stukas de distrugere a cazematelor. Iată tehnica văzută cu ochii mei. Pentru o cazemată se forma o grupă de 15 ostaşi sub comanda unui sublocotenent, cel mult locotenent. Toți purtau câte un pachet de trotil care urma să fie aruncat prin ferestre în interiorul cazematei. Trotil e numele prescurtat al

explozivului de foarte mare putere brizantă trinitrotoluen. Sub conducerea ofițerului, grupa intră în teren în plină noapte, în absolută tăcere se târăşte ca şarpele spre cazemată, trebuie să ajungă la o apropiere de 15 metri odată cu prima vizibilitate percepută de retină, deci mult înainte de venirea aurorei şi la comandă toți 15 se aruncă asupra cazematei înainte ca apărătorii să prindă auditiv sau vizual de veste. Din cele văzute de mine, cred că îşi reuşea misiunea una din cinci grupe. Celelalte patru grupe erau exterminate de mine înainte de a ajunge la cazemate sau de mitraliere când ajungeau câteva minute întârziere şi erau văzute sau simțite de servanții cazematei. Cu durere şi cu regret a fi văzut cum la câteva sute de metri în fața mea au fost omorâți de mitralierele din interiorul cazematelor grupa locotenentului activ Prica, originar din Oltenia şi grupa sublocotenentului de rezervă Moise Mărgineanu învățător din jud. Alba.

Comandanții cei mari presau ca aceste cazemate să fie cucerite de ostaşi români în ajun de a fi distruse de sus de Stukasurile germane. Comandantul nostru adjunct, căpitanul Justin Precul, în mod confidențial consilia a se evita excesul de zel, întrucât câteva ore mai târziu o bombă de avion va rezolva sigur şi iute ce nu se va reuşi cu sacrificiu de vieți. În paranteză amintesc că germanii acordau „Cruci de Fier" după numărul cazematelor atacate indiferent de rezultat, dar ele erau luate nu de cei care mureau sau reuşeau, ci de ofițerii de la comandamente [5]. Eroii mor şi triumfă hoții de decorații.

[5] „Crucea de Fier" a locotenentului Prica a fost însuşită de maiorul Gheorghe Ionescu, originar din Craiova şi „Crucea de Fier" a sublocotenentului Moise Mărgineanu a fost însuşită de colonelul Grigore Ionescu, originar din Slatina şi stabilit la Bucureşti.

Cu metodele arătate mai sus s-a reuşit pe parcurs de 30 de zile să fie cucerite de ostaşii români sau să fie distruse de Stukas-uri germane şase rânduri de cazemate cu câmp de mine în faţă.

În seara de 1 iulie 1942 se pregătea asaltul decisiv asupra ultimei a şaptea centură de fortificaţii. Pentru a se înţelege ce urmează să expun planul de atac întocmit de mareşalul Von Manstein. Ca regulă generală şi sigur fără excepţii, obiectivele dificile şi primejdioase erau asumate de germani şi trupele române erau considerate ca ajutătoare pentru obiective secundare sau operaţii de acoperire. Frontul era un semicerc suficient de adânc pentru a avea în faţă multă trupă de luat în prizonierat. Noi românii ocupam segmentul central al semicercului şi ni se programase intrarea în acţiune la 2 iulie 1942 ora 12 ziua. Trupele germane ocupau cele două segmente extreme ale semicercului şi li se hotărâse intrarea în acţiune la 2 iulie 1942 ora 8 dimineaţa, deci cu 4 ore înaintea noastră. Scopul decalajului era colmatarea celor două extreme şi prinderea în încercuire a armatei sovietice, ţinută pe loc de inactivitatea noastră de pe segmentul central. Mareşalul Von Manstein a conceput perfect şi a calculat precis, ca pentru oameni cu raţionalitate normală şi nu şi-a închipuit că trupele române sunt sub comanda unui dement, care încalcă disciplina şi îşi omoară trupele.

Iată ce s-a întâmplat. Întâi expun ce-am trăit şi, astfel, fac depoziţie de martor de la faţa locului şi apoi expun ce poate fi stabilit prin interpretare, mai exact prin raţionare. Fiecare în câte o groapă săpată cu lopata Linemann ne-am culcat pe la ora 10 seara. După două ore, deci la miezul nopţii sunt deşteptat de un soldat străin cu revolver-mitralieră: „Ordin să mă urmezi fără armă şi fără raniţă". Pornim în bezna nopţii: eu înainte şi

el cu arma spre spatele meu şi direcţionându-mă pe şoptite. Ajungem la un loc de adunare chiar în faţa câmpului de mine aflător în faţa ultimei centuri de cazemate a şaptea. Lângă mine circa 1.500 persoane, la fel aduse de santinelă de la alte unităţi militare şi din cauza întunericului imposibil de recunoscut. Nişte voci şoptite, dar autoritare ne ordonă: „Nu se fumează" şi „Nu se vorbeşte". Pe la ora 2 noaptea, deci tot în bezna nopţii suntem împinşi cu mâinile şi îndemnaţi şoptit să ne deplasăm masă compactă ca cirezile de vite spre câmpul de mine. Nimeni nu vorbea, ne simţeam împinşi din spate şi auzeam doar şoptit: „Înainte, înainte".

Prima minune dumnezeiască. Acest câmp din faţa celei de a şaptea centuri de cazemate nu era minat. Fără nici o pierdere îl străbatem, încă în întuneric, mulţime dezordonată şi cel puţin eu necunoscând pe nimeni. A doua minune dumnezeiască. Urcăm spre dâmbul unde, odată cu primele firicele de lumină, vedem, imobile, cazematele. Ne apropiem având în piept senzaţia iminentelor gloanţe de mitralieră. Nici un foc de armă. Cazematele erau goale. Sovieticii le părăsiseră poate o jumătate de oră înainte de sosirea noastră. A treia minune dumnezeiască. Intrăm în cazemate. O voce, prima ce-o auzeam în noaptea aceea: „Nu puneţi mâna pe nimic. Vedeţi unde călcaţi. Sovieticii lasă în urma lor mine camuflate în obiecte". Nu ştiu cine a strigat; poate unul dintre noi cu mai multă experienţă decât mine, poate unul din poliţiştii care ne împinsese din spate şi care prinsese milă. Nu a sărit nimeni sub explozie. Ieşim din cazemate. Intrăm în Sevastopol. Mulţime dezordonată. Nimeni nu ne conducea. Mergeam înainte fără scop şi fără direcţie, în virtutea inerţiei în mişcare după ore de împingere în spate sau poate mai credibil atraşi poate magnetizaţi de necunoscut. Nici o casă

putând fi locuită. Numai ziduri de ruine. Câteva figuri omeneşti ascunse prin găuri săpate în stânci asemenea cavernelor dinainte de specia noastră. Am impresia că la groaza bombardamentelor s-a adăugat o uimire absolut de neînțeles. Suntem în uniformă militară dar n-avem arme, mâinile ne sunt goale, nimeni nu ne comandă şi ne deplasăm mai mult rătăcind decât mergând. Mă opresc în fața unei găuri săpate în stâncă: trei figuri feminine înghesuite una în alta. Eu mă uit la ele şi nu-mi pot explica cum au supravieţuit: fără mâncare, fără apă şi cu proiectile unul după altul. Ele se uită la mine şi nu-şi pot explica cum eu şi cei de lângă mine suntem fără arme şi totuşi „teribilii fascişti".

Ora 5 dimineaţa. Este lumină. Văd câţiva dintre noi, dar nu cunosc pe nimeni. Deodată apare un grup de ofiţeri şi soldaţi reglementar înarmaţi şi bine îmbrăcaţi. Au un mare steag tricolor, pe care îl implântă pe nişte ruine care trebuie să fi fost un palat aristocratic devenit primărie sovietică: Sevastopol e victorie românească. A fost cucerit de mareşalul Antonescu cu şase ore înainte de mareşalul Von Manstein. Dovadă cine a înfipt primul steag: nu germanii, ci românii. Se face ora 8 dimineaţa. Fix la această oră şi sub razele tonice ale unui soare strălucitor îşi fac apariţia două coloane de tancuri înconjurate şi urmate de soldaţi în splendida uniformă germană: una dinspre est şi alta dinspre vest. Nici o populaţie civilă. Întreg oraşul numai ruine. Coloanele fac joncţiunea chiar în Piaţa Centrală unde era arborat tricolorul şi unde în dezordine ne găseam noi câteva sute. Am remarcat: nici un salut şi nici o vorbă din partea germanilor faţă de români sau din partea românilor faţă de germani. Se aud câteva comenzi scurte. Pe cheiul dinspre mare se găsea o uriaşă statuie a lui V. I. Lenin, cu pumnul întins spre Occident. Apare un lanţ gros ca de

vapoare transatlantice. Lanţul e aşezat în spatele statuii, capetele sunt prinse de câte un tanc, o comandă, tancurile se pun în mişcare şi, în câteva minute, poate secunde, uriaşa statuie cu pumnul ameninţând Occidentul este translată şi azvârlită în mare. De faţă numai soldaţii germani şi noi pe poziţie de spectatori uimiţi. Armata şi autorităţile sovietice se repliaseră încă de la miezul nopţii în vapoare şi submarine. Iar populaţie civilă sau nu mai exista sau era ascunsă în subsolul ruinelor.

Cum era reglementar şi firesc, m-am dus imediat la postul de comandă al Batalionului 4 Pionieri din Divizia IV Vânători de Munte. Aici se găsea colonelul – viitorul general – Grigore Ionescu de la Înaltul Comandament al Vânătorilor de Munte. Îmi spune să-mi iau trusa de urgenţă şi să-l urmez gata de asistenţă în caz de accident. Se formează o grupă de 8-10 ofiţeri de geniu care să studieze cu întocmire de desene celebrele fortificaţii subterane. În paralel cu noi şi cu aceeaşi activitate, o grupă de ofiţeri germani specializaţi în cazemate şi fortificaţii. Aceste fortificaţii ale Sevastopolului erau un oraş subteran cu sute de camere şi zeci de culoare. Memoria mea n-a reţinut decât ceea ce era în legătură cu medicina: a) zeci de mii de fiole de nitrit de amyl înfăşurate în tifon pentru spargere şi inhalare ca auto-asistenţă de urgenţă; b) zeci de mii de fiole cafenii de nitrit de sodiu 2 % de 20 ml pentru injecţie intravenoasă şi c) zeci de mii de fiole cu albastru de metilen 1 % de 100 ml tot pentru injecţie intravenoasă. Nici eu şi nici medicul care însoţea comisia de ofiţeri genişti germani nu ne-am putut da seama ce scop au şi ce utilizare pot avea aceste substanţe, evident arsenal terapeutic. În iarna 1942-1943 am reuşit un concediu medical în ţară şi consultând ultimele reviste

anglo-americane venite la biblioteca clinicii medicale prof. dr. Nicolae Gh. Lupu de la Spital Colentina am găsit *le dernier cri de la science* că nitritul de amyl, nitritul de sodiu 2 % şi albastru de metilen 1 % sunt antidoturile intoxicaţiei cu acid cianhidric, un toxic care la câteva secunde de la inhalare blochează oxidazele tisulare şi omoară prin asfixie internă. Industria chimico-farmaceutică din Germania prepară „Ziklon B" sub formă de granule care la scoatere din container eliberează în atmosferă sub formă de gaz acid cianhidric. Din cele identificate de mine reiese că aliaţii nord-americani încă dinainte de mai 1942 au ajutat pe sovietici să se apere în eventualitatea că germanii ar întrebuinţa în război arma aero-toxică. Spre cunoaştere ştiinţifică am publicat cele de mai sus cu titlul „Date asupra intoxicaţiei cianhidrice şi a tratamentului ei pe câmpul de luptă" în revista „România Medicală" nr. 21 din 1943 şi, după ştiinţa mea este singura publicaţie pe această temă în literatura mondială[6].

Cele două comisii de genişti – cea germană şi cea română – au lucrat în subteran de dimineaţa până seara şi au întocmit fiecare câte un dosar cu schiţe, măsurători şi inventar asupra acestor fortificaţii grozave şi celebre de la Sevastopol. Urma ca rezultatele să fie predate şi prezentate comandamentului românesc, *recte* mareşalului Ion Antonescu. La ieşirea din subteran, întâlnim un grup de ofiţeri superiori şi în mijlocul lor

[6] Tot unică publicaţie în literatura mondială a fost lucrarea mea cu un caz mortal „Le collapsus vasculaire yperitique et son traitement", publicată în „Bulletins et Mémoires de la Société Médicale des Hôpitaux de Bucarest", No. 3-4, Mars-Avril 1944.

Nota bene: după 23 august 1944 şi din motive politice – să nu supărăm U.R.S.S. – volumul a fost retras din biblioteci şi redistribuit fără lucrarea mea, caz medical unic în lume. Eu am exemplarul cenzurat de guvern.

generalul Constantin Vasiliu-Răşcanu, comandantul Diviziei I Vânători de Munte. Era ascultat în tăcere şi respect şi el spune, cu piciorul ridicat pe ţeava razantă cu pavajul a unui uriaş tun de marină: „Sevastopol, ca şi Kerci sunt două mari, chiar foarte mari victorii. Dar ele nu schimbă cu nimic evoluţia războiului şi sfârşitul lui cu înfrângerea germanilor şi victoria ruşilor aliaţi cu englezii şi americanii. Germanii aveau o singură şansă şi anume Blitz-Kriegul care să aducă victoria până în trei luni, ori războiul este deja trecut de un an şi victoria sau înfrângerea nu mai depind de combativitatea trupelor şi depind de resursele armamentului".

A doua zi pe la amiază, comisia noastră a geniştilor români mergem la comandamentul mareşalului Ion Antonescu să i se predea dosarul fortificaţiilor subterane şi să i se răspundă la eventuale întrebări. Eu cu trusa de urgenţă în continuare anexă la comisia de ofiţeri. În fruntea coloanei, colonelul Grigore Ionescu şi după el – dacă memoria nu mă înşeală – colonelul Niculescu-Tapirul, tot din Oltenia. Ajunşi la jumătatea scării, se revarsă afară din sala de şedinţe zeci de ofiţeri superiori, toţi cu figurile încruntate şi toţi cu gravitate în ochi. Pe lângă noi, coborând scara, general Constantin Vasiliu-Răşcanu, spunând însoţitorilor săi colonei şi maiori: „Dacă Antonescu are ceva cu legionarii, să-i împuşte la el în Ţară. Nu aici pe front, unde sunt sub comanda noastră şi în răspunderea noastră". În mod clar şi evident, cei din jurul lui aveau aceeaşi opinie şi îl aprobau.

Opresc relatarea aici pentru că atâta cunosc. Faptele şi evenimentele se cer analizate şi analizele înseamnă interpretare. Dumnezeu ne-a dat şi viaţa ne-a dezvoltat inteligenţă tocmai pentru a extrage semnificaţii şi a trage învăţăminte şi a nu lăsa ca faptele şi evenimentele să

alunece pe scoarţa creierului aşa cum apa alunecă pe suprafaţa pietrelor.

Mareşalul Ion Antonescu. Trupele române ocupând segmentul central şi trupele germane ocupând cele două segmente extreme ale frontului în semicerc. Atacând la ora 2 noaptea în loc de ora 12 ziua, mareşalul Ion Antonescu: a) a încălcat fără autorizaţie planul tactic anterior stabilit şi b) a făcut inutil atacul german de la ora 8 dimineaţa pentru că a pus pe fugă trupele sovietice şi acestea au ieşit din pungă şi au scăpat din încercuire. După toate legile războaielor de 3.000 ani, încălcarea voluntară a ordinelor este mai gravă şi mai periculoasă decât sustragerea de la executarea ordinelor şi amândouă în timp de război pe front în linia I aduc: a) demiterea din funcţia de comandant şi b) trimiterea la Curtea Marţială.

Poate încă mai grav. Planul pentru ultimul atac şi asaltul final a fost întocmit de comandamentul german mareşal Von Manstein, cu străpungerea ultimei centuri de cazemate la cele două extremităţi ale frontului în semicerc şi nu la segmentul central ocupat de trupele române şi cu consemn de acţiune patru ore după cele germane. Germanii străpungeau altfel decât noi românii şi anume: pentru cazemate cu Stukas în picaj şi nu cu oameni trimişi mai sigur la moarte decât la reuşită şi pentru mine cu turmă de vite care deminează mai sigur şi a căror carne se recuperează pentru hrană. Ca atare, în seara de 1 iulie 1942 în ajunul ultimului asalt pentru presupusul ultim câmp de mine, toate vitele au fost trimise la cele două extremităţi cu trupe germane şi nici o vită n-a fost trimisă la centrul frontului în semicerc la trupele române. Neavând vite pentru trimis în presupusul câmp de mine, ce credeţi că a conceput mintea şi a decis voinţa generalului Ion Antonescu? Mintea lui a conceput şi voinţa lui a decis înlocuirea

vitelor prin oameni. Şi care anume oameni? Nu soldaţii aflaţi sub comanda şi în răspunderea ofiţerilor combatanţi, ci legionarii trimişi cu „ordin special secret" să dispară şi aflaţi în evidenţă, sub controlul şi la discreţia Serviciului Secret şi Birourilor 2. Din toate punctele de vedere ale legilor morale şi militare, o perfectă „crimă contra umanităţii" cu obligarea organizaţiilor mondiale să se sesizeze şi cu îndreptăţirea Tribunalului de la Haga să judece. Cine ne-a scăpat de la această moarte sigură? Ne-au scăpat cele trei minuni dumnezeieşti: câmpul nu era minat, sovieticii părăsiseră cazematele şi n-au lăsat în urmă capcane. N-avem decât de mulţumit lui Dumnezeu. Este ceea ce fac din 1943 în fiecare seară de 1 iulie în intimitate şi acum public.

Să analizăm şi fraza pronunţată de generalul Constantin Vasiliu-Răşcanu: „Dacă Antonescu are ceva cu legionarii, să-i împuşte la el în ţară. Nu aici pe front unde sunt sub comanda noastră şi în răspunderea noastră". Nu există decât un singur adevăr: a) generalul Ion Antonescu a dat ordin ca noi supravieţuitorii să fim pe loc împuşcaţi şi b) ofiţerii superiori comandanţi de unităţi au refuzat să primească acest ordin pe deasupra verbal.

Întrebarea este pentru ce mareşalul Ion Antonescu a vrut să ne împuşte pe loc fără anchetă şi fără judecată? Eu ştiu de noi cei circa 1.500 adunaţi noaptea de la Divizia IV Vânători de Munte; dar în exact aceeaşi situaţie trebuie să fi fost legionarii din celelalte divizii, brigăzi şi detaşamente. După apreciere, la 31 martie 1942 pe front în linia I cu „Ordin special secret" am fost trimişi din toată ţara 15.000 intelectuali universitari, în frunte cu prof. Ion Dobre, regizorul Haig Acterian şi diplomatul Costi Greceanu.

Sunt două ipoteze. Prima ipoteză. Mareşalul Ion Antonescu era angajat în „soluţia finală" a problemei legionare. În presupusul câmp de mine ne-a împins noaptea, nu pentru că n-avea vite pentru deminare cu copitele, ci cu scopul dinainte voit să ne extermine si să rezolve problema. Văzând că Dumnezeu sau crezând că hazardul n-a acceptat această „soluţie finală" a gândit s-o realizeze cu glonte în ceafă prin voinţa sa şi prin decizia sa. A doua ipoteză. Deminarea cu oameni în loc de maşini sau în cazul de faţă în loc de vite constituie o perfect calificată „crimă contra umanităţii". Această „crimă contra umanităţii" n-a reuşit, dar a fost decisă şi încercată, deci are calificare de tentativă care se pedepseşte la fel ca reuşita. Cum laşitatea morală însoţeşte toate crimele săvârşite sau încercate, noi supravieţuitorii trebuia să dispărem pentru ca să nu fie reclamanţi la Tribunalul Naţiunii şi să nu fie martori pentru Tribunalul Istoriei.

Dezastrul de la Cotul Donului. Este încă de neînţeles cum germanii au pierdut cel de al doilea război mondial, când beneficiau de învăţămintele din primul război mondial şi când aveau justificarea, unanim acceptată, să scape omenirea de comunism. În 1939-1940 au avut cea mai formidabilă şi sigur inegalabilă armată din întreaga istorie trecută şi viitoare a omenirii şi din 1939 până în 1945 poporul german a acceptat mult mai multe suferinţe în interiorul Germaniei decât cele făcute în numele său în afara Germaniei.

Germania a pierdut războiul din mai multe cauze între care: a) nerespectarea principiului naţionalităţilor; b) provocarea iudaismului mondial; c) absenţa justificării continentale; d) angajare fără o armă surpriză şi *last but not least* e) concepţia de caporal a lui Hitler că posesia teritoriului e mai importantă decât păstrarea

armatei, când de 2.000 de ani se ştie că esenţialul în război e validitatea armatei şi nu întinderea teritoriului.

În aplicarea evident inconştientă a acestei din urmă erori de strategie, în toamna 1942, armata germană şi aliatele ei erau înşiruite adică amplasate defensiv de la Marea Baltică la Marea Caspică, cu o densitate adică diluţie de 1 ostaş pentru 5 metri. Aceasta pe poziţie defensivă care pentru a rezista necesită de trei ori mai multă trupă combatantă şi mai multă tehnică de luptă decât pentru a învinge o armată care e în ofensivă şi care poate desfăşura manevre şi se poate concentra pe punctul ales.

În foamea lui de victorii spectaculoase şi în setea lui de glorie nemuritoare, mareşalul Ion Antonescu a cerut lui Adolf Hitler un sector românesc sub unica lui comandă. Din motive subiective iar nu obiective Adolf Hitler i-a satisfăcut cererea şi a fixat teritoriul dintre Cotul Donului şi fluviul Volga drept sector pur românesc. Dar tot din motive subiective iar nu obiective, mareşalul Ion Antonescu nu şi-a onorat promisiunea şi a rămas la Bucureşti să comande de la 1.000 km distanţă trupele române angajate la Cotul Donului, la Stalingrad, în Stepa Kalmucă şi în Munţii Caucaz. La venirea toamnei 1942, cu ploi şi noroaie care blochează deplasările, Înaltul Comandament Sovietic – poate mareşalul Guergui Konstantinovitch Jukov, care era un geniu, poate I. V. Stalin, care avea puterea şi autoritatea – a conceput o lovitură militară de mare anvergură şi cu efect nimicitor. Şi anume să secţioneze de la nord şi de la sud frontul şi astfel, prin lipsă de aprovizionări din Europa, să captureze toate armatele germano-aliate aflătoare la est pe teritoriul Rusiei europene.

Nikolaev: port la Marea Neagră între Odessa şi Crimeea. În noaptea de 12 noiembrie 1942, venind din

Caucaz cu submarinele au debarcat trupe sovietice cu mitraliere, branduri şi tanchete.

Cotul Donului: în ziua de 19 noiembrie 1942, pe ceaţă deasă şi frig umed, atac masiv cu 800.000 soldaţi, artilerie, branduri şi sute de tancuri dăruite de americani şi superioare celor germane.

Invaziile din sud şi din nord trebuiau să fie dublate de atacurile zecilor de mii poate sutelor de mii de partizani ascunşi în imensele păduri de mesteacăn şi vânaţi de germani pentru muncă forţată în minele şi uzinele din Germania. Am fost la faţa locului şi opinia mea este că puternica armă a partizanilor n-a provenit din devotament faţă de regimul sovietic, ci a provenit din ocupaţia germană, care a instituit munca obligatorie cu trimiterea sub pază, deci în stare de arest, în Germania. Se explică pentru ce n-a reuşit joncţiunea dintre trupele sovietice care urcau de la Nikolaev şi trupele sovietice care coborau de la Cotul Donului.

În seara de 11 noiembrie 1942, pe neaşteptate şi întâmplător, a poposit în Nikolaev pentru o noapte Corpul Maghiar de Tancuri Turan III, în drum spre Stalingrad. Noaptea s-a produs debarcarea din submarine şi atacul partizanilor din păduri. Mica garnizoană română din localitate a cerut ajutor şi sutele de tancuri Turanus III întâi au strivit trupele abia debarcate şi apoi au strivit miile de partizani veniţi din păduri. Sursa mea informativă: ing. Iosif Dudaş, cu care în 1952-1953 am stat în aceeaşi celulă din închisoarea Jilava şi care la 11-12 noiembrie 1942, cu grad de căpitan şi funcţie de inginer, era în comandamentul Corpului Maghiar de Tancuri Turanus III.

Să ne referim acum la acţiunea sovietică din nord şi anume la atacul de străpungere şi la manevra de încercuire de la Cotul Donului. La faţa locului au fost

concentraţi circa 800.000 soldaţi şi aduse circa 700 tancuri fabricaţie americană plus circa 1.300 pseudo-tancuri din carton pentru derută. Au aşteptat poate 10 zile şi au atacat în dimineaţa de 19 noiembrie 1942, când s-a instalat o ceaţă atât de deasă, încât nu se vedea mai departe de-trei metri. Acolo la Cotul Donului se găseau amplasate pe dispozitiv defensiv şi cu tehnica lor de luptă patru divizii de infanterie cu cel mai înalt grad generalul Mihai Lascăr şi aparţinând Armatei III Petre Dumitrescu. Ambii aceşti generali trebuind să fie mareşali ai Armatei Române şi la fel generalul Gheorghe Avramescu, generalul Nicolae Macici, generalul Nicolae Dăscălescu şi generalul Corneliu Dragalina. N-au primit gradul meritat pentru că Ion Antonescu s-a voit unic mareşal.

Masa celor patru divizii române avea: în stânga spre vest Corpul Expediţionar Ungar şi în dreapta spre est Corpul Expediţionar Italian. Îşi spuneau a fi „Armată", dar n-aveau calificativul şi ponderea a nouă divizii de câte 16.000 combatanţi.

Asupra celor patru divizii româneşti din pustiul Cotului Donului şi Volga dintr-odată pe neaşteptate s-au revărsat trei infernuri. Infernul Armatei Sovietice atacând cu armament american superior celui german. Infernul necunoscutului adus de o ceaţă făcând imposibil de văzut la doi metri. Şi infernul senzaţiei că în spate lipseşte voinţa de luptă care normal dă de sus în jos rezistenţă şi elan. Frontul era declarat sector pur românesc sub comanda mareşalului Ion Antonescu şi mareşalul Antonescu stătea în Bucureşti la 1.200 km distanţă şi ordinul era ca nici măcar o companie de infanterişti sau un divizion de artilerie să nu-şi schimbe poziţia fără prealabila sa aprobare. Ştiind că-i place şi că vrea, linguşitorii din Bucureşti şopteau ca el să audă:

„Napoleonul românilor”, dar să-mi fie iertată observația: generalul Bonaparte devenit împăratul Napoleon I a dat 70 bătălii cu 68 victorii și în toate aceste 70 bătălii a fost pe câmpul de luptă în mijlocul soldaților, sub ploaia de proiectile și în calea gloanțelor. În bătălia de la Arcole (15 noiembrie 1796), armata austriacă își impune superioritatea și frontul se schimbă instantaneu când generalul Bonaparte ia în mână steagul și, luându-o înainte, strigă: „După mine, înainte, soldați ai Franței!”.

Atacul Armatei n-a fost fără inteligență strategică de gradul I. Numai că inteligența serviciilor noastre de informații n-a fost la aceeași înălțime și nu l-a prevăzut pentru a evita sau măcar pentru a diminua dezastrul[7]. Frontal presiunea atacatoare a fost dozată încât cele patru divizii românești să creadă a putea rezista și să rămână pe loc în loc să se replieze. În schimb, presiunea Armatei Sovietice a fost puternic străpungătoare la extremități și anume în stânga, la joncțiunea cu Corpul Expediționar Ungar și în dreapta la joncțiunea cu Corpul Expediționar Italian. În perfectă ordine și sub proprie comandă, ungurii s-au repliat spre vest și au intrat sub pulpana protectoare a germanilor. Tot în perfectă ordine și sub proprie comandă, italienii au intrat în tratative cu sovieticii și au trecut în prizonierat cu privilegiul de a-și păstra echipamentul de iarnă și camioanele cu conserve trimise de Benito Mussolini. Pe cele două laturi devenite teren mai mult sau mai puțin liber, Armata Sovietică a

[7] Cărțile despre Mihail Morusoff, despre Eugen Cristescu și despre istoria Serviciilor Secrete ale lui Cristian Troncotă sunt atentate contra adevărului istoric din această epocă și sunt crime contra obligației de sinceritate a cercetării istorice. Dovadă: felul cum ocultează sursa informativă a felului cum a fost asasinat, în noiembrie 1963, Gheorghe Gheorghiu-Dej, adevăr publicat de mine în Arhiva Istorică „Învierea”, nr. 2, 1993, p. 73-82.

împins două pene de mare putere și cu mare viteză. Scopul acestor pene era să se unească în ziua a 4-a a bătăliei și astfel să încercuiască cele patru divizii românești și odată cu ele tunurile și camioanele.

Și acum trădarea se adaugă la nenorocire. Cu 12 ore înainte de colmatarea celor două pene sovietice de pe laturi, generalul Mihail Lascăr, în numele celor patru divizii, cere aprobare pentru a distruge tunurile și muniția și cu camioanele plus pe jos în marș forțat să iasă din iminenta încercuire și să evite căderea în prizonierat. Cerere obligată de necesitate. Cerere conformă cu toate legile războiului și cu toate regulamentele militare. În Armată și, mai ales, în război, comandanții n-au numai dreptul de a-și trimite trupa la moartea utilă, dar au și obligația de a-și apăra trupa de moartea inutilă. A nu trimite trupa la moartea utilă creatoare de victorie este lipsă de voință și capacitate; iar a nu apăra trupa de moartea inutilă care putea fi evitată e lașitate egală cu trădarea.

Iată ce s-a întâmplat. Cererea din teren a generalului Mihail Lascăr a fost trimisă la comandamentul Armatei III general Petre Dumitrescu. Acesta a judecat că nu este în drepturile sale și în competența sa să hotărască și a transmis cererea mai departe la Marele Cartier General de sub șefia generalului Ilie Șteflea, aflător la Rostov, unde Donul se varsă în Marea de Azov. Generalul Ilie Șteflea avea toate calitățile și toate virtuțile: minus personalitatea de comandant și minus inteligența politică. La întrebarea mea, în 1969, șeful Secției III Operațiuni din Marele Stat Major generalul Paul Leonida mi l-a caracterizat drept „om de batalion”. Dovadă a lipsei de inteligență politică este cochetăria sa din 1943 începând cu Partidul Comunist zis Român, pe al cărui reprezentant l-a mobilizat la cabinetul său de la Marele

Cartier General şi căruia îi înmâna buletinul zilnic şi raportul săptămânal al armatei române fără să-şi pună ipoteza transmiterii prin radio la Moscova. Comuniştii zişi români, în speţă Belu Zilber l-au apărat până în ziua de 21 mai 1946, când „consilierii" sovietici au decis arestarea lui şi el, marele comandant militar, s-a sinucis cu pastila de cianură de potasiu, pe care germanii, în timpul războiului, au dat-o tuturor comandanţilor de mari unităţi. Cu pastila dată generalului Gheorghe Avramescu, la 2 martie 1945, pe frontul din vest s-a sinucis la arestarea de sovietici frumoasa şi nefericita fiică a sa, care şi-a însoţit tot timpul tatăl pe front.

Revenim la 23 noiembrie 1942. Cererea generalului Mihail Lascăr să i se dea aprobarea de a distruge tunurile şi de a ieşi din încercuire. Pentru salvare nu erau decât 12 ore. Generalul Ilie Şteflea de la Rostov, prin fir telefonic direct românesc cheamă la Bucureşti Cabinetul Militar al mareşalului Ion Antonescu. La telefon răspunde atotputernicul şi atotştiutorul colonel Gheorghe Magherescu, şeful Secţiei III Operaţiuni din Cabinetul Militar, acesta din urmă fiind superior Marelui Stat Major şi având, singur, monopolul deciziilor. O anomalie de dictatură totalitară. Generalul Ilie Şteflea cere să vorbească cu mareşalul Ion Antonescu. Colonelul Gheorghe Magherescu: „Domnul mareşal nu-i aici. E plecat la Predeal". Generalul Ilie Şteflea: „Fă-mi legătura cu Predealul. Este ceva de maximă urgenţă". Colonelul Gheorghe Magherescu: „ Nu vă pot face legătura pentru că astă-noapte furtuna a distrus toate firele telefonice dintre Bucureşti şi Predeal". Generalul Ilie Şteflea: „Atunci relaţionează aparatele de radio fără fir şi te chem peste o oră pentru convorbire cu domnul mareşal".

În 1970 am tratat pe d-na ing. Cârjă[8], şefa secţiei provincie a întreprinderii Telefoane. La întrebarea mea, dânsa a răspuns: „Niciodată vreo furtună n-a distrus legăturile dintre Bucureşti şi Predeal. În noiembrie 1942 eu am fost şefa serviciului şi telefoanele au funcţionat perfect fără nici o întrerupere".

Este absolut neverosimilă explicaţia cu plecarea pentru odihnă sau distracţie la Predeal. Primo: sfârşitul lui noiembrie n-are nici soare şi nici zăpadă, ci este timp urât cu ploaie rece continuă. Secundo: bătălia de la Cotul Donului era începută la 19 noiembrie 1942 şi în a patra zi nu-i de conceput să plece în vacanţă la Predeal propriul comandant al trupelor române. În picioare nu poate fi decât o singură explicaţie şi anume că mareşalul Ion Antonescu era de faţă lângă telefon şi el dicta colonelului Gheorghe Magherescu ce să răspundă la cererea generalului Ilie Şteflea. Răspunsuri în acelaşi timp mincinoase şi stupide.

După o oră, generalul Ilie Şteflea revine la telefon. Colonelul Gheorghe Magherescu răspunde: ‚Încă n-avem legătura cu Predealul pentru ca să aveţi convorbire cu domnul Mareşal". Generalul Ilie Şteflea: „Cum, domnule Magherescu! Furtuna n-a distrus firul telefonic 1.000 km între Rostov şi Bucureşti şi dumneavoastră n-aţi reuşit într-o oră să restabiliţi legătura între Bucureşti şi Predeal?" În loc să răspundă la întrebare, colonelul Gheorghe Magherescu întreabă: „Ce voiaţi să vorbiţi cu domnul mareşal? Spuneţi-mi mie şi eu îi voi transmite de îndată ce se restabileşte legătura cu Predealul". Generalul Ilie Şteflea explică situaţia militară de la Cotul Donului şi reproduce cererea generalului Mihail Lascăr să i se dea aprobare pentru

[8] Locuia pe Calea Moşilor, spre Bd. Regele Carol I cel Înţelept.

abandonarea tehnicii de luptă şi ieşirea din iminenta încercuire. Colonelul Gheorghe Magherescu: „Daţi dumneavoastră această aprobare. Aveţi această calitate ca şef al Marelui Cartier General. Şi, în plus, sunteţi pe front la faţa locului, unde e autorizată iniţiativa cerută de necesitate". Generalul Ilie Şteflea: „Nu pot. Domnul Mareşal mi-a interzis chiar deplasarea unei companii sau unei divizion fără aprobarea sa personală şi directă. Am absolută nevoie de convorbire cu domnul mareşal". Colonelul Gheorghe Magherescu: „Voi raporta domnului Mareşal şi vă vom chema noi de la Bucureşti la Rostov".

Această convorbire fără concluzie a fost totul după ce a fost nimicul. Bucureştiul n-a chemat la telefon Rostovul. Generalul Ilie Şteflea şi cei 500 şefi şi şefuleţi de la Marele Cartier General s-au ascuns în tăcere şi în noapte. Cele două pene străpungătoare ale Armatei Sovietice au făcut colmatarea exact aşa cum a calculat şi cum a avertizat generalul Mihail Lascăr, general comandant cu responsabilitate şi adevărat erou al Armatei şi al României.

Un moment de stop. Cele de mai sus nu le cunosc din texte scrise de cei cu scop de a minţi sau semnate de cei cu scop de a înşela. Istoria contemporană întotdeauna a fost prada celor exercitând puterea împotriva adevărului şi monopolul învingătorilor cu drept de la diavol să redacteze biografia învinşilor. Cele de mai sus, chiar toate cele de mai sus le-am adunat pe viu de la cei mulţi sau puţini care au trăit acele evenimente din 1941-1945 şi care, în plus, au gândit ce-a fost propriul lor destin şi ce este propria lor conştiinţă. Mincinoşii şi înşelătorii invocă bibliografie selectată, pentru a nu spune trucată, iar noi, neintimidaţi de ura lor, venim cu relatări ale participanţilor la evenimente şi cu depoziţii

ale martorilor de la faţa locului. Place sau nu place, noi refuzăm a fi complicii istoriografiei triumfaliste şi ce relatăm nu poate fi nici ignorat pentru că a fost realitatea şi nici combătut pentru că este adevărul.

Exact la fel s-a procedat o lună mai târziu cu cele două divizii româneşti în iminenţă de încercuire la Stalingrad. Responsabilitatea e dovada Caracterului. Prevederea e dovada Inteligenţei. Comandantul Armatei VI germană mareşalul Friedrich von Paulus (1890-1957) şi-a dat seama de iminenţa dezastrului de la Stalingrad şi, în timp util, înainte de ireparabil, a cerut retragerea de la Stalingrad pentru a păstra armata, întotdeauna mai importantă decât teritoriul. Cu concepţia lui de grad inferior că nu se cedează teren şi că poziţia se apără cu viaţa, Adolf Hitler a refuzat manevra de repliere şi i-a administrat drept promisiuni iluzia unor sosiri de forţe care nu existau în realitate. La data aceea, 1942, Adolf Hitler urma un tratament psiho-activant cu Pervitin (amphetamină, benzedrină), care pe termen lung suprimă contactul cu realitatea şi blochează mintea cu iluzii auto-înşelătoare. Înainte de încercuirea şi capitularea de la 2 februarie 1943, simţul de responsabilitate l-a făcut pe mareşalul Von Paulus să încerce a salva cele două divizii române însoţitoare. Acestea nu ajunseseră la Stalingrad din proprie voinţă şi pentru scop propriu, ci fuseseră antrenate de subordonarea faţă de germani şi de încrederea în germani.

Pentru a-şi salva aliaţii căzuţi fără voie în cursă, mareşalul Von Paulus trimite cu un avion german de la Stalingrad la Bucureşti pe generalul Voicu pentru a obţine de la mareşalul Ion Antonescu acordul ca cele două divizii române să iasă în timp util din iminenta încercuire care era inevitabilă şi de la căderea în

prizonierat care este moartea. La auzul cererii, mareşalul Ion Antonescu a intrat în furie punitivă şi a acuzat pe şefii celor două divizii de frică şi laşitate egale cu trădarea. În acest scop a ordonat generalului Nicolae Tătăranu să plece imediat cu avionul şi să preia comanda pentru a cădea în prizonierat cu cele două divizii voluntar sacrificate. Generalul Tătăranu n-a ajuns la destinaţie şi acum, după 55 ani, istoriografia militară de la Bucureşti îl acuză de trădare; parcă ar fi trădare să nu execuţi ordinul iresponsabil al unui dement sau ordinul unui laş cu laşitate în faţa lui Hitler[9].

Cele două divizii de la Stalingrad au căzut şi ele în prizonierat. Prizonieratul la sovietici nu era, la data aceea, prizonierat. Între altele pentru că înseşi trupele lor combatante pe front nu aveau alimente şi sufereau de foame. Prizonieratul a avut semn de egalitate cu moartea şi la germani, care, la fel, sufereau de carenţă alimentară. Numai în România prizonierii sovietici au fost respectaţi, întrucât, în grupe de câte 30 sub paza unui singur soldat român, au fost repartizaţi la marile proprietăţi agricole, unde au muncit exemplar şi de unde n-au vrut să plece la 23 august 1944. Din cele şase divizii române căzute în prizonierat şi ameninţate cu foamea au fost recrutate divizia pseudo-„Tudor Vladimirescu" şi divizia pseudo-„Horia, Cloşca şi Crişan". Primul act de trădare a avut loc chiar în U.R.S.S., unde au denunţat pe cei care se opuneau şi toţi aceşti buni români şi ofiţeri patrioţi au fost împuşcaţi sub eticheta de „fascişti"[10]. Al doilea act

[9] Patografia e disciplina care studiază dinamica istoriei în funcţie de epidemiile şi demografia la nivelul guvernaţilor şi în funcţie de psihopatii şi vicii la nivelul guvernanţilor. Proiectăm o lucrare de specialitate.

[10] Informaţia o am de la economistul Ioan-Nelu Grigorescu, originar din com. Potcoava, jud. Olt, coleg de clasă la liceul „Radu

de trădare al diviziei pseudo-„Tudor Vladimirescu" şi al diviziei pseudo-„Horia, Cloşca şi Crişan" a avut loc aici în Ţară, unde puterea de ocupaţie sovietică i-a utilizat, nu împotriva mareşalului Ion Antonescu, vinovat de soarta lor, ci împotriva generalului Aurel Aldea, împotriva Partidului Naţional Ţărănesc – Iuliu Maniu şi împotriva M. S. Regelui Mihai I, care toţi se opuseseră trimiterii Armatei mai departe de Nistru şi încercaseră să evite tragedia căderii în prizonierat.

Revenim la mareşalul Ion Antonescu. Nu se poate trece cu vederea peste uşurinţa cu care a trimis la moarte în prizonierat cele patru divizii de la Cotul Donului şi de la Stalingrad. Nu se poate trece cu vederea peste uşurinţa cu care a trimis la moarte prin misiuni periculoase cei 15.000 intelectuali universitari prin „ordin special secret" şi cei 5.000 elevi de liceu în batalioanele 990-994. Nu se poate trece cu vederea peste uşurinţa cu care a trimis mai departe de Nistru întreaga Armată Română şi uşurinţa cu care a împins trupele în bătălii de la început autodistrugătoare.

Diagnosticul generalului Aurel Aldea: „Un nebun de băgat la balamuc". Diagnosticul lui Corneliu Z. Codreanu: „Prea ambiţios pentru a fi de folos". Diagnosticul lui Mihai Morusoff: „Nu este om. E fiară de junglă... Omoară oamenii ca pe muşte". Diagnosticul colonelului de Cavalerie Radu Miclescu: „Nu are simţul măsurii pentru că pe tot parcursul carierei militare întotdeauna a fost mare cu exercitare de comenzi şi niciodată mic să înveţe disciplina".

Atât înainte, cât şi după primul război mondial, ofiţerul Ion Antonescu, *l'enfant chéri* al celor mari şi „Câinele Roşu" al celor mici putea fi trimis oricând

Greceanu" din Slatina şi şef de administraţie financiară Sector Verde Bucureşti.

pentru studii superioare în străinătate, dar el a refuzat pentru că nu se vroia subordonat cu disciplină şi pentru că prefera să stea în Ţară la comenzi. Bietul Rege Ferdinand I cel Loial era atât de înfricoşat, încât nu semna decizii militare decât după ce afla „ce opinie are «Câinele Roşu»?"

Revenim la Testamentul politic pronunţat de mareşalul Ion Antonescu cu 1/2 oră înainte de execuţie şi încredinţat medicului colonel Ioan Popescu-Sibiu. A treia idee. Citez: „Regret numai de a mă fi despărţit de Mişcarea Legionară. Dacă îi aveam pe legionari lângă mine, la 23 august 1944 nu eram trădat aşa cum am fost trădat". Realmente mareşalul Ion Antonescu a fost trădat, dar, *nota bene*, nu din ostilitate împotriva persoanei sale, ci pentru că persoana sa nu mai era utilă Ţării.

La execuţia sa în după-amiaza de 1 iunie 1946 mă găseam ca medic la dl. avocat Nicolae Penescu, secretarul general al Partidului Naţional Ţărănesc şi ministru de Interne în guvernul Constantin Sănătescu II (4 noiembrie – 5 decembrie 1944). Dânsul, soţia sa Fulvia, rudele şi prietenii lor politici erau posomorâţi şi au avut lacrimi în ochi când le-a venit informaţia executării. În România aşa e situaţia încât toate defectele primesc circumstanţe atenuante şi toate vinovăţiile capătă oarecare indulgenţă dacă se simte că eşti patriot şi realmente *historia est lux veritatis*. Mareşalul Ion Antonescu a fost sincer patriot, autentic patriot şi, până la un punct, patriot util, chiar indispensabil[11].

Guvernarea ex-regelui Carol II între 10 februarie 1938 şi 6 septembrie 1940 are numai lucruri rele, dar toate relele au explicaţie şi pot fi considerate cu raţionalitate pe direcţia răului ca scop în sine. Guvernarea generalului Ion Antonescu între 6 septembrie 1940 şi 23 august 1944 are un aşa mare număr de lucruri imposibil de explicat logic şi cu atâta flagrantă auto-contradicţie, încât nu se poate chiar aşa uşor îndepărta diagnosticul de paranoia demenţială. Prima auto-contradicţie a mareşalului Antonescu a fost în legătură cu Partidul Comunist şi a doua auto-contradicţie a mareşalului Antonescu a fost în legătură cu Mişcarea Legionară.

Să explicăm. Ca toţi bunii români şi ca toate conştiinţele vii, mareşalul Ion Antonescu a fost şi nu putea fi altfel decât împotriva Partidului Comunist în politica internă şi împotriva Uniunii Sovietice în politica externă. Însuşi Partidul Comunist din România era şi nu putea fi decât duşmanul de moarte în general al Armatei Regale Române şi în special al mareşalului Ion Antonescu: devotat până la identificare cu Armata. Auto-contradicţia absolut flagrantă şi neinteligibilă a fost între convingerile certe anticomuniste şi faptele evident procomuniste ale aceleiaşi persoane, mareşalul Ion Antonescu, dictatorul absolut atotputernic al României din 6 septembrie 1940 până la 23 august 1944. În „Noua Ordine Europeană", instituită de Adolf Hitler pe întreg continentul au pierit toate partidele comuniste, cu excepţia celui din România, care în plus nici nu era român, fiind alcătuit 70 % din evrei, 25 % din unguri şi slavi şi doar 5 % din români, toţi de calitate inferioară. În cei patru ani ai dictaturii antonesciene şi în cei trei ani ai războiului antisovietic, membrii Partidului Comunist au fost scutiţi de jertfa cetăţenească a mobilizării pe front şi au fost păstraţi vii şi nevătămaţi, astfel încât, la 23 august 1944, Partidul a apărut în viaţa publică fără nici o pierdere şi cu toate cadrele sale de la 6 septembrie 1940.

[11] În toamna 1940, România nu avea altă soluţie decât ce a făcut generalul Ion Antonescu şi, pe drept, istoricul Dan Amedeu Lăzărescu îl numeşte „Salvatorul".

Pentru Lucrețiu Pătrășcanu, mareșalul Antonescu a decis domiciliu obligatoriu în propria sa vilă de la Poiana Țapului, lângă Sinaia, cu 12 jandarmi și 1 ofițer gardă personală permanentă, de la 21 iunie 1941 până la 23 august 1944. Nimeni n-a intervenit în favoarea comuniștilor din România și luarea lor sub protecție și apărarea lor de hitleriști au fost în întregime decizia mareșalului Ion Antonescu, care se sfătuia din toată România numai cu doi oameni: Eugen Cristescu, cu mamă evreică și Mihai Antonescu, un cameleon fără scrupule.

Cu excepția psihiatrilor, nimeni nu poate aduce vreo explicație apolitică de protecție și defavorizare a Partidului Comunist de către mareșalul Ion Antonescu. La postul de radio „Europa Liberă", Mircea Carp a povestit un eveniment mai mult decât semnificativ. Fiind ofițer activ, surprinde convorbiri secrete între Lucrețiu Pătrășcanu, plecat liber din domiciliul obligatoriu și generalul Constantin Vasiliu-Rășcanu, comandantul Corpului 5 Teritorial. Prin mari intervenții ajunge în audiență la mareșalul Ion Antonescu, căruia îi comunică secretul unei conspirații între Armată și comuniști, iar drept unic răspuns mareșalul Antonescu spune, fără să-l privească: „Locotenentul Carp n-a văzut nimic și nu cunoaște nimic". Cuvinte de dement decis pentru sinucidere.

A doua auto-contradicție a mareșalului Ion Antonescu. Ne referim la epoca de atunci. Fără tineretul universitar și fără Mișcarea Legionară era posibil să administrezi aparatul de Stat și să menții ordinea publică. Dar pentru a reuși efortul macro-istoric al războiului antisovietic și al reîntregirii României, patriotismul, care e conținătorul statal, nu-i suficient și se cere completat cu naționalismul, care e conținutul social. Armata are

drept axă patriotismul. Legiunea are drept axă naționalismul. Colaborarea e necesară pentru că completarea e firească. Ori mareșalul Ion Antonescu în politica externă s-a erijat în exponent al patriotismului și a făcut război împotriva Uniunii Sovietice, iar în politica internă a exterminat Mișcarea Legionară, consacrându-se astfel ca dușman al naționalismului. Nu poate fi decât nefirească și falimentară această contradicție între poziția de exponent al patriotismului în politica externă și poziția de dușman al naționalismului în politica internă. Contradicția dintre patriotism și naționalism n-a întârziat să se transforme poate mai exact să degenereze în războiul dintre Stat și Națiune. Cauzalitatea e egală vinovăție. Jumătate din vinovăție o are Horia Sima, cu duplicitatea sa și cu subversivitatea sa. Nu legionarii și nu Legiunea, ci numai Horia Sima, care înșela și mințea pe toți și a cărui lăcomie voia funcția de prim-ministru în locul mareșalului Ion Antonescu. Idem jumătate de vinovăție o are mareșalul Ion Antonescu, care se voia și, sincer, se credea îndreptățit să fie șeful Legiunii, după modelul lui Benito Mussolini, Adolf Hitler și Francisco Franco, care fiecare cumula în persoana lor șefia Armatei, șefia Statului și șefia „partidului unic".

Pentru a se face șeful Mișcării Legionare, mareșalul Ion Antonescu a practicat anti-psihologia în loc să practice pro-psihologia. Cu bruschețea devenită brutalitate și cu severitatea devenită ferocitate, a aplicat la milionul de membri și partizani ai Mișcării Legionare celebra, dar regretabila politică a lui Alexandru Lăpușneanu: „Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau". Practic și concret: amenințări peste amenințări și intimidare peste intimidare. Legionarii sunt o construcție umană cu mari virtuți de caracter, dar nu cu

suficiente calități de intelect. Prigoanele mortale cu care au fost onorați de istorie încă de la apariție – 10 decembrie 1922 – i-au obligat ca actul de concepție, deci de gândire, să se restrângă la Statul Major din București și tot restul Legiunii din provincie să se limiteze la actul de execuție, care solicită caracterul, dar nu solicită pentru dezvoltare intelectul. Ca atare, această parte din Națiunea Română a fost extraordinară pe latura combativității și apoi a rezistenței, dar a fost deficitară, chiar vulnerabilă pe latura unde a fost înșelată de toată lumea, începând cu Horia Sima, un impostor în plus de un uzurpator și terminând cu Poliția Secretă, un dușman mai periculos ca iudeo-comunismul.

Confuzia duce de la sine la paralizie. Claritatea din minte e prima condiție a acțiunii cu eficiență. Din cauza duplicității și subversivității lui Horia Sima, Legiunea s-a contaminat de la Poliția Secretă Politică și astfel, fără să-și dea seama și împotriva propriei voințe, în minte are confuzie în loc de claritate și în societate e mai mult paralizantă decât eficientă.

Armata și Legiunea aveau aceeași structură organizatorică și aceeași funcționalitate, cu concepția de sus în jos și cu execuția de jos în sus. De aici eficiența realizatoare în Armată și tragedia sinucigașă în Legiune. Așa cum pe front trupa are exact combativitatea ofițerului care o comandă, exact la fel în viața publică și în activitatea politică, din 6 septembrie 1940 încoace, legionarii s-au comportat după chipul și asemănarea lui Horia Sima. De aici imposibilitatea, atât a Armatei să înțeleagă drepturile și utilitatea Legiunii, cât și a Legiunii să înțeleagă nevoia de colaborare, care înseamnă întâi disciplină și apoi creativitate.

Revenim la regretul exprimat în Testament de mareșalul Ion Antonescu de a nu fi avut pe legionari

lângă el la 23 august 1944[12]. Psihologia determină sociologia, mai înainte ca sociologia să determine psihologia. În vara 1940 s-au selecționat două conduceri pentru regruparea legionarilor și reconstituirea Legiunii: prima a lui Horia Sima și Nicolae Pătrașcu și a doua a lui Vasile Noveanu și Augustin Bidianu. În mai 1940, Mihail Morusoff a ales și a promovat conducerea Horia Sima și idem în septembrie 1940 – poate la sugestia ambasadorului Wilhelm Fabricius – generalul Ion Antonescu a ales și a promovat conducerea lui Horia Sima. Cealaltă conducere, a lui Vasile Noveanu și Augustin Bidianu, în colaborare cu conducerea din exil Ion Dumitrescu-Borșa și Gheorghe Ciorogaru își propunea să reconstituie Legiunea după chipul și asemănarea lui Corneliu Z. Codreanu, evident nu la același nivel, dar din aceeași calitate.

Nu noi cei mici și mulți suntem de vină că generalul Ion Antonescu a ales cartea de joc cu Horia Sima în loc de cea pro-codrenistă. Pe drumul tovărășiei cu Horia Sima nu putea exista nici o posibilitate de soluție pozitivă și de rezolvare dreaptă. Ambiția sau lăcomia de putere a lui Horia Sima avea ca unealtă viclenia, ambiția sau lăcomia de putere a generalului Ion Antonescu avea ca unealtă violența și de când lumea, pe tot parcursul istoriei, viclenia și violența se aduc una pe alta pentru ca împreună să fie iadul asupra oamenilor și asupra popoarelor.

---

[12] În după-amiaza zilei de 23 august 1944, Mihai Antonescu a venit din proprie inițiativă la Palatul Regal pentru a obține un decret regal de înființare, în Elveția, a unui guvern sub președinția sa. La arestarea ministrului Ordinii Publice, generalul Piki Vasiliu s-au găsit două pașapoarte cu viza de Egipt, pentru el și o evreică. Șeful Poliției Secrete, Eugen Cristescu, a refuzat eliberarea mareșalului Ion Antonescu din arestul Palatului Regal și, cu două valize, a încercat să fugă în Occident.

Învățământ: dacă vrem să nu vină violența trebuie să nu practicăm viclenia și dacă vrem să nu ne învingă viclenia trebuie să ne abținem de la violență. Viclenia și violența se aduc una pe cealaltă.

Conflictul a început cu refuzul generalului Ion Antonescu de a se face justiție în legătură cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938 și cu masacrarea Mișcării Legionare la 22 septembrie 1939. Cei 64 arestați nu erau toți asasini și toți torționari și ei fuseseră arestați de legionari, din inițiativă spontană, în primele 3-4 zile înainte de venirea Diviziei III în București și înainte de atotputernicia generalului Ion Antonescu. Așa se arătau lucrurile, încât părea un șantaj politic: „Dacă vă subordonați comenzii mele, fac justiție și n-aveți justiție dacă nu veniți sub comanda mea directă".

Evenimentele din 20-23 ianuarie 1941 au fost întâi o lovitură de Stat dată cu mare putere și cu multă abilitate de generalul Ion Antonescu și, apoi, o reacție protestatară fără organizare și fără comandă, care a fost luată drept „rebeliune legionară". Scopul generalului Antonescu a fost ca, sub lovitura de pumn, Legiunea să-și piardă unitatea și sfărâmăturile să-și găsească salvarea personală venind sub voința învingătorului. Acest scop n-a fost obținut din cauza ediției speciale a ziarului „Cuvântul", unde cele două editoriale semnate de prof. Petre P. Panaitescu și dr. Șerban Milcoveanu au demascat scopul și au consolidat unitatea. Aceste evenimente din 20-23 ianuarie 1941 au demonstrat până la evidență atât capacitatea generalului Ion Antonescu, care a câștigat de partea lui întreaga Românie, cât și incapacitatea lui Horia Sima, care în cele 127 zile de pseudo-guvernare legionară sau poate, mai cinstit, de guvernare pseudo-legionară, a distrus întreg capitalul

moral și social adunat de Corneliu Z. Codreanu în 20 ani de luptă continuă. Astăzi se știe că, în cadrul lozincii lui Winston Churchill „Dați foc Europei", Foreign Office a trimis la București 12.000.000 lire sterline pentru a provoca anarhia și a instala haosul, dar încă nu se știe dacă acești bani au ajuns la Eugen Cristescu, care a organizat jafurile și omorurile din cartierele evreiești sau au ajuns la Horia Sima, care la 21 ianuarie 1941 a încercat la București ce la Belgrad la 27 martie 1941 tot cu bani anglo-americani a reușit alt dement, generalul Dușan Simovici.

Odată cu victoria, primul ordin al generalului Ion Antonescu a fost: glonte în ceafă simultan cu identificarea de pe evidențele de legionari ale Poliției Secrete din timpul dictaturii ex regelui Carol II. Astfel, au fost asasinați 400 nevinovați prinși pe stradă sau găsiți la domiciliu, până ce ambasadorul Neubacher și toți generalii români, inclusiv ministrul Ordinii Publice, colonelul Alexandru Rioșanu, au reușit să aducă pe învingător la raționalitate și legalitate. Pentru a administra pedeapsa cu moartea în așa-zisul proces al „rebeliunii legionare", generalul Ion Antonescu s-a adresat succesiv la trei generali, urmând a fi anchetator și procuror. Generalul Ion Negulescu, comandantul Corpului de Grăniceri a refuzat cu motivația: „În Armată am crescut cu modelul de ofițer perfect și de bun patriot al generalului Constantin Petrovicescu și nu pot cere pedeapsa cu moartea". Generalul Arthur Vârtejanu, comandantul Corpului de Vânători de Munte, a acceptat, dar a cerut o compensație imposibil de acceptat și anume eliberarea lui Max Auschnitt și înapoierea bunurilor confiscate de Stat pentru neplata impozitelor datorate înainte de proces. Generalul Aurel Aldea, comandantul Corpului VII Sibiu, a păstrat tăcerea când generalul

Antonescu îi ordona pedeapsa cu moartea pentru toţi şefii legionari. Generalul Aurel Aldea a anchetat două luni şi şi-a încheiat raportul de 750 pagini: „Legionarii sunt vinovaţi politic pentru incapacitate, dar nu pot fi condamnaţi penal pentru că ei au fost provocaţi şi s-au apărat cum au ştiut şi cum au putut"[13]. Eram acuzat în proces şi am citit cu ochii mei. Istoriografia de după 1990 a publicat raportul către Ministerul de Război şi nu Rechizitoriul de la Tribunalul Militar.

La 21 iunie 1941 începe războiul antisovietic, cu frontul din Basarabia şi Bucovina sub comanda generalului Ion Antonescu. Câteva zile mai târziu, toate unităţile până la nivel de regiment şi batalion primesc două ordine. *Nota bene – horresco referens*. Ordin scris: „Împuşcaţi orice evreu care apare în faţa Armatei Române, împuşcaţi orice funcţionar al Statului Sovietic care apare în faţa Armatei Române. Depistaţi legionarii din rândurile unităţii voastre şi exterminaţi-i prin misiuni periculoase". Ordin telefonic: „Nu se aplică ordinul scris primit". Cu ordinul scris, generalul Ion Antonescu a făcut teatru: punctul 1 şi punctul 2 pentru a căpăta încrederea lui Adolf Hitler şi punctul 3 pentru a intimida legionarii să se subordoneze sub comanda lui.

După 1990, în străinătate, istoricul Dan Amedeu Lăzărescu a citit „Jurnalul" lui Josef Goebbels şi acesta notează, la începutul lui iulie 1941, comentariul lui Adolf Hitler: „Uite că Antonescu ne-a luat-o înainte". Se referea la holocaustul antievreiesc, care avea

[13] Acesta a fost rechizitoriul de trimitere în judecata Tribunalului Militar Bucureşti. Ca militar, a înaintat raport de serviciu la comandă către ministrul de Război, în care acuza pe generalul Ion Antonescu de lipsă de autoritate. Raportul este publicat de Alesandru Duţu în „Magazin Istoric".

împotrivirea Armatei germane şi împotrivirea poporului german.

Pe tot parcursul anilor 1942-1943, Tribunale militare au „lucrat" în ritm de mitralieră, condamnând circa 10.000 legionari, în general studenţi şi elevi, la pedepse între 5 şi 20 ani închisoare.

În septembrie 1938, Armand Călinescu, ministru *ad interim* la Instrucţia Publică, făcuse, prin decret regal, „legea scelerată" care obliga directorii de liceu şi diriginţii de clasă să colaboreze cu Siguranţa Generală la depistarea şi condamnarea elevilor din „Frăţiile de Cruce". Atunci, în septembrie 1938, au refuzat să aplice legea: Ştefan Pop de la „Sfântul Sava"; Vasile Şuteu de la „Dimitrie Cantemir"; Ioan Roman de la „Mihai Viteazul" şi Natalia Adela Leonida de la „Regina Maria". Prompt, prin decret regal, ei au fost pensionaţi înainte de împlinirea vârstei de 62 de ani şi, astfel, a fost intimidat întreg Corpul Profesoral.

În 1941, generalul Ion Antonescu a reactualizat legea şi, de frica mobilizării pe front în linia I, diriginţii de clasă şi directorii de liceu au colaborat la identificarea şi condamnarea, între 5 şi15 ani închisoare a 5.000 elevi membri ai „Frăţiilor de Cruce". Unul cu exces de zel a fost profesorul de filosofic Ion Zamfirescu, originar din Craiova şi cu catedră la liceul „Gheorghe Lazăr" şi la liceul „Sfântul Sava". Dovezile de vinovăţie pentru condamnare erau răspunsurile la extemporale şi teze cu întrebări subtile fabricate de comisarul Tudor Oproiu şi directorul Ionel Stănescu de la Siguranţa Generală. Exact ca sub dictatura comunistă şi teroarea stalinistă de mai târziu, sentinţele erau fixate de Siguranţa Generală şi numai pronunţate ca la teatru de Tribunalele Militare.

În 1943, la Tribunalul Militar de la Deva, procurorul colonel Băluţă Dumitrescu a găsit insuficiente dovezile

de vinovăție furnizate de Siguranță și a achitat 18 elevi de 15-16 ani de la Liceul „Regele Decebal". Prompt, mareşalul Ion Antonescu a degradat în fața trupei pe colonelul Băluță Dumitrescu şi l-a trimis soldat fără grad pe front în linia I. Pentru a intimida pe toată lumea, cazul Băluță Dumitrescu a fost publicat în ziare, unde am citit şi eu. Ajunşi în închisoare în costum de ocnaş şi cu lanțuri la picioare, cei 5.000 sau aproape 5.000 elevi de liceu au fost puşi să semneze cerere de reabilitare prin trimitere pe front în linia I. Întâi au fost aduşi la Centrul de Instrucție de la Sărata, în sudul Basarabiei pentru instructaj militar şi încadrare în batalioanele 990, 991, 992, 993 şi 994. Înainte de plecarea pe front, au venit mareşalul Ion Antonescu şi un stat major de generali şi colonei pentru a primi în fața lor defilarea celor condamnați la moarte; exact ca în antichitate, când gladiatorii defilau în fața tribunei oficiale, strigând „Ave, Caesar, morituri te salutant!" După defilare s-a strigat „Cine are ceva de raportat să iasă din rând şi să se prezinte în fața domnului Mareşal". Din cele 5 batalioane a ieşit la raport câte un delegat: „Domnule Mareşal! Nu ştim pentru ce am fost condamnați, nu ştim pentru ce am fost aduşi aici şi nu ştim pentru ce suntem trimişi pe front". Cu voce tunătoare pentru a fi bine auzit şi bine înțeles de toți cei din cele 5 batalioane, mareşalul Ion Antonescu a răspuns: „Ați fost condamnați la închisoare şi sunteți trimişi pe front pentru că şefii voştri nu mi se subordonează şi pe front veți muri unul după altul până ce şefii voştri de la Berlin mi se vor subordona". Sursa mea informativă este elevul de liceu de 17 ani Alexandru Pecican din Arad.

Din ordinul mareşalului Ion Antonescu, în ianuarie şi februarie 1942, Siguranța Generală a reluat în anchetă penală politică pe toți legionarii din țară. Eu am fost

anchetat două ore pentru a spune ce activitate am avut în cele 127 zile ale pseudo-guvernării legionare şi pentru a explica pentru ce n-am fost condamnat în procesele de după „rebeliune". În ziua de 31 martie 1942 sunt arestat la domiciliul meu din str. Sapienței nr. 1 şi, sub escortă militară, dus în Gara de Nord. Aici eram aduşi 4.500 legionari, toți intelectuali universitari şi introduşi în trei trenuri având soldați înarmați la uşile vagoanelor şi nişte ofițeri, poate de la S.S.I., care refuzau a ne răspunde la întrebări. Ajungem la Nistru. De la Tighina trecem la Tiraspol. Aici ne iau în primire alți ofițeri, aparent mai arătoşi, care ne înmânează fiecăruia câte un ordin de mobilizare şi câte o foaie de drum. Eu primesc pentru Batalionul 4 Pionieri de cazemate din Divizia IV Vânători de Munte. Localitate: Karasubazar în Crimeea, la jumătatea distanței dintre Simferopol şi Kerci. La postul de comandă găsesc pe procurorul Alfred Petrescu, sublocotenent cu funcția de adjutant ofițer cu informațiile şi cel mai bun prieten al meu coleg de clasă şi de bancă în 1926-1929 la Colegiul „Sfântul Sava". „Dragă Şerban, de 10 zile ştiu de venirea ta. Ai fost precedat de un ordin secret la Biroul II al Diviziei. L-am copiat şi citeşte-l pentru ca să şti în ce situație te găseşti. Citesc: „Vă trimitem pe sublocotenentul medic Milcoveanu Şerban până la sfârşitul războiului în linia I. Dacă unitatea voastră e retrasă pentru refacere, îl vărsați automat la unitatea care vă înlocuieşte pe poziție în linia I. Nu va primi concediu sau permisie pe toată durata războiului. Misiunile periculoase i se vor da cu precădere şi indiferent de pregătire. În caz de rănire nu va fi evacuat mai departe de ambulanța diviziei dumneavoastră. La fiecare sfârşit de lună raportați la Secția a II-a a Marelui Stat Major dacă mai e în viață. Din ordin superior, locotenent-colonel Traian Borcescu".

Alfred Petrescu: „Îți dai seama ce înseamnă acest ordin. Pentru ca să te aperi, sfatul meu este să nu porți armă pentru ca să nu fie justificare şi să fii întotdeauna însoțit pentru ca să fie martori. Aşa cum îl cunosc pe comandant, colonelul Grigore Ionescu, nu cred că va întreprinde ceva special împotriva ta. Ei nu trebuie să ştie că ne cunoaştem şi dacă aflu ceva de la Divizie te voi încunoştința".

În octombrie 1942, în bătălia de la Odessa s-a încercat asasinarea mea de către căpitanul Fifi Moldoveanu, ofițer cu transmisiunile la Regimentul 54 Artilerie din Divizia 8 şi care, în 1945, s-a aflat că făcea parte din Serviciul Secret de Informații. Odată cu mine trebuiau să moară sergentul sanitar Popescu din jud. Muscel şi patru brancardieri. După toate legile rațiunii, nu trebuia să scăpăm şi, totuşi, a fost această şansă, să zicem una la un milion. În aprilie 1942 s-a încercat asasinarea mea într-un câmp de mine din sudul Crimeii de către maiorul de Geniu Gheorghe Ionescu, originar din Craiova. Acesta simțise că va fi scos de la comandă pentru corupție (vindea alimentele soldaților şi cumpăra bijuterii de la civili) şi pentru incapacitate (laşitate în fața inamicului şi confuzie în desfăşurarea operațiunilor) şi s-a gândit să obțină protecția Serviciului Secret prin exces de zel din proprie inițiativă. Odată cu mine în câmpul de mine trebuiau să moară doi brancardieri absolut nevinovați. Nu am absolut nici o explicație cum am scăpat cu viață toți trei. În august 1942, acelaşi comandant, maiorul Gheorghe Ionescu ne bagă întreg serviciul sanitar al batalionului în *no man's land* dintre partizanii sovietici, care mitraliau din față şi trupele române din spate, care trăgeau deasupra noastră. A se reține că, odată cu mine, care eram scopul, trebuiau să moară 11 sanitari şi brancardieri, care toți erau nevinovați. Nevinovați în afară de vina de a se fi născut în națiunea română şi de a trăi în epoca mareşalului Antonescu.

Am relatat cele de mai sus ca depoziție de martor de la fața locului. În „Memorialul" meu scris la respectiva epocă sau mai aproape de evenimente descriu mai precis şi mai complet împrejurările.

De la problema personală să trec la problema generală. Odată cu mine, la 31 martie 1942 au fost expediați pe front, cu trei trenuri, circa 4.500 legionari, toți universitari din Bucureşti şi, cu cei trimişi din provincie, cred că am fost în total circa 15.000, dintre care, după cele cunoscute de mine, 14.500 au fost omorâți şi circa 500 au scăpat. Eu am scăpat mulțumită hepatitei epidemice icterigenă şi febrei tifoide cu comă infecțioasă şi mulțumită medicilor militari col. Iosif Frantz, Vasiliu Ioan şi Sonea Octavian. În 1970, anticarul Radu Sterescu mi-a dat „Jurnalul" unui legionar anonim, mort pe front în 1943, în care, cu toate amănuntele sunt descrise asasinările prin ordin special secret şi unde sunt înmormântate victimele cunoscute de autor.

Ce s-a vrut cu acest masacru de pe Frontul de Est din anii 1941-1943? Pentru Siguranța Generală – director Ioan Stănescu şi pentru Serviciul Secret – director Eugen Cristescu a fost „Soluția finală a problemei legionare". Pentru mareşalul Ion Antonescu, cu concepția după care oamenii sunt obiecte şi muşte a fost metoda de a se impune prin intimidare şi groază pentru ca să fie recunoscut de legionari drept şeful unic absolut al Mişcării Legionare. Metoda lui Alexandru Lăpuşneanu: „Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau". De altfel, acelaşi scop şi aceeaşi metodă le-a avut şi ex-regele Carol II în 1938-1940.

În primăvara 1943, mareşalul Ion Antonescu a aflat că Armata nu mai execută ordinele sale criminale şi aberante cu privire la exterminarea legionarilor, profitând de starea de război şi cu privilegiile Armatei în război. Ce-a făcut mareşalul Antonescu cu legionarii pe front este cea mai calificată „crimă de război".

Terminasem concediul medical în ţară şi înapoi pe front. Medicul şef al Armatei, generalul Mihail Capitanovici nu m-a trimis la Batalionul 4 Pionieri de Cazemate, ci m-a trimis la Secţia II Medicală din Spitalul 7 Campanie de la Simferopol. Din partea Serviciului Secret a venit căpitanul medic Iancu Balaban să anuleze transferarea mea de la batalion la Spital şi generalul dr. Mihail Capitanovici, în faţa mea, i-a răspuns: „Spune-i lui Antonescu că, dacă nu respectă decizia mea, să mă considere demisionat în aceeaşi clipă din răspunderea de medic şef al Armatei". La fel, împăratul Napoleon I a trebuit să închidă gura şi să se supună disciplinat unui avertisment similar al generalului dr. Dominique Jean Larrey (1766-1842), chirurgul şef al Marii Armate Franceze[14].

În Armata Română, la fel ca în toate Armatele din lume, după un an de medic la infanterie treci automat la ambulanţă şi după încă un an de ambulanţă treci automat la Spital de Campanie sau la Spital zonă interioară. Eu avusesem un an la regiment de artilerie şi un an la batalion de infanterie. Aflând că Armata nu-i mai execută ordinele, încălcând legile şi regulamentele, mareşalul Antonescu şi-a pus întrebarea „Ce va judeca istoria şi posteritatea?" Soluţia găsită a fost desfiinţarea

[14] Împăratul Napoleon I a coborât de la 21 la 18 ani vârsta de recrutare şi încorporare şi generalul medic Larrey i-a demonstrat că patologia rezultând din efort va depăşi avantajul de mărire numerică a trupelor.

vinovăţiei prin distrugerea probelor scrise în completarea dispariţiei martorilor. În iulie 1943, ofiţeri de la Secţia II a Marelui Stat Major şi de la Serviciul Secret de Informaţii au venit la fiecare unitate militară de pe front şi din Ţară. Au luat în cercetare arhivele şi au extras, punând pe foc, absolut toate corespondenţele cu legionarii trimişi spre exterminare. La Batalionul 4 Pionieri de Asalt din Divizia IV Vânători de Munte la Karasubazar în Crimeea a venit căpitanul Doru Lambru (fratele generalului Ştefan Lambru). La întrebarea sublocotenentului Nicolae Frâncu (arhitect, originar din Transilvania), căpitanul Doru Lambru a explicat: „Este dorinţa personală a domnului Mareşal. Pentru ce să existe dovezi scrise despre ceva care n-a existat!?"

Revenim la Testamentul politic al Mareşalului Ion Antonescu, dictat medicului psihiatru colonel Ion Popescu-Sibiu la 1 iunie 1946, cu o jumătate oră înainte de execuţie. Ideea a patra: „Nu cer graţiere şi mulţumesc Majestăţii Sale Regelui Mihai că în Istoria Românilor mi-a asigurat poziţia lui Mihai Viteazul". În cazul de faţă au avut loc numai două acte: a) avertizarea verbală a ministrului de Justiţie Lucreţiu Pătrăşcanu către M. S. Regele Mihai că, dacă încearcă graţierea „Vă riscaţi Tronul" şi b) cererea de graţiere înaintată de mama mareşalului, doamna Baranga, cerere care n-a fost însuşită de ministrul Justiţiei, Lucreţiu Pătrăşcanu şi care n-a ajuns până la M. S. Regele Mihai I.

Aşa-zisa judecare şi condamnare la moarte a mareşalului Antonescu face parte din inovaţiile celui de al doilea război şi anume ca, după victorie, învingătorul să judece şi să condamne pe învins. Aceasta cu diferenţa că, în Germania, învingătorii n-au găsit unelte de execuţie pentru punerea în practică şi au trebuit ei personal să fie judecători în plus de procurori, iar în

România învingătorul ruso-sovietic a găsit unelte de execuție care să joace teatru sub formă de procurori, judecători și anchetatori. Națiunea și Istoria încă așteaptă numele lichelelor și jigodiilor care s-au făcut uneltele învingătorului în această treabă murdară a pseudo-Justiției[15]. Ideea este astfel concepută și fraza este astfel redactată încât, înainte de a fi un Apel patetic la Judecata Istoriei, ele constituie o acuzare completată cu dispreț la adresa M. S. Regelui.

Mareșalul Ion Antonescu a fost judecat cum a fost judecat, evident ilegal și a fost asasinat așa cum a fost asasinat, evident nedrept. Nu la cererea sau cu asentimentul Regelui, ci de puterea de ocupație sovietică, în virtutea Dreptului avut de învingător asupra învinsului și nu cu judecători ascultând de Rege, ci cu trădători care singuri s-au pus în serviciul dușmanului[16].

Războiul antisovietic a fost decis nu de Rege, care a aflat de la Radio Londra, ci de generalul Ion Antonescu, care a luat conducerea unică absolută în schimbul răspunderii personale totale. Evenimentul de la 23 august 1944 era inevitabil, fiind unica soluție de a salva

[15] În cărți de valoare, recent editate, se afirmă eronat – pentru a nu spune mincinos – că M. S. Regele Mihai I ar fi semnat punerea în execuție a sentinței de condamnare la moarte a mareșalului Ion Antonescu. Această formalitate nu există în nici o constituție din lume și nici nu-i de conceput practica după care vreo națiune să-și oblige Regele sau Președintele a se face colaboratorul sentințelor pronunțate de instanțele de judecată. Singura posibilitate și singurul drept al Capului Statului sunt Decretul de amnistie cu caracter general și dreptul de grațiere cu caracter individual, amândouă nu din proprie inițiativă, ci la cerere prezentată, deci însușită de ministrul Justiției în numele întregului guvern.

[16] Practica medicală de urgență m-a adus să cunosc și să tratez pe cel care a fost președintele Alexandru Voitinovici și pe cel care a fost procurorul Vasile Stoican; primul din Iași și al doilea din Bacău.

ce se putea salva în ultimul moment din ultima zi. Încă din toamna 1944, eu l-am definit „actul de dezesperare al condamnatului la moarte”. Germania a pierdut victoria în noiembrie 1941 în fața Moscovei, când n-a reușit Blitz-Kriegul și și-a asigurat înfrângerea în februarie 1943 după Stalingrad, când s-a trecut la războiul de uzură decis nu de combativitatea armatelor, ci de diferența în resurse.

Schimbarea politicii externe și scoaterea noastră din tabăra învinșilor în timp încă posibil și înainte de ireparabilul definitiv trebuia să fie făcute de mareșalul Ion Antonescu, care avea răspunderea situației și comanda armatei. Le-a făcut M. S. Regele Mihai la cererea lui Iuliu Maniu și Constantin I. C. Brătianu: pentru că mareșalul Ion Antonescu nici măcar în martie 1944 după bătălia de la Uman n-a apărat Nistrul graniță fortificată de natură în favoarea României și pentru că Armata Sovietică venea năvalnic la București să instituie ocupația militară fără angajarea în răspundere a Angliei și U.S.A.

Evenimentul era programat pentru 26 august 1944. Generalul Aurel Aldea se găsea la Palatul Regal pentru că în seara de 23 august 1944 trecea frontul să semneze, în numele Regelui, un Armistițiu, înainte de a inversa frontul și cu angajamentul sovieticilor de a nu intra în Țară, întrucât problema este rezolvată de români cu mijloace proprii. Evenimentul a fost devansat la 23 august 1944 și mareșalul Ion Antonescu a trebuit arestat din două cauze. Prima cauză: de la Palatul Regal, mareșalul Antonescu pleca pe front în Moldova și la 26 august 1944, armata urma a se divide între el și Rege. A doua cauză: după ce mult timp a contestat necesitatea Armistițiului, mareșalul Antonescu spune Regelui „Și eu sunt pentru Armistițiu. De altfel, i-am și încunoștințat

pe nemţi". Faptul e real consemnat în memoriile ambasadorului Clodius şi aceasta însemna că Hitler ocupa România cu planul „Margareta II" înainte de 26 august 1944.

Predarea mareşalului Antonescu şi a miniştrilor săi în mâinile comuniştilor şi prin aceştia la dispoziţia sovieticilor este altă problemă şi s-a produs după plecarea M. S. Regelui Mihai la Dobriţa în jud. Gorj. Actul acesta absolut neonorabil a fost decis de primul ministru, general Constantin Sănătescu, intrat în stare de panică când serviciile de radio-ascultare au informat că Adolf Hitler a ordonat Armatei germane din Pădurea Băneasa să recucerească Bucureştii din mâna „rebelilor" şi să reinstaleze la guvernare pe generalul Ion Antonescu. În momentul arestării, acesta spusese secretarilor Regelui: „Unde vă stau picioarele acolo vă va sta capul".

Evenimentul de la 23 august 1944 a avut loc nu din ostilitate faţă de germani, ci din frică de invazia şi ocupaţia sovietică. A trebuit să se obţină implicarea cu responsabilitate a Angliei şi a United States of America, care în august 1941 au făcut promisiuni şi şi-au luat angajamente prin faimoasa „Cartă a Atlanticului". Pe sovietici i-a deranjat mult evenimentul de la 23 august 1944. Ei veneau ca învingători să instituie de la început starea de ocupaţie, cu masacrarea totală a adversarilor şi cu jefuirea totală a Ţării. Vezi admonestarea făcută lui Lucreţiu Pătrăşcanu de Andrei Jdanov la Moscova, în ajunul semnării Armistiţiului de la 12 septembrie 1944. Evenimentul de la 23 august 1944, definit de noi, încă de atunci, „actul de dezesperare al condamnatului la moarte" trebuie judecat obiectiv de pe poziţia României şi nu după poziţia subiectivă a prejudecăţilor teoretice sau al relaţiilor personale. Între două rele s-a ales cea mică pentru a evita pe cea mare. Şi în istorie sunt

împrejurări când amânarea Răului este un succes împotriva gravităţii Răului.

Întrebare: este de intelect sau este de caracter defectul de a nu avea receptivitate pentru adevăr şi de a reacţiona cu înverşunare, dacă nu cu violenţă, când ţi se spun lipsurile şi erorile? Mai există şi a treia ipoteză, după care defectul este al întregii fiinţe, ajunsă sub posesia răului.

Dacă e de pus o concluzie, aceasta e motto-ul: „Lucrurile sunt botezate la izvorul eternităţii şi, astfel, dincolo de bine şi de rău" (Friedrich Nietzsche, *Aşa grăit-a Zarathustra*, 3, 243).

INDICE DE PERSOANE ŞI DE LOCURI

D

E

F

G

N

O

P

Q

R

S

Ş

T

Ț

U

V

W

X

Z

PUBLICAȚII ÎN COLECȚIILE INST

Colecția «Documente»	
Florian Tănăsescu (coord.)	*Ideologie și structuri comuniste în România*, vol. I. *1917 – 1918*, 1995
Ioan Scurtu (coord.)	*Totalitarismul de dreapta în România. Origini, manifestări evoluție*, vol. I. *1919 – 1927*, 1996
Radu Ciuceanu (coord.), Ioan Chiper, Florin Constantiniu, Vitalie Văratic	*Misiunile lui A. I. Vîșinski în România. Din istoria relațiilor româno-sovietice 1944 – 1946. Documente secrete*, 1997
Florian Tănăsescu (coord.)	*Ideologie și structuri comuniste în România*, vol. II. *9 decembrie 1918 – 31 decembrie 1919*, 1997
Adrian Brișcă, Radu Ciuceanu	*Rezistența armată din Bucovina*, vol. I. *1944 – 1950*, 1998
Radu Ciuceanu, Octavian Roske, Cristian Troncotă	*Începuturile Mișcării de rezistență în România*, vol. I. *11 aprilie 1945 – 31 mai 1946*, 1998
Dan Cătănuș, Octavian Roske	*Colectivizarea agriculturii în România. Dimensiunea politică*, vol. I. *1949 – 1953*, 2000
Dan Cătănuș, Octavian Roske	*Colectivizarea agriculturii în România. Represiunea*, vol. I. *1949 – 1953*, 2004
Ioan Scurtu (coord.), Cristian Troncotă, Natalia Tampa, Dana Beldiman	*Ideologie și formațiuni de dreapta în România*, vol. II. *25 iunie 1927 – 2 ianuarie 1931*, 2000
Florica Dobre,	*Distrugerea elitei militare sub regimul*

Alesandru Duțu	*ocupației sovietice în România*, vol. I. *1944 – 1946*, 2000
Adrian Brișcă	*Rezistența armată din Bucovina*, vol. II. *1950 – 1952*, 2000
Florica Dobre, Alesandru Duțu	*Distrugerea elitei militare sub regimul ocupației sovietice în România*, vol. II. *1947 – 1964*, 2001
Vitalie Văratic	*Preliminarii ale raptului Basarabiei și nordului Bucovinei, 1938 – 1940*, I.N.S.T. – Libra, 2000
Dan Cătănuș	*Cadrilaterul. Ideologie cominternistă și iredentism bulgar*, 2001
Radu Ciuceanu, Octavian Roske, Cristian Troncotă	*Începuturile Mișcării de rezistență în România*, vol. II. *1 iunie – 18 noiembrie 1946*, 2001
Florian Tănăsescu (coord.)	*Ideologie și structuri comuniste în România*, vol. III. *1 ianuarie 1920 – 3 februarie 1921*, 2001
Cristina Păiușan, Radu Ciuceanu	*Biserica Ortodoxă Română sub regimul comunist*, vol. I. *1945 – 1958*, 2001
Radu Ciuceanu	*Regimul penitenciar din România 1940 – 1962*, 2001
Radu Ciuceanu	*Mișcarea Națională de Rezistență din Oltenia*, vol. I. *1947 – 1949*, 2001
Ioan Scurtu (coord.), Dana Beldiman, Natalia Tampa, Corneliu Beldiman, Tiberiu Tănase, Cristian Troncotă	*Ideologie și formațiuni de dreapta în România*, vol. III. *5 ianuarie 1931 – 7 iunie 1934*, 2002
Cristina Păiușan, Radu Ciuceanu	*The Romanian Orthodox Church under the Communist Regime*, vol. I. *1945 – 1958*, 2003
Ioan Scurtu (coord.), Corneliu Beldiman, Natalia Tampa, Tiberiu Tănase, Cristian Troncotă, Puiu Dumitru Bordeiu	*Ideologie și formațiuni de dreapta în România*, vol. IV. *7 iulie 1934 – 30 martie 1938*, 2003

Mioara Anton, Ioan Chiper	*Instaurarea regimului Ceaușescu. Continuitate și ruptură în relațiile româno-sovietice*, I.N.S.T. – I.R.S.I., 2003
Radu Ciuceanu, Corneliu Mihail Lungu (coord.), Florin Constantiniu (responsabil volum), Sever Catalan	*Stenogramele ședințelor conducerii P.C.R. 23 septembrie 1944 – 26 martie 1945*, I.N.S.T. – A.N.R., 2003
Radu Ciuceanu	*Mișcarea Națională de Rezistență din Oltenia*, vol. II. *1949 – 1952*, 2003
Adrian Brișcă	*Rezistența armată din Banat*, vol. I. *1945 – 1949*, 2004
Marian Cojoc	*Rezistența armată din Dobrogea, 1945 – 1960*, 2004
Dan Cătănuș	*Între Beijing și Moscova. România și conflictul sovieto-chinez*, vol. I. *1957 – 1965*, 2004
Cristian Troncotă, Alin Spânu	*Documente SSI privind spațiul sovietic, 22 august 1939 – 23 august 1944*, 2004
Radu Ciuceanu	*Mișcarea Națională de Rezistență din Oltenia*, vol. III. *1953-1980*, 2004
Radu Ciuceanu	*Jurnalul unui om liniștit, Nume de cod: Artistul*, 2005
Camelia Ivan Duică	*Rezistența anticomunistă din Maramureș. Gruparea Popșa, 1948 – 1949*, 2005
Adrian Brișcă	*Jurnalul unui partizan: Vasile Motrescu și Rezistența armată din Bucovina*, 2005
Cristian Troncotă, Florin Pintilie, Alin Spânu	*Documente S.S.I. despre poziția și activitățile politice din România în perioada regimului autoritar. 6 septembrie 1940 – 23 august 1944*, 2005
Constantin Buchet	*Social-democrația încarcerată. Evoluții politice interne și reacții internaționale, 1946 – 1957*, 2005
Dana Honciuc Beldiman	*Statul Național Legionar. Septembrie 1940 – ianuarie 1941. Cadrul legislativ*, 2005

Ioan Scurtu (coord.), Corneliu Beldiman, Tiberiu Tănase, Badea-Florin Pintilie, Puiu Dumitru Bordeiu	*Ideologie şi formaţiuni de dreapta în România*, vol. V. *Martie 1938 – 6 septembrie 1940*, 2006
Adrian Brişcă	*Rezistenţa armată din Bucovina*, vol. III. *1952-1958*, 2006
Cristian Troncotă, Alin Spânu, Florin Pintilie	*Documente S.S.I. despre poziţia şi activităţile grupurilor politice din România. 6 septembrie 1940 – 23 august 1944*, vol. II, 2006

Colecţia «Studii»

Petre Ţurlea	*8 Noiembrie 1945*, 2000
Dumitru Şandru	*Reforma agrară din 1945 în România*, 2000
Dana Beldiman	*Armata şi Mişcarea Legionară 1927 – 1947*, 2002
Cristian Troncotă	*Istoria Securităţii regimului comunist din România, 1948 – 1964*, 2003
Dan Cătănuş, Vasile Buliga (coord.)	*Lagărul comunist sub imperiul destalinizării. 1956*, 2006
Florin Abraham	*Transformarea României: 1989-2006. Rolul factorilor externi*, 2006

Colecţia «Dicţionare»

Alesandru Duţu, Florica Dobre	*Eroi români pe Frontul de Răsărit 1941 – 1944*, vol. I, 1995
Paul Caravia (coord.), Virgiliu Constantinescu, Ştefan Iloaie	*Mărturisitorii de după gratii. Slujitori ai Bisericii din temniţele comuniste*, 1995
Paul Caravia (coord.), Virgiliu Constantinescu, Flori Stănescu	*Biserica întemniţată. România 1944 – 1989*, 1998
Paul Caravia (coord.), Virgiliu Constantinescu, Flori Stănescu	*The Imprisoned Church. Romania 1944 – 1989*, 1999

Octavian Roske (coord.)	*Mecanisme represive în România 1945 – 1989. Dicţionar biografic*, vol. I. *A – C*, 2001
Octavian Roske (coord.)	*Mecanisme represive în România 1945 – 1989. Dicţionar biografic*, vol. II. *D – G*, 2003
Octavian Roske (coord.)	*Mecanisme represive în România 1945 – 1989. Dicţionar biografic*, vol. III. *H – L*, 2004
Octavian Roske (coord.)	*Mecanisme represive în România 1945 – 1989. Dicţionar biografic*, vol. IV. *M*, 2005
Octavian Roske (coord.)	*Mecanisme represive în România 1945 – 1989. Dicţionar biografic*, vol. V. *N – O*, 2006

Colecţia «Memorii»

Radu Ciuceanu	*Memorii*, vol. II. *Potcoava fără noroc*, 1994
Gheorghe Jurebie	*Memorii*, vol. I. *Pe frontierele identităţii*, 1995
Lucian Plapşa	*Memorii*, vol. I. *Soarele de la nord*, 1996
Constantin Pantazi	*Cu Mareşalul până la moarte. Memorii*, 1999
Andrei Bontaş	*Cronica pierdută a unui om regăsit*, 2001
Radu Ciuceanu	*Memorii*, vol. III. *Pecetea diavolului*, 2002
Lucian Plapşa	*Memorii*, vol. II. *Popas în iad*, 2004
Mihai Timaru	*Memorial din cotul Carpaţilor...*, 2005
Mihai Marcu	*Cincinalul unui primar comunist (1975 – 1979)*, 2005

Colecţia «Dezbateri»

Dan Cătănuş (coord.)	*România şi „Primăvara de la Praga”*, 2005
Ana-Maria Cătănuş (coord.)	*Sfârşitul perioadei liberale a regimului Ceauşescu: Minirevoluţia culturală din 1971*, 2005

În afara colecţiilor	
Florin Constantiniu, Dalila-Lucia Aramă, Dan Cătănuş (coord.)	*Un destin şi o viaţă. Omagiu profesorului Radu Ciuceanu la 75 de ani*, 2003
Florin Constantiniu, Dalila-Lucia Aramă, Dan Cătănuş (coord.)	*Un destin şi o viaţă. Omagiu profesorului Radu Ciuceanu la 75 de ani*, Ediţia a doua revăzută şi adăugită, 2004

M

20
XX

Singur împotriva tuturor este pedeapsă atunci când nu ai dreptate şi este distincţie, chiar consacrare atunci când ai adevărul de partea ta. Adevărul are semn de egalitate cu Dumnezeu.

Şerban Milcoveanu

XX
20

ISBN (10) 973-7861-20-5
ISBN (13) 978-973-7861-20-7